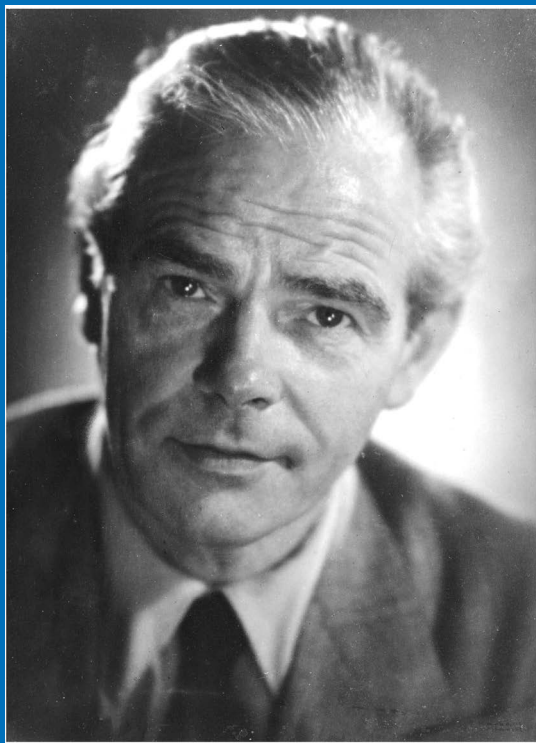

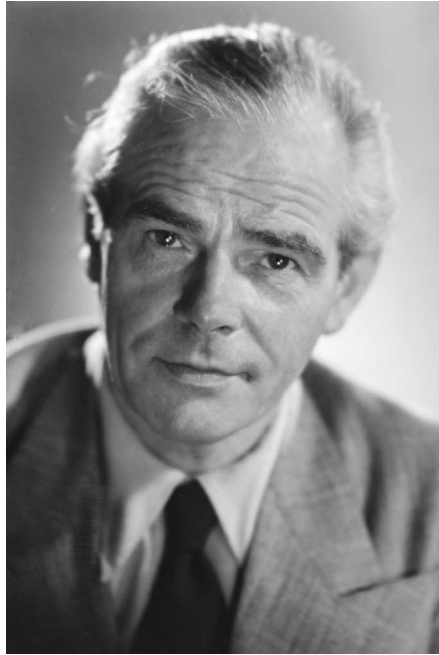
De Kosmologie van Jozef Rulof

Deel 5

Jozef Rulof

Jozef Rulof
1898-1952

De Kosmologie van Jozef Rulof (5 boeken)

‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ is een reeks van vijf boeken waarin de de meesters van het licht de geestelijke reizen beschrijven die ze met Jozef Rulof door de kosmos hebben gemaakt. Op die reizen volgen ze het ontstaan en de evolutie van al het leven in de kosmos.

De kosmologie vormt het hoogtepunt van de kennis die de meesters op aarde hebben gebracht. Het gaat niet zozeer om de kennis over de kosmos, maar wel om het niveau waarop al het leven in de kosmos verklaard wordt. In de ‘toelichting bij de boeken van Jozef Rulof’ noemt de uitgever dit het ‘zielsniveau’, omdat de ziel van al het leven centraal staat. Dit zielsniveau geeft de eigenlijke zienswijze van de meesters weer.

Om op aarde tot het zielsniveau te komen, moest Jozef Rulof al het aardse en maatschappelijke denken achter zich laten. In de vijf boeken van ‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ wordt tevens zijn strijd beschreven om niet te bezwijken onder de Alwijsheid die hij op die geestelijke reizen te verwerken kreeg. Hierdoor leren we hem kennen in vier aspecten van zijn persoonlijkheid, en zien we hoe Jeus, Jozef, André en Dectar samenwerken om het mediumschap te dragen en zo het brengen van dit hogere verklaringsniveau op aarde mogelijk te maken.

Jozef Rulof

De Kosmologie
van
Jozef Rulof

Deel 5

De Eeuw van Christus

Contact en copyright

De Eeuw van Christus

Braspenningstraat 88, 1827 JW Alkmaar, Nederland

Tel: 00 31 (0)728443852

E-mail: info@rulof.org

Website: rulof.nl

© 1944-2021, Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, Nederland, alle rechten voorbehouden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5, 2021

ISBN 978-90-70554-87-3

Inhoud

Contact en copyright	4
Woord van de uitgever	7
Boekenreeks	8
Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof	9
Artikelenlijst	11
Jozef Rulof	15

1944

De Derde Kosmische Levensgraad voor de ziel	19
Het Maanbewustzijn voor de ziel als Mens	52
De Goddelijke Harmonische wetten voor de Ziel	73
De zeven tijdperken voor de ziel	87
Het Oorzaak en gevolg voor de Ziel	98
Het Ontstaan van de Astrale wereld	108
De ziel overschrijdt de Goddelijke wetten	135
De Ziel en haar Menselijk bewustzijn	148
De Zeven Huwelijksgraden voor de ziel als mens	169
De zeven bewuste en onbewuste geestelijke levensgraden voor de Ziel ..	195
De Mens en zijn Goddelijke kringloop	213

Woord van de uitgever

Geachte lezers,

Dit boek behoort tot de reeks van 27 boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen tussen 1933 en 1952. Deze boeken worden uitgegeven door Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, die hiervoor in 1946 door Jozef Rulof werd opgericht. Als bestuur van deze stichting staan wij garant voor de oorspronkelijke tekst van de boeken die wij heden ter beschikking stellen.

We hebben ook een toelichting bij de boeken gepubliceerd, die 140 artikelen bevat. Het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beschouwen we als een onlosmakelijk geheel. Bij sommige passages uit de boeken verwijzen we naar desbetreffende artikelen uit de toelichting. Zo bijvoorbeeld verwijst (zie artikel ‘verklaring op zielsniveau’ op rulof.nl) naar het basisartikel ‘verklaring op zielsniveau’ zoals dat op de website rulof.nl te lezen is.

Met vriendelijke groet,
Het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus
2021

Boekenreeks

Overzicht van de boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen in de volgorde dat ze gepubliceerd werden, met de jaartallen waarin de inhoud van die boeken tot stand kwam:

- Een Blik in het Hiernamaals (1933-1936)
- Zij die terugkeerden uit de Dood (1937)
- De Kringloop der Ziel (1938)
- Zielsziekten van Gene Zijde bezien (1939-1945)
- Het Ontstaan van het Heelal (1939)
- Tussen Leven en Dood (1940)
- De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (1941)
- Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (1942)
- Geestelijke Gaven (1943)
- Maskers en Mensen (1948)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (1950)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 2 (1951)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 1 (1949-1951)
- Vraag en Antwoord Deel 2 (1951-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 4 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 5 (1949-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 6 (1951)
- Lezingen Deel 1 (1949-1950)
- Lezingen Deel 2 (1950-1951)
- Lezingen Deel 3 (1951-1952)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (1944-1950)

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof

Het voorwoord van deze toelichting is:

Beste lezers,

In deze ‘toelichting bij de boeken van Jozef Rulof’ beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina’s. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een ‘leven na de dood’, maar op zielsniveau heeft het woord ‘dood’ elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen. Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks

alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeslacht van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijk-wetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het ‘woord van de uitgever’ naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek (isbn 978-94-93165-77-9) en als e-book (zie pagina ‘downloaden’ op rulof.nl), en staan alle artikelen als aparte webpagina’s op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van ‘Het Jozef Rulof Naslagwerk’, in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,

Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,

Ludo Vrebos

11 juni 2020

Artikelenlijst

De toelichting bestaat uit de volgende 140 artikelen:

Hiernamaals

1. Ons Hiernamaals
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste licht sfeer
7. Tweede licht sfeer
8. Derde licht sfeer
9. Zomerland - Vierde licht sfeer
10. Vijfde licht sfeer
11. Zesde licht sfeer
12. Zevende licht sfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht en geweld
32. Dal van smarten
33. Hel
34. Dante en Doré
35. Engel

36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals
- Reïncarnatie
41. Onze reïncarnaties
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlucht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil
71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester Venry

75. Alonzo vraagt waarom
76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als Anthony van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie
- Onze Kosmische Ziel
81. Onze Kosmische Ziel
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht
108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie van onze kosmische reis
- Universiteit van Christus
111. Universiteit van Christus
112. Mozes en de profeten

113. Bijbelschrijvers
114. God
115. De eerste priester-magiër
116. Het oude Egypte
117. Piramide van Gizeh
118. Jezus Christus
119. Judas
120. Pilatus
121. Caiphas
122. Gethsemane en Golgotha
123. Apostelen
124. Kerkelijke vertelsels
125. Evolutie van de mensheid
126. Hitler
127. Joodse volk
128. NSB en nationaalsocialisme
129. Genocide
130. Graden van Liefde
131. Tweelingzielen
132. Moederschap en vaderschap
133. Homoseksualiteit
134. Psychopathie
135. Krankzinnigheid
136. Het mediumschap van Jozef Rulof
137. De Eeuw van Christus
138. Lichtende toekomst
139. Ultiem genezingsinstrument
140. Directe-stemapparaat

Jozef Rulof

Jozef Rulof (1898-1952) ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blik in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blik in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon

blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terecht komt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaringniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich af-

scheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hiervoor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trancelezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trancelezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jezus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jezus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stem-apparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geestelijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

De Derde Kosmische Levensgraad voor de ziel

Toen André in de morgen ontwaakte, waren zijn eerste gedachten:

„Ik was in het „AL” bewustzijn.

Ik was ín God!

Ik was ín „Christus”!

Hij denkt. Waar ik vannacht leefde, daar leeft de Goddelijke Mens. „Jeus, je moet mij nu helpen. Jij en Jozef moeten het dagbewustzijn vertegenwoordigen, zodat ik kan denken. Ik moet dit alles eerst zien te verwerken of wij bezwijken toch, niet alléén lichamelijk, maar nu geestelijk. Waar wij waren, Jeus, daar leeft nu Christus en Hij was als een Mens, Hij kon, dat heb je zeker gezien, als Mens denken. Hij wás het, mijn Jeus!”

„Ik weet het!”

„Mijn hemel, Jeus, wat is dit moeilijk. Ik ben hier niet meer. Ik leef hier niet meer, ik voel mij daar, ik voel mij gesplitst, mijn Jeus. Hoe moet ik dit vreselijke leven verwerken? Ik geloof niet, dat ik nu nog tegen één hardsnauwerig woord op kan. En toch, Jeus, ik moest eigenlijk heel sterk zijn. Maar dat zal ik mij nu eigen moeten maken. Ik weet thans, dat je beter ellende verwerken kunt, dan geluk. Dit is veel moeilijker te dragen. Dit is erg. Dit is ontzettend, mijn Jeus, maar ik kom er wel. Ik zal de meesters bewijzen wat ik kan en wat ik wil. Indien wij zouden bezwijken, geestelijk dan, waren wij dit machtige éénzijn met het „AL” niet eens waard. Geloof je mij?”

„Ik weet het!”

„Dan kan ik je reeds danken, Jeus. Jij moet nu de eerste dagen trachten dit afschuwelijke leven op te vangen. Voel je, Jeus, hoe noodzakelijk het is, dat jij nu opgetrokken bent? Wij zijn juist gereed. Wij hadden géén uur mogen verzuimen, Jeus. Nu kan ik nádenken, mediteren, alles verwerken voor hier en straks krijg je van mij alles. Hoe vond je het?”

„Ik kan er géén woord van zeggen.”

„Dat begrijp ik. Maar ben je voor dit leven klaar?”

„Ja, ik zal je helpen dragen, ik ben er.”

„Met „Jozef” ben je sterk genoeg. Mijn hemel, Jeus, was dat even geluk? Heb je die machtige mensen gezien?”

„Ja.”

„Mijn God, zo worden wij als mens. En dan vertegenwoordigen wij God. En wij zijn als God is. Zag je die machtig mooie bloemen?”

„Ja, ik kreeg er niet genoeg van.”

„Ook jij weet zeker geen raad met jezelf.”

„Néé, maar ik heb het niet zo moeilijk.”

„Dat is waar, begrijp ik, ik ben het. Zag je die bloemen, bloemen als vader- en moederschap, Jeus?”

„Ik zag ze, ik kan ja niets zeggen.”

„Mijn God, hoe waarachtig is alles. Bloemen als licht, als leven, als ziel en geest, maar ook bloemen als „wind”, regen, storm, als mens en als dier. En het kan niet anders, zo moet het zijn, want al het leven heeft een eigen zelfstandigheid gekregen, al het leven zou baren en scheppen. Bloemen én bloemen, élk orgaan van de mens is daar een bloem. Een levenswet heeft een bloem gebaard en dan die machtige kleuren, Jeus? Mijn hemel, hoe willen wij dat hier verwerken? Hoe ongelooflijk is het leven toch. O, die Moeder Natuur. Wat is het leven hier dan arm, Jeus. En toch zo mooi. Maar de ruimte daar van al het leven, ik moet er nog niet aan denken en toch? Ik moet, ik moet verder, thans kunnen wij bewijzen wat wij willen en wat wij kunnen voor Christus. Já, Jeus, ons beste bloed zetten wij in. Ons allerbeste bloed, iets anders hebben wij nu niet. Dát zullen wij nu inzetten! Dát is het! Niets anders, niets! Ons bloed is het!”

André denkt, hij maakt zich gereed voor de maatschappij. Jeus en Jozef zullen hem nu helpen dragen, maar de stadse kan bijna niet meer voort, het organisme ziet er verschrikkelijk armoedig uit. Maar innerlijk is er een geestelijk vuur in hem gekomen, een bezieling van ongekende kracht én bewustzijn, dat alles vermag. Maar wij moeten verder. En dan hoort hij vanuit de ruimte tot zich komen:

„Leeuwenkuil-mensen, André-Dectar, kunnen alles!”

Meer is er niet nodig, dat plaatst hem op beide benen en meteen is het leven op Aarde begonnen. Een half uur later wandelen zij al op straat. Is er vannacht niets op Aarde gebeurd en veranderd? Néén, en toch? Jawel, de mensen hebben vannacht hun ellende gevoeld, verteerden hun krachten en bezweken. Duizenden zijn er vannacht bezweken, maar ik was in het „AL”. Ik heb „Christus” gezien en gesproken en „HIJ” kende mij. Hij weet hoe ik heet. „HIJ” noemde mijn naam. Já, ik droom niet, ik was daar. Ik ben daar bewust geweest, maar géén mens gelooft mij. Dit kan een mens van deze vreselijke wereld niet geloven. Dat kan ik begrijpen, maar ik was daar. Ik ben daar geweest, Moeder Aarde?

„Moeder Aarde, ik breng U de groeten van „Christus”!

Moeder Aarde, „HIJ” leeft daar nóg!

Lieve Moeder Aarde toch, Uw „Zoon” is daar!

Lieve Moeder Aarde, ik was daar bij Uw kind!

Lieve Moeder Aarde, „HIJ” leeft in het „AL” en „HIJ” is niet van plan om zich nogmaals te laten vermoorden. Ik moet U deze boodschap brengen. Voel je mij? Hij zei, maar dat hoorde niemand:

„Groet „MIJN” moeder, André-Dectar.”

Ja, lieve Moeder Aarde, „HIJ” zei zoveel tegen mij, doch dat beleefde ik doordat „HIJ” mij in „ZIJN” leven en bewustzijn optrok. Daar hoef je niet meer te praten. En toen reisde ik met „HEM” tot de Maan terug, gingen wij door Zijn leven, naar al de levensgraden en daarna betraden wij „ZIJN” geboorte. HIJ zélf liet mij zien, hoe „Maria en Jozef” Hem aantrokken, hoe Hij geboren werd. Nu weet ik het! Nu kan mij niemand meer iets wijsmaken, moeder. Géén mens, want dít heb ik mogen beleven. Dit is de waarheid. Iets anders heb ik niet gezien. Hij is van de Maan gekomen en heeft de wetten moeten beleven. Wij hebben géén fouten beleefd, wij beleefden „ZIJN” leven, van de Maan af, moeder? Hoor je mij?”

„Mijn André?”

„Dag moeder.”

„Blijf je sterk?”

„Ja, moeder.”

„Ik zal je helpen dragen!!”

„Ik weet het, moeder.”

„Laat „Jeus” je vertegenwoordigen.”

„Dat hebben wij reeds in orde gebracht, moeder.”

„Dan is het goed, mijn zoon. Heb je aan mij gedacht, André?”

„O, moeder, in enkele seconden gingen wij door al de ruimten. Ik kreeg beeld na beeld te beleven. En toen wij weer terugkeerden, moeder, keek ik „HEM” in de ogen en toonde „HIJ” mij „ZIJN” wonden. Zijn tekens! Zijn ellende en Zijn geluk én het Goddelijke van Zijn persoonlijkheid. En toen, lieve moeder, zonk ik in slaap. In de ruimte werd ik wakker. Maar wij gingen naar Golgotha en daar kwam Hij opnieuw tot mijn leven en gaf mij daar de kracht, het weten, toen konden wij verdergaan. Néé, ik ben niet bang, moeder, wij zullen niet bezwijken, niet geestelijk bezwijken, maar de stadse kan bijna niet meer verder.

O, mijn moeder, hoe ben je daar? Je bent daar de derde overgangsplaneet voor de „Moeder”. Je bent zo machtig. Zo ongelooflijk mooi, moeder. De mens leeft duizenden jaren op je lichaam, mijn moeder. Ik heb je daar gezien en gevoeld. Ik herkende je, moeder.”

„Mijn André.”

„Ik ga even met je kinderen praten.”

„Ja, doe dat, allen verlangen te mogen weten.”

„Dag, mijn moeder?”

„Mijn kind.”

„Heb je dat gehoord, Jeus?”

„Ja, alles.”

„Hoe denk je daar nu over?”

„Ik kan wel schreien.”

„Ik ook, Jeus, maar ik doe het niet. Nu moet ik even met Moeder Water praten. Ook zij wil weten hoe zij daar is. Maar ik doe dat nu anders. Zij krijgt van mij m'n gevoelens, Jeus, zoals ik die van „Christus” kreeg en dan weet zij het ineens. Ook haar leven, bloem en plant heb ik iets te zeggen. Is ons éénzijn nu niet wonderbaarlijk? Hoor je die levens? Zie je, Jeus, dat is het nu, zó worden wij gelukkig, wijs, alwetend! Maar ik moet de stadse ook helpen. Wij zullen nu eerst voor de zenuwen zorgen of wij slaan achterover. En dat moet nu net niet gebeuren. Ik zal proberen om aards te denken. Als ik nu dat kan, krijgt het organisme meer bezieling. Wij moeten voort, nu kunnen wij niet meer terug. Als wij terugvallen, worden wij gek en dat wil ik niet beleven. Integendeel, Jeus, wij voelen ons nu ontzagwekkend sterk, gelukkig, zwevend, doch dat is nu al verkeerd. Wij moeten zorgen, dat wij op Aarde zijn. Was Moeder Aarde niet lief tegen ons?”

„Ja, ik heb haar gehoord.”

„Heerlijk is het. Mijn hemel, wat waren al die taferelelen machtig. Ik ga nu voelen, dat de bloedsomloop beter is. Voel jij dat ook?”

„Ja, mijn ogen zijn niet zo dof, ik zie beter.”

„Dat is het, Jeus. Juist dat, daaraan voel en zie je, dat wij waarheid beleven. Dat komt, omdat wij nog te ver van de Aarde leven. Wij moeten de stoffelijke stelsels bezielen of de stadse komt er niet. Jazeker, machtig waren de taferelelen, ongelooflijk - maar waarheid!”

De benen ontspannen al. Het zweven lost op. „Wat ik vroeger in maanden moest verwerken, Jeus, doen wij nu in enkele uren. Voel je, dat je beter denken kunt? Dat de hoofdzenuwen ontspannen? Dat die band, die je vanmorgen voelde, oplost? Dat komt door de bloedstroming, Jeus. Het hart tikt nu wat rustiger. En dat kun je volgen. Wij komen op Aarde terug, mijn Jeus. Het stoffelijke leven eist dat van ons als de persoonlijkheid. En dat moet.

Zie je, Jeus, dat heeft Ramakrishna niet kunnen beleven. Géén mens uit het Oosten, niet één uit het oude Egypte, niet één priester uit Tibet. Dit is voor ons Westen, maar straks voor héél de mensheid! Wij dienen géén sekte, doch de mensheid!

Het hartje tikt nog te vlug, Jeus. Ik zal even mezelf terugtrekken. Over een half uurtje ben ik tot je terug.” André-Dectar werkt thans aan de stoffelijke stelsels. De spanning in het hoofd zakt weg. De zenuwen verwerken alles. Waarvoor wij vroeger maanden nodig hadden, doen wij thans in enkele uren. De mens, die niet gereed zou zijn voor deze wijsheid, spat uit elkaar. Wij blijven in leven, wij verwerken alles. Elk mens zou krankzinnig zijn, als hij die wetten op Aarde te beleven kreeg, wij niet! Wij moeten verder! Wij

hebben een machtige taak te vervullen en wij weten het.

Meester Alcar laat hem wandelen. Onder deze wandeling moeten de stelsels worden verzorgd en krijgt André als de persoonlijkheid die delen weer onder controle. Ook dit is machtig om te beleven. Hierin is André-Dectar een meester!

Het „AL” hamert op het organisme in. De Kosmische Levensgraden vragen thans gevoel en het uitgeteerde organisme moet dit verwerken? Já, maar wij weten het reeds, straks staan wij voor andere wetten en dan? Dán weten wij het niet meer. Maar wij gaan verder. Zo spoedig (mogelijk) wil meester Alcar aan de volgende reis beginnen. Spoedig, morgen wellicht, omdat „André” dán door andere wijsheid het „AL” verwerken kan. Dat krijg ik, doch dat weet hij nog niet. Wij geven hem dus nóg meer te verwerken, doch dan lost énígszins het „AL” op en kan hij verder. Het „AL” zinkt ín hem weg, maar hij weet, waar hij is geweest. Indien hij niet in staat is om die ogenblikken te overwinnen, kunnen wij géén stap meer verdergaan. Maar meester Alcar zal hem opvangen en hem hierdoor helpen dragen. Doch André moet bewijzen wat hij kan en wíl! Intussen praat hij met Jeus. En het „AL” zinkt weg, de wijsheid blijft het dagbewustzijn vertegenwoordigen. Zó beleven wij de wetten van God en maken ons Zijn ruimten eigen. Dat doen wij in ons leven en is ook voor de mens van Moeder Aarde. Jeus hoort nu:

„Denk je eens in, Jeus, voor God en Christus bestaan er geen zonden. Ook geen verdoemdheid. Maar de mens moet tóch zijn fouten goedmaken. Een dood is er niet, de ziel gaat verder. Maar wij groeien lekker in elkaar, zó gaat het goed, het „AL” zinkt in ons leven weg. Zo hoort het! En dan kunnen wij weer opnieuw de wetten beleven. Thans voor de ziel, voor de „Derde Kosmische Levensgraad”. En daar ga ik nu aan denken, Jeus. Kijk, die dame komt op ons af, geef haar antwoord, Jeus. Ik volg je wel.”

„Dag, mijnheer Rulof.”

„Dag dame.”

„Komt er nooit een einde aan deze ellende?”

„Ziet u dan niet, dame, dat het goed gaat? Ook al bezwijken de mensen, de ziel gaat verder, dame.”

„Mijn man is al van honger gestorven.”

„Dat is vreselijk, dame, maar u ziet hem immers terug?”

„Dat wel, maar ik ben nu zo alleen. Ik heb hem verleden week voor twee broodjes kunnen begraven.”

„Geloof ik, dame.”

„Wij hebben dus ons portie al gehad.”

„Dat zal wel, dame.”

„Schrijft u nog?”

„Ja, dame.”

„Waarover?”

„Over het „AL”, dame.”

„Het „AL” zegt u.”

„Ja, dame, de „Kosmologie”, dame.”

„Is dat machtig?”

„Ja, dame, daarin worden al de wetten van God verklaard.”

„Ook deze ellende?”

„Ja, dame, alles.”

„Wat zegt uw meester van deze narigheid?”

„Dat kunt u straks lezen, dame.”

„Als ik er dan nog ben.”

„Dat zegt niets, dame, als u daar bent weet u het ineens.”

„U bent te benijden, mijnheer.”

„Dat zal wel, dame.”

„Weet u dat zélf dan niet?”

„Jawel, dame, ik weet het duidelijk.”

„Hebt u geen honger?”

„Zien wij er zo verschrikkelijk uit, dame?”

„Ook u bent vel over been, zie ik. En toch werken?”

„Ja, dame, ik moet verder.”

„De mensen sterven als ratten.”

„Dat is niet waar, dame, de ratten sterven nu voor de mens.”

„Ik begrijp u, ja, maar ik eet geen ratten. Ik doe niet mee aan al die ellende, dan maar de kist in.”

„Is ook het beste wat er is, dame.”

„Je zou het vreselijk hard vinden, maar ik ken u. Praat u altijd op deze manier tegen de mensen?”

„Ja, dame, wij ontzien niemand.”

„Maar dat nemen ze niet?”

„Néén, dame, dat willen ze niet beleven en niet van horen, maar dat moeten de mensen zélf weten. Wie dit aanvaarden kan, dame, is de gelukkige. Waarom zouden wij waarheden verdraaien, dame?”

„Ik bewonder u, als u dat maar weet. U weet niet wat u mij hebt gegeven, maar ik en anderen zijn u dankbaar voor deze wijsheid. Als ik dat nu niet had geweten, als ik niet wist, dat ik mijn lieve man terug zou zien, wist ik het niet meer voor mezelf.”

„Zo is het, dame, u bent sterk, u bent open voor wijsheid. U gelooft niet langer in verdoemdheid.”

„God bewaar me, néé. Ik heb al uw boeken gelezen. Ik ben sterk, ook al

is het lichaam droevig zwak. Maar ik zal mijn best doen. Zal ik mijn lieverd terugzien? Weet u, of hij in de sferen is, of dat hij naar de Aarde moet terugkeren? En ga ik daar verder? Zien wij elkaar daar terug? Is hij niet van een ander? Dat zou ik vreselijk vinden.”

André denkt. Hij stuurt tot meester Alcar zijn gevoelens, hij wil dit lieve kind van God helpen, doch eerst krijgt Jeus, dat hij wonderlijk goed tot haar leven heeft gesproken. En dan komt het machtige woord tot hem terug:

„André-Dectar, wandel even verder met haar, ik zal haar ziel bezoeken en geef ik je mijn wijsheid.”

André is het, die thans tot haar praat. „Já, dame”.. gaat hij verder, „uw man leeft. Hij was een goed mens.”

„O, hij was zo goed voor mij en andere mensen. Ik kan niet begrijpen, dat zo'n goed kind zoveel ellende heeft moeten beleven.”

„Dit is geen ellende, dame, dit is evolutie.”

„U hebt gelijk. Zal ik hem daar terugzien?”

„Ik kan u zeggen, dame, u bent zijn „tweelingziel”. Wij gaan straks aan deze wetten beginnen, om ze voor de mens op Aarde te ontleiden.”

„Mijn God, wat maakt u mij nu gelukkig. Ziet u, ik was de laatste dagen denkende. En ik kreeg het gevoel, dat hij bij mij was, maar ik durfde het niet te aanvaarden, angstig voor zelfbedrog. Maar hij is mijn ziel?”

„Ja, dame, u ziet hem daar terug. Trek hem niet door deze ellende tot de Aarde terug, geef hem de mogelijkheid om zélf op uw leven in te werken. Nu kunt gij geen fouten maken. U bent zijn liefde, dame.”

„Vindt u het vreemd, dat ik schrei?”

„Ik niet, dame.”

„Van wie hebt u dit?”

„Van mijn meester. Uw man leeft in uw aura. Hij is hier, in de sfeer der Aarde en zal u voor veel beschermen. Hij is van u. Dat kunnen duizenden mensen niet zeggen, dame. Er zijn vrouwen, u weet het door de boeken, die meermalen zijn gehuwd en thans niet weten wie het eigenlijk is. Doch die levensafstemming gaan wij straks beleven. Ik weet er al veel van, doch nu voor de „Kosmologie”.”

„Is mijn lieverd hier, zegt u?”

„Ja, dame.”

„En waar leeft hij nu?”

„Uw man is in de eerste sfeer.”

„Ziet u, dat heb ik gehoopt, mijnheer Rulof. Dat is dus waarheid.”

„Ja, dame. Hij leeft daar en heeft afstemming op de eerste sfeer. Nu kan hij iets voor u doen.”

„Mijn God, wat ben ik u dankbaar. Ik dacht zo: veronderstel dat hij een

andere ziel toebehoort, dan moet ik hem loslaten. Ik weet wel, dat heb ik door uw boeken gelezen en ik geloof dat onherroepelijk, dat wij mensen tot één cel behoren en dat wij die cel op de Maan het eigen leven hebben gegeven. Is het niet zo?”

„U hebt goed de boeken: „Het Ontstaan van het Heelal” gelezen. Já, zo is het, dame. Die wetten zal ik straks beleven.”

„Wat bent u toch een begenadigd mens.”

„Ik weet het, dame.”

„U doet veel goed, weet u dat? Al mijn kennissen en vrienden lezen uw boeken. O, mijn hemel, wat ben ik nu toch gelukkig. Nu kan mij niets meer gebeuren. Ik weet nu, dat hij mij verwacht. Ik zal mijn best doen, dat beloof ik u. Mijn eigen ziel? Het is niet te geloven. Ja ziet u, ook mijn man was reeds gehuwd geweest en daarom maakte ik mij angstig. Ik dacht, veronderstel dat hij van die andere vrouw is. Dan had ik hem los moeten laten. Maar ik hou zoveel van hem. Het is zo'n goed mens, zo groot, zo gevoelig. Wat heb ik nog veel te leren. Maar ik zal mijn best blijven doen, dat verzeker ik u. Kunt u mij ook vertellen, wat ik nu moet doen?”

„U doet niets, dame, niets. U gaat verder en u maakt dit leven af en wacht af. Uw man doet alles, hij kan u vanuit zijn leven helpen. Natuurlijk, indien het noodzakelijk is. Ga nooit naar seances, of die mensen brengen u van de wal in de sloot. Sluit u af voor die boodschappen.”

„Ik weet het, ik weet er alles van. Ze hebben mij al bedrogen. Nonsens krijg je. Ze vertellen je van alles, maar de zuivere waarheid, néé, dat kun je niet aanvaarden. Ik ben werkelijk bang voor die zieners. En nu voel ik mij lichter, ik ga tot hem, ik zal bidden en wachten. O, ik ben u zo dankbaar.”

„Kijk daar eens, dame, die vrouw kan bijna niet meer verder.”

„Vreselijk is het, komt er nu nooit een einde aan al deze afschuwelijke dingen? Gaan al die mensen nu niet te vroeg over?”

„Néén, die mensen niet en toch, dit alles is een kosmisch gebeuren. Wij leven niet meer in harmonie, wij hebben ook voor het sterven ons zelf uit de harmonie getrapt.”

„Wat wil dat zeggen?”

„Dat de mens z'n kosmische overgang niet beleeft. Dat wil zeggen, dat wij mensen disharmonie hebben geschapen, ook voor onze kringloop der Aarde. De mens die nu verhongert, sterft zijn stoffelijk einde hier, doch niet zijn geestelijke dood. Velen komen terug naar de Aarde om hun leven af te maken.”

„Mijn man keert dus niet terug?”

„Néén, mevrouw!”

„En ik?”

„Aan uw aura zie ik, dat dit uw laatste leven op Aarde is. U hebt dus uw kringloop volbracht of u stond voor andere problemen.”

„Welke, als ik vragen mag?”

„Voelt u dat dan niet? Indien u terug moest, zou u hem daar niet eens zien.”

„Dat is waar ook, dacht ik niet aan. Maar ik begrijp het. Wat doet u ná de oorlog?”

„Dan zullen de meesters door mij spreken.”

„Dat belooft iets prachtigs. U kunt op mij rekenen. Tenminste, als ik er nog ben. 'n Mens leeft nu slechts op seconden. Wat denkt u?”

„U blijft hier nog even, dame.”

„Och, als ik mij zelf zie en dan naar andere mensen kijk, mag ik niet eens klagen. Er zijn er die alles hebben verloren. Als u de ellende volgt, gelooft u niet eens meer aan het leven, het schijnt, dat het leven geen betekenis heeft. En toch, wij leren elk ogenblik. Je komt nu tot jezelf en je leert de maatschappij en de mens kennen. Waar bent u geweest, u ziet zo ijl. Toch niet ziek?”

„Néé, dame, ik mankeer niets. Ook al rammelen wij, u ziet het zelf, wij hebben geen vlees meer op de botten, ziek zijn wij niet.”

„Maar waar leeft u nu in?”

„Ja, dat is weer heel iets anders, dame. Wellicht gelooft u het niet eens. Misschien lacht u wel.”

„Waarom, ik ben voorbereid, ik heb de theosofie gevolgd en kan iets begrijpen.”

„Wel, ik was vannacht in het „Goddelijke AL”.”

„Wat zegt u?”

„Ziet u wel, ik heb u gewaarschuwd. Waarlijk, ik was daar, dáár, waar de mens als God is.”

Stilte. Even denken. De dame denkt ook. En dan zegt ze:

„Is dat iets? Als ik uw boeken niet had gelezen, já, dan lachte ik u midden in uw gezicht uit. Máár, je kunt het als het ware voelen. Ik geloof echter, dat deze mensheid niet gereed is voor uw machtige boodschap en dat zult u toch wel weten. Vertel mij iets van uw reis, kan dat?”

„Néé, dat is niet mogelijk. En toch, heel veel mensen lezen de boeken. De boeken worden nu aan flarden gelezen, dame. Er zijn mensen die duizend gulden willen geven voor één boek, maar ik heb er niet één, Adolf Hitler heeft ze afgesloten. Ik geloof niet, dat hij ze laat verbranden. De mensen dragen ze nu naar hun vrienden, ze willen weten. Natuurlijk, straks is dat weer anders en hebben ze ook mijn boeken niet meer nodig. Nu ze in angst en beven zitten, kun je die massa bereiken. En dat zullen wij straks wel beleven. Já, wij waren in het „AL”! Maar ik zie, dame, dat ik er ben. Het gaat u goed.

Tot later. Treur niet. Ga rustig verder. Zoek uw man niet, als hij ertoe in staat is komt hij vanzelf. Vergeet niet, hij leeft in een andere wereld, waarvan u de wetten nog niet kent. De spiritualisten hebben dit alles nog te leren. Ik hoop duizenden mensen door de boeken van de meesters te kunnen opvangen. En alles is evolutie, hoe het leven ons ook te dragen geeft. Het gaat u goed.”

Waarachtig, voelt hij, de dood bezit disharmonie. De ziel als mens kan géén natuurlijke wet beleven of zij staat voor haar eigen ellende. Ook de „dood”, het vrijkomen van het organisme is door de mens bezoedeld. Wanneer zal de mens eigenlijk normaal sterven? Wat is de eigenlijke dood, het vrijkomen van het organisme? Wanneer, bedoel ik, sterft de mens harmonisch en in harmonie met de wetten? Hoe oud was de mens hier geworden, Jeus, als hij zichzelf niet had bezoedeld? Ben je er, Jeus? En even later krijgt Jeus de mogelijkheid om te praten.

„Já, ook dat wil ik wel weten.”

„Dan moet je er maar aan blijven denken, Jeus, en zullen wij die wetten eens even volgen. Hoe vond je die dame? Mijn compliment voor je antwoord, zo gaan wij hard vooruit, Jeus. Bel nu maar, wij zijn er.”

Jeus trekt aan de bel bij Loea en hij doet dat anders dan vroeger.

„Willen wij wedden, Jeus, dat ze hier niets aan ons merken? Ze denken vast dat het door honger is. En wij praten er lekker niet over. Wij stoppen dat machtige bezit in ons weg, de mensen begrijpen het toch niet. En als ze hun schouders ophalen, krijgen wij zo'n steek onder ons hart. Waar blijft Loea vanmorgen? Ook lang geslapen soms? O, ik zie het al, ze is met het kind bezig en kan nog niet opendoen. Zie jij ook door de muren Jeus? Je zult horen, dat ik gelijk heb. Ik kijk nu overal doorheen, doch ook dat zal zich straks moeten afsluiten, want wij moeten niet te veel zien. Indien wij te veel zien, Jeus, moeten wij dat ook weer verwerken en dat kan er nét niet bij. Dit is wel iets voor helderzienden. Waar wij te veel van hebben, krijgen die te weinig. Wij willen niet door de wereld kijken, die mensen wel en schrijven in de kranten, dat ze wereldberoemd zijn, doch belazeren je van voor en achter. Alles om die twee vijftig (gulden) en krijg je kletspraat. O, daar is Loea.”

„Morgen Jeusje?”

„Morgen, Loea.”

„Ik was met Dayar bezig en kon niet opendoen. Is het erg?”

„No, madame, no, wij zagen het. Alles goed hier?”

„Fijn, Jeusje. Hier, ik heb iets lekkers voor je.”

„Potstauzend, Loea, hoe kom je daaraan? Lekkere ham?”

„Zwart, Jeusje. De yogi kwam ermee thuis. En hier nog een echt stukje chocolade.”

„Is dat wat? Geef Jeusje dan de ham maar en mij niets. Of ja, geef mij maar

chocolade. Is dat even lekker? De zenuwen vragen om zoetigheidjes. Net iets van Onze Lieve Heer. Kussen van mij en Jeusje. De groeten aan je yogi. Bedankt, altijd bedankt, Loea. Altijd, eeuwigdurend, já, hoe bestaat het.”

„Waar denk je aan, Jeusje?”

„Aan Sint Nicolaas, Loea. Dit is immers van hem? Hoe is het boven?”

„Ze zijn er niet, Jeusje, ze zijn naar de dokter.”

„Fijn, dan gaan wij weer op huis aan. Kwamen alleen langs om te zien of je er nog was. Dag lieverd?”

„Moet je alweer weg, Jeusje?”

„Wel, nog enige minuten dan. Is er iets, Loea?”

„Ik had pijn vanmorgen. Maar nu is die pijn weg. Nu je komt, is alles weg. Hoe bestaat het, je bent een wandelende genezer.”

„Dat kan, Loea. Ik ben nu al in staat om de mens gaven te geven. Geloof je het? Ik kan de mens laten genezen. Je gelooft het niet, Loea, maar in mijn schaduw zul je nu genezen. Wij kwamen tot je en die pijnen namen de benen. Is dat even leuk. Ik weet het! Ik kan dat! Nú kan ik dat! Sinds voor enkele uren terug ben ik in die krachten gaan wandelen. Dáár kreeg ik ze. Daar-ginds! Daar kun je van alles krijgen, Loea. Dáár ís alles! En daar zag ik het en toen ik dát zag, Loea, wist ik het, maar ik ben daar bang voor.”

„Waar ben je bang voor, Jeusje?”

„Om voor wonderman te moeten spelen, Loea, en dat is nu mogelijk.”

„Ik voel het.”

„Waar voel je dat aan, Loea?”

„Ik zie het in je ogen, Jeusje. Ze liggen achter in je hoofdje.”

„Die Loea toch. Dag lieverd, wij vertrekken. Als je maar weet, dat wij je opeten. Mijn hemel, wat ben je een goede ziel. Dag lekkers?”

Wij gaan naar huis en willen spoedig beginnen. Het gaat prachtig.

„Zag je, Jeus, dat Loea iets zag?”

„Ja, zij zag iets.”

„En dat is maar het schaduwbeeld van het echte. En ook dat moet weg of wij vertellen gauw dingen die de mensen niet meer begrijpen. Ik was daar en ik stond in de kamer en dat moet niet meer gebeuren. Maar wij komen er wel. Loea is een groot wonder, Jeus. Voor haar is alles „tje”! En dat is haar machtige ziel. Mijn hemel, Jeus, voor Loea wil ik duizendmaal sterven, zo goed is Loea, nét als Crisje is – ís Loea.”

„Ik weet het. Kun je mij iets vertellen van het „sterven”?”

„Néé, Jeus, nu niet. Ik praat wel maar het valt niet mee. Het liefst zwijg ik. Hoor je die student ook weer?”

„Ja, ik hoor hem. Wil je hem niets zeggen?”

„Dat is niet meer nodig, Jeus. Aan de stem hoor ik nu, dat die er al is.

Die jongen wordt nu niet gek, hij is er al. Dat zakt wel. Nu moeten wij hem niet meer aanraken en de rest voltrekt zich vanzelf. Veronderstel nu, als wij hem zouden zeggen: hoor je mij? Já, ik hoor je. Ik ben God! Jázeker, ik ben „GOD” en Mens. Dan hoorde je alleen gelach. Die andere dame voelde het ook, doch ook zij is een open mens en verlangt wijsheid of wij hadden het haar natuurlijk niet verteld. Wij halen ons alleen narigheid aan en waarom? De mens staat toch niet voor Goddelijke dingen open, de mens voelt zich geslagen en getrapt en is ál zijn moois kwijt! Maar dat moet de mens zélf weten. Wij gaan verder. De volgende generatie heeft ons als deze te aanvaarden. Wanneer de mensheid ons profeetschap leert kennen, Jeus, slaat diezelfde mensheid achterover. Maar dat moeten wij nu niet beleven, dat is alléén maar narigheid. Ik geloof vast, dat ze ons van de straat schoten. De één zou je aanvaarden en ’n ander bewust vermoorden, alléén al, omdat die mensen géén geest meer bezitten. Je voelt zeker wat ik bedoel. En nu? Nu is alles anders. Ik wil dat niet, Jeus. Wél zou ik willen dat ik een Tempel voor „Christus” mocht bouwen, maar ééntje, waarin de meesters kunnen spreken; ééntje van geluk, vrede en geluk, van zalig éénzijn. Van geestelijke kunsten en wetenschappen. Maar já, ik geloof ook, dat dit nog niet voor deze harde mensheid weggelegd is. Te mooi, té machtig is het.”

Wij zijn thuis en beginnen. André geeft zich volkomen over, maar de stadse kan bijna niet meer. Ik tracht zo weinig mogelijk spanning en concentratie op de handen en vingers te leggen, zodat wij verder kunnen gaan, doch wij voelen al, élke letter weegt nu reeds duizend kilo. Zo moe zijn de armen. Zo moe zijn de zenuwen en de vingers, die tikken, die typen, die thans zwaartekracht beleven. Moeilijk is het, maar wij willen deze reizen beleven en de eerste boeken voor de „Kosmologie” gereedmaken en verstoffelijken. Maar ik weet het al, straks staan wij voor een stoffelijk halt en dan kunnen wij niet meer verder. Of, wellicht gaat er dan iets gebeuren. Ja, wat dan? Normaal gewikt en gewogen, krijg ik dit werk niet meer af. Hierin leeft ons stoffelijk halt. De zenuwen en spieren zijn doodop. Dodelijk vermoeid is het organisme. De hersens gloeien als wild vuur en toch, géén hoofdpijnen. Niets van dat. Maar moe, dodelijk moe!

Ook al kan Crisje André helpen, en sturen de planeten en sterren alles, dat toch wel iets te betekenen heeft, de stelsels zijn er ook en die hebben géén stuwkracht meer, die zijn „dood” op! En toch, wij gaan verder. De wilskracht van André is enorm. Buiten het organisme kan hij alles verzetten, doch wij hebben nu met lichamelijke stelsels uit te staan en wie niet? Ik weet wat ik kan bereiken, ook meester Alcar weet het, maar wij zijn vel over been, Onze Lieve Heer, Gij weet het immers.

Toch vliegen wij nu nog over de machine heen, de eerste pagina’s zijn er al,

de adept is bezwaken, van mééhelpen dragen is er geen sprake meer. Alléén al door het lezen van deze stof, bezwijkt de mens. Dat zegt nu, hoe diep aan gevoel een mens is. Dat is de persoonlijkheid zélf. En daar hebben wij rekening mee te houden. Goed, dan gaan wij alléén verder, voor mij hoeft je niets meer te lezen, adept, het is uit!

De dagen gaan voorbij. Vier dagen gingen er voorbij, André leeft in de stilte van de ruimte en wij hebben hard gewerkt. Dan staan wij even sprakeloos toe te kijken naar het geweld. Er vallen bommen op Den Haag. Zag je dat ook? Já, wie zag en hoorde dat niet. Het Bezuidenhout (kerk in Den Haag) is eraan gegaan. Is dat wat? Zag je dat? Voel je dat? Heb je dat gezien? Já, ze hebben zich vergist, doch een bende mensen gingen over en naar Gene Zijde. Mooi is dat spel met leven en dood. Doe daar nu maar aan mee. Word vlieger en je bezit de ruimte, doch achter de kist dierlijk gedoe, afbraak, verschrikking, onmenselijkheid. Wie wil dat? God soms? Niets meer aan te veranderen. Zag je de bommen vallen? Já, maar wat wil je? Ze willen de V2's van Adolf hebben, doch ze zijn er juist even te ver naast. Dát is dit en wat nu? In de Spuistraat is het een bloedbad, zeggen de mensen en dat zal wel zo zijn. Maar wij moeten verder. Wij zitten onder deze bommen en hebben het over een Vader van Liefde. Wij zullen het aanstonds over het „AL” hebben, indien wij niet in elkaar zakken.

Waarom moest mijn man ineens sterven? Hij heeft niets met die boel uit te staan. Waarom is mijn kind van zes jaar door een scherp getroffen? Waarom is de mens daartoe in staat? Waarom weigeren al die vliegers niet? Já, dame, dat is weer heel iets anders. Wij leven in een kostbare tijd, ziet u? Wat zegt u, lelijke gek? Ik zei, dame, dat er geen dood is. Uw kind leeft! Hoor je dat? Kun je daar iets voor kopen? Ik ben mijn man en mijn kinderen kwijt en ik zelf heb een been verloren. Zijn die moffen en zijn die Engelsen gek geworden? Já, dame. In het „AL” vliegen Onze Lieve Heer de stukken en brokken om Zijn oren en Hij doet niets! Niets! Já, Hij doet toch iets, maar dat geloven de mensen niet. Hij werkt op Aarde. Jazeker, dame, Hij is bezig van Zijn leven te vertellen en Hij zegt ook, wáár Hij nu leeft en dat Hij nog steeds liefde is. Die goeie Onze Lieve Heer toch!

Jazeker, mijnheer, Hij bouwt aan de „Universiteit van Zijn leven”! Is dat niets voor u, dame? Néé, kan ik begrijpen. Dat zál wel! Dat is waarheid, dame! Já, doe nu de deur maar niet meer op slot, dame, die vliegt er vanzelf wel uit. Wij mensen zijn geen seconde zeker van ons leven. Maar wat is het leven, dame? Kent u het leven? Kent ge u zelf? Er is nog géén mens gestorven dame, waarom zouden wij ons dan zo druk maken? Heb je die gek gehoord? Já, die man moesten ze ophangen. Dank u, dame, merci, mijnheer, ik houd mijn mond wel dicht.

Wij gaan verder, maar André heeft zichzelf overwonnen, wij behoeven niet direct aan de volgende reis te beginnen. En dat is een groot wonder! Hoera, kan hij tegen Jeus zeggen, wij zijn er. Het Goddelijke „AL” is er, maar het trekt ons niet van de Aarde weg. Nu kunnen ook wij naar die bommen kijken, naar lijken en toch niet om schreien, wij kunnen dat, omdat wij weten waarheen al die mensen gaan. Wij staan er bovenop en wij voelen géén ontroering. Is dat even gek mijn Jeus? Já, dat is het doch dat komt door onze gekke levenswijsheid, wij hebben geen dood meer en géén ellende, het leven is wondervol! Moet je die mensen eens horen jammeren. Hard is dat? Ik weet het niet. Ik weet wel, dat ze hierna niet meer jammeren. De mensen willen géén vleugelen bezitten. En door die gekke Magere Hein krijgen ze die vleugelen. Is dat iets om je eigen te maken? Dat zal wel, maar je moet er nu ernstig aan beginnen.

„(Het Huis) Israël wordt gekraakt, Onze Lieve Heer.”

„Dan had „(het Huis) Israël” mij maar niet moeten vernietigen.”

„Was dat (het Huis) Israël?”

„Jazeker!”

„Dan is het in orde, grote Vader, ik dacht, dat het de joden waren.”

„En de Romeinen! En de kinderen van (het Huis) Israël. En de Joden en elkeen van de Aarde heeft schuld aan Mijn ondergang. Maar ging Ik onder?”

„Néé, gelukkig niet!”

„Dank je.”

„Fijn, dat U er bent, Onze Lieve Heer.”

„Ik was er altijd.”

„En wij weten dat.”

„Dan is alles goed!”

„Já, já, já, Onze Lieve Heer, álles is goed!”

De mensen hebben vet, vét, vét nodig. Dát is de éنية spijs waarvoor dit leven nog openstaat, de rest, ook Onze Lieve Heer, „Christus” dus, kan de mens van deze tijd nog meer vertellen. Wie een God aanvaarden kan, is gek! Dat zijn godsdienstwaaninnigen. Waarheid! Maar wij gaan verder! Wij moeten verder en ook wij behoren bij die gekken!

Boem, boem, boem, weer zo’n stel bommen op Den Haag, doch wij schrijven verder, niets kan ons storen, voor bommen hebben wij geen ontzag en géén angst. Voor niets! Niets niet! Alléén voor „Christus” hebben wij ontzag!

Een vrouw met haar hond aan stukken en brokken, horen wij van de Wienerin en héél de stad staat in brand. Zul je niet ophouden met je geschrijf? Néé, wij niet, wij schrijven verder. Maar wat wil je toch? De ganse stad staat in brand. Wij merken er niets van. Niets! Is er waarlijk oorlog? Vielen er bommetjes? Gingen er mensen aan dood? Er is geen dood! Wij werken tegen

élk normaal menselijk en abnormaal menselijk voelen en denken in. Wij zijn niet meer normaal en niet abnormaal, voor dit gewerk heb je geen woorden meer. Dat gewerk en geschrijf over God en het „AL” druist in tegen alles wat je hier kunt en moet beleven, érg is het! Maar wij zijn niet „erg”, wij zijn abnormaal en werken, schrijven, doen iets voor deze gekke massa, dit dierlijke gedoe van de zó mooie en machtige Moeder Aarde. Vuil is alles! Vies! Bedroefd ook, maar dat zijn wij niet! Ook niet vies en niet vuil, wij hebben daar niets mee uit te staan. Wij werken en er vallen bommen. En ons getik op de machine is vreselijker dan al die bommen, die poef-poefs, die ongelukken, die uiteen geslingerde geblakerde mensen. Erg is het, jazeker, voor de mens die niets anders bezit.

Waarheen ga je nu, ziel van mijn ziel, vonk van mijn vonk? Zie ik je terug? Lééf je achter de kist? Thans vallen er tranen en hoe. Maar als de mens wist, schreide hij niet meer, niet langer. Nu was alles inééns beter, ineens ruimtelijk, doch dat is te ver van huis weg. Een dood, beste man, is er niet! Wat zei u daar, Sir? Niets, ik zei niets, Sir. Nó, ik zei niets! Ik dacht dat u iets tegen mij wilde zeggen. Néé? Dan is ook dat in orde.

En deze gedachten en vertelsels maken deel uit van de „Kosmologie” en ze hebben betekenis.

Die man kun je niet bereiken. Die vrouw daar, is met haar kindje en hondje verpletterd. Is het niet afschrikwekkend? De adepten waren juist terug van de stad, Loea liep met haar Dayar buiten en zag het, óns gebeurde niks! Mijn zuster was daar en zij liep er midden ín en kreeg geen schram. Mijn vader wilde zijn vrouw redden, maar vader en moeder zijn levend-vreselijk verbrand. Een man rende er in en liep zo tegen z'n dood op. Zag je hem? Ik niet, maar de mens liep hem te pletter. De mens liep hem onder de voet en toen was hij er niet meer.

Een dame stond boven in huis en sprong van twee hoog naar beneden en géén letsel. Toen zij even verder op haar eigen benen stond, mijnheer, zag ik, dat er een groot stuk hout naar beneden kwam en nét op haar hoofd. Morsdood, mijnheer, kun je daar bij? Ik niet. Een kind van zeven jaar, een meisje was het, liep naar haar moeder te zoeken, stond midden in brandende straten en scheelde niks, mijnheer, doch toen de brandweerlieden dat zagen en het kind wilden redden, mijnheer, bleef het ineens dood in hun handen. Is dat niet gek, geen beschikking, mijnheer? Zeg het nu zelf, dit is toch geen leven meer.

Een dame zocht naar haar geldkistje in huis, dat brandt, mijnheer, maar zij kan er niet in, mijnheer en wat gebeurde er toen? Opeens ligt het kistje op straat en toen is die dame hard weggelopen. Zij vertelde, dat zij haar vader zag en toen hoorde ze:

„Hier kind, heb je je centen. Maak gauw dat je hier wegkomt.”

Was dat nu haar overleden vader, mijnheer? De dame zegt heus dat het zo is, zij zag haar vader. Maar kan dat, mijnheer? Kan dat zomaar? Kunnen geesten zich met centjes bemoeien, mijnheer. Wie kan dat raadsel nu oplossen? Maar zij heeft haar centen terug. Hoe bestaat het, ik wilde ook zo'n dooie vader hebben maar de mijne leeft nog. Ik geloof, mijnheer, dat de dooie meer kunnen dan wij. Is dat waar, Sir? Is dat niet de moeite waard om na te denken Sir? Zal wel, dame, já, je kunt nu de gekste dingen beleven en dooie, dame, já, die leven en ze hebben al hun verstand nog en weten ook daar waar de centjes liggen. Já, gek is het, maar die dame is dan maar lekker uit haar narigheid, waar of niet?

Is doodgaan erg, mijnheer? Ik geloof het niet, dame, kijk zélf en u weet het. Ik geloof dat de schrik de mensen verlamt, vanbinnen verlamt natuurlijk en weten ze niks meer. Maar já, je hoort zoveel vandaag, dame!

Weet je, mijnheer, wat nu één broodje kost? Néé, dame. Wat denkt u, mijnheer? Ik weet het niet, dame, ik heb van die dingen geen verstand. Eén broodje kost nú veertig gulden! Heus waar! En dooie eten toch geen brood meer, dame!

Gekke verhalen hoor je nu, kan André zeggen, hij leeft er midden in, er onder ook, maar wij gaan verder. Honderden lijken liggen erop straat, ze hebben geen honger meer deze mensen, dat vanbinnen staat stil en thans op een dood punt. Die vervloekte Engelsen ook. Op een regering kun je niet aan. Trouwens, als er iets te verdienen valt, rennen ze weg! Weten zij daar, dat wij hier nu in de narigheid zitten? Wilt gij dat nog goed praten, Sir? Ik niet, dame, God bewaar me, ik heb wel iets anders te doen. Kletspraat is het, dame!

De Bezuidenhout is kapot!

Er vielen duizenden slachtoffers te betreuren!

Half Den Haag staat in vlammen!

Het Huis van Oranje hadden ze willen hebben!

Maar de Bezuidenhout werd het!

Het lijkt nu, dat „Oranje” méér bescherming geniet dan de kerk van „Christus”, want die mooie kerk is kapot en staat in brand. Já, de kerk van onze mooie Bezuidenhout staat in vuur en vlam!

Is dat waar, mijnheer, dat de „Oranjes” door God worden beschermd? Hoe kan God nu goevinden, dat Zijn kerken kapot gesmeten worden? Kan dat, Sir? U ziet het, alles kan, dame. Já, het is alweer gek, hebben de „Oranjes” géén schuld aan deze ellende? Zal God wel weten. Is het waar Sir, dat onze koningin op haar troon is gezet door God? Zal wel dame, maar ik geloof het niet. En toch? Het Huis den Bosch bleef, dát hadden de Engelsen willen heb-

ben? Niks van aan, Adolf was er met zijn V2's en Adolf kregen ze niet. Maar gek is het, dame. Je zou eraan moeten denken.

Honderden, néén, duizenden doden en niet één van die mannen, vrouwen én kinders is er gestorven, dame, mijnheer. Niet ééntje! En als u daarvan de ontleding wilt beleven, indien het u interesseert, leest u dan mijn boeken maar en u weet het. Wat zegt u? Boeken lezen in deze tijd? Laat me niet om vallen van smart, Sir, foei, hebt u geen verstand meer. Een God? Klets. Christus? Droevig is het! Als er een God was gebeurden dergelijke dingen niet! Onder mijn ogen vandaan, Sir, wég, uit mijn buurt of ik bega een moord!

De dood lacht achter zijn masker vandaan tot de mensen van de steden en het land, tot de mens in Europa. Maar in „Germany” (Duitsland) blijft er géén huis heel en dat hebben die vuile moffen verdiend. Vuil tuig is het. Die kerels moesten ze levend villen! En de Engelsen? Hebben die hun plicht niet gedaan? Moeten onze jongens niet vechten? Dat is géén mens dood maken, dat ís verplichting. Dat ís mooi, je wordt gedécoreerd ook nog. Vrouwen en mannen doen eraan mee. Lekker is het, om met zo'n moordenaars hand in hand te slapen, te dromen over lijkenbloed en al zo meer. Geef mij zo'n kus van zo'n moeder. Hoe smaakt dat kusje, dame, mijnheer? Vrouwen zijn als wilde oerwoudkatten niet kunnen zijn. Moeders vechten als wilde dieren niet weten te vechten, doch dit is stads – dit is iets van de twintigste eeuw, vrouwen zijn als de mannen. Moorden en brandstichten. Waarvoor? Om het vaderland te dienen. Voor medailles! Voor Onze Lieve Heer doen ze dat. Mooi zijn deze vrouwen. Als je rustig slaapt en zij zo'n bevlieging krijgt, word je in bed geworpd. En dat is dan haar kus. Een mooi, lieflijk meisje is het, maar mij niet gezien, ik wil met dat dierlijke instinct niet te maken hebben. Ik zag andere moeders, ik heb ze in het „AL” gezien, dame en dat is heel iets anders! Bommen? Laat het bommen regenen indien gij tot de geestelijke ontwaking gebracht wordt, is álles goed. Ook dit! Dag Sir? Dag dame? Tot straks!

Wat zegt mijnheer de Bijbelman? Wat zegt de pastoor, nu de kerk van Maria Onbevleete Ontvangenis werd onthalsd? Werd verbrijzeld? Kapotgemaakt door die duivels? En dat nog wel door de duivels van onze eigen soort? Hoe kan dat? Is er soms toch 'n vloek ergens te beleven? Zál wel, maar ik bemoei mij er niet mee, dame. Het heeft géén zin om daar over te praten, want een kerk is maar een stenen gebouw, dame. Dáár is Onze Lieve Heer immers niet. Dat wist ik al toen ik een kind was en ik ben nog een kind, dame. Já, dat zegt men, maar is dat waarheid? Is Maria nu ook doodgeschoten, dame? Kan Onze Lieve Heer dát goedvinden? Já, u ziet het, ook Onze Lieve Heer wil iets offeren voor zich zélf en de kerk van Zijn moeder. Leuk is het, nietwaar soms?

U denkt natuurlijk dat ik gek ben, maar ik meen het, dame. Maria is nu dood gebombadeerd. Nietwaar soms? Is Maria niet dood, dame? Spot ik? God bewaar me, néé!

Wij leven in een tijd, dame, dat „één en drie” ... zeven is! Vader Abraham zoekt naar zijn kuikens, zijn schapen ook. Er zijn zwarte en witte onder. Rará, wat is dat.

Maar dat zegt, dame, dat er mensen in Jeruzalem leven, die nu nóg niet willen geloven, dat daar Christus heeft geleefd. En om die mensen dat nu wijs te maken, vallen er thans bommen op deze mensen, want de mens van daar, is hier ook, dame. Dat is het gebombardeer wat wij nu hebben te beleven, dame.

En in Jeruzalem staat een kruis, dame.

„Bovenop een berg staat het, dame!

En aan dat kruis hangt nog diezelfde man, dame! Diezelfde man van vroeger, dame!

En toch geloven de mensen niet dát Hij het is, dame!

En daarom, dame, vallen er nu bommen op ons arme hoofd, dame!

En is dat niet om je leeg te belken, dame?

U denkt natuurlijk weer dat ik gek ben. Maar ik ben heus niet gek, dame. Ik zal wel gek zijn om „gek” te zijn, dame! Is deze tijd niet gek, dame? Niet afschuwelijk abnormaal, dame? Ja, dame, zo is het!

Een man stapt plotseling van zijn fiets en steekt z'n pijp met bladeren op.

Een vriend van hem fietst verder.

Als de man van de pijp z'n trekje doet, dame, is de man die door fietste morsdood, want vliegtuigen waren er ineens gekomen. Zómaar ineens morsdood, dame. En de man van de pijp hoorde als het ware tegen zich zeggen:

„Steek even je pijp op.”

De man van de pijp bleef in leven, dame, maar de man die door fietste en gauw thuis wilde zijn bij vrouw en zes kinders, moest die nu dood, dame?

Iets, dame, om na te denken. Iets, wat je doet rillen en beven, indien wij mensen moeten aanvaarden, dat de één voor „magere-hein” gewaarschuwd wordt en dat een ander mens, vader van veel kinders, die eropuit was geweest om eten te halen, dood moest, dood geslagen wordt en dat zomaar ineens? Kan dat? Heeft die man aan dat Kruis daarvan niet verteld, dame? Heeft Hij dat in Zijn handen? Die pijpman leeft nu nog, dame – en de vader van al die kinders kreeg vier kogels door zijn vaderlijke hart, zomaar ineens. Ik denk, dat de „dood” een vuil masker draagt, dame, en daar weten wij nu alles van. Voelt u het?

Is dat waar, Sir? Já, dame, waarheid! Maar ik kan u heel iets anders vertellen. Droevig is alles, ik bedoel, de man op de fiets, maar de man die zijn pijp

opstak, lééft nog en zegt nu: mijn hemel, wat ben ik daar beschermd. Ach, ja, hÍj is dood, ik niet! Mijn „Vader” riep me toe om m'n pijp op te steken en diezelfde „Vader” gaf die ander de stuwíng en de bezieling om te maken dat hij bij de dood kwam en hij was er, dame, precies op tijd! Niet ééén seconde te laat was deze man, deze ziel, deze geest, dame, of heeft de mens geen ziel, gééén geest gekregen? Dat denken en praten van ons lijkt net gek, maar is dit nu gekjes, dame?

Is dit gek, dame? Néé toch, want het heeft immers met duizenden dingen van „HEM” daarboven uit te staan? De ééén krijgt het leven en de ander zijn „kist” ...dame? Zijn echte kist? Kan dat? Moet dat? Is dat wat? Néé, is dat niks? Maar wat er op de Bezuidenhout gebeurde, is dat ook niks? Niks van aan, wat die dame van haar centjes overkwam? Vraag het en je weet het, ik hoor nu van alles, dame. Mooie dagen zijn het. Die Onze „Vader” toch!

Maar als je in Jeruzalem bent, dame, weet je ineens, waarom ze de Joden nu zo'n ster hebben gegeven. Já, jammer is dat, maar dat heeft met die man van dat Kruis uit te staan. Hij heeft toen gezegd: „IK” ben het en de joden hebben gezegd, dat zij het waren. En nu moet die ster uitmaken wie het nu eigenlijk wél is! En dat wil Adolf Hitler nu uitvinden. Is dat nu zo gek, dame?

Ja, ik ken Adolf heel goed. Ik weet nog, dat ik juist, op een avond uur was het, zo tegen zeven uur, op de rand van Jeruzalem zat om op mijn meisje te wachten. Ja, dame, er was een muur om Jeruzalem gebouwd. En ik had afgesproken met mijn meisje. Maar ze kwam niet. Ik bleef wachten tot de volgende morgen. Ik heb ze nooit meer gezien, dame. Já, erg flauw was het, maar ze heeft er niets aan kunnen doen. Wat ik zeg? Já, ik heb ze natuurlijk gesproken, maar niet in Jeruzalem, dame, híér in Den Haag. Geloof u niet? Toch de heilige waarheid. Vandaag kookt ze eten voor ons. De Wienerin is het. Ze zei mij, dat haar vader haar gedwongen had om de duiven los te laten. En toen die nare duiven naar de Arabieren vlogen, dame en de Romeinen er schik in kregen, is zij haar eigen duiven achterna gevlogen en was mij glad vergeten. Toen ik wakker werd op een morgen en zij nog sliep, het is niet zo heel lang geleden, droomde zij van haar duiven en toen wist ik ineens dat zij het was. Wat die vuile duiven hebben te betekenen, dame? Dat waren de kinderen van Jeruzalem, dame, kinderen die later de man van het Kruis hebben vermoord. En mijn „Sara” ... wist dat. Zij was als het ware kind uit de familie van Caiphas. Zij kwam daar dag in dag uit, dame, regelrecht over de vloer en toch? Nu heeft ze geen ster te dragen, ook ik niet, want wij hebben „HEM” aan het kruis herkend.

In die tijd nog een furie, nu als honing zo zoet. Of dat kan, dame? De man van het Kruis heeft mij er alles van verteld.

„Já, Jeus” ...niet de „U” ...maar de „eu” van keuken behoort bij ons leven,

je heet niet „Jeús” ...maar doodgewoon – Jeus ...heeft meester Zelanus in het derde boek geschreven en ook dat is waarheid. Maar je hoort het, de mensen zijn waarachtig gek. Ze denken dat wij gek zijn, maar zij zijn het. Vind je dit gepraat niet leuk? Wij passen ons aan. Wij beleven thans een drama. Wij praten zoals de massa zich voelt, maar wij volgen waarheden. Wij leefden eens in Jeruzalem en daar hebben wij de „Wienerin” gekend. Ook in Londen, natuurlijk, en weer behoren wij tot het Joodse ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), zij dan en wij hebben haar daar heerlijk in de ellende getrap, omdat ze toen te laat was en ons op de muur liet zitten. En nu wij weten, dat het de schuld is van haar vader en de Arabieren, de Romeinen, waarom zouden wij haar dan nog verkeerd aankijken? Jázeker, de Wienerin was zomaar niet bij ons gekomen, ons Joodse ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), die afstemming van daar bracht ons met het Londense gedoe weer bij elkaar terug en hebben wij het leven voor gekregen, doch bovendien de dood van al deze mensen. En, Jeus, niet één gaat er voor zijn tijd, als je géén moord zoekt, want diezelfde God kent géén sterfbedden.

Maar mijn hemel nog aan toe, wat waren wij ver van huis weg. Als je de mensen hoort praten, heb je geen leven meer. En toch, weet jij wat wij allemaal hebben gezegd. Wat werd die éne dame kwaad op ons. Maar wat willen die mensen eigenlijk van ons. Ze komen regelrecht op ons af. Weet hij het niet, dan zal zij het wel weten, maar híj en zij weten het niet. Waarom komen de mensen op ons af, Jeus? Omdat ze het „AL” voelen, ruiken. Ze ruiken hun stal, deze armen van geest. En wij kwamen uit die waarheid naar de aarde terug. Maar ik weet het al. Het enige wat die vrouw niet duidelijk is, was het verhaal over die duiven en Arabieren. En die Romeinen. Heb jij het begrepen?”

„Ja, ik weet het.”

„En wat is het, Jeus?”

„Dat „God” toen de mensen van alle kanten gewaarschuwd heeft, doch dat die mensen daar niets hebben willen begrijpen, géén Arabieren en géén Joden.”

„Mijn compliment, Jeus. Juist, dat is het. De mens werd gewaarschuwd door de moeder, door het leven. Maar dat was ónze Wienerin. Toen had zij met het Joodse ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) uit te staan en deed iets. Zij zélf weet het niet. Maar toen zij voor een tijd terug droomde, dat zij daar de duiven los liet, wist ik het. Wij hadden verkering met het leven en met haar. Is het niet heerlijk. En toch de mens denkt dat wij gek zijn. Zij niet, zij zijn niet gek, wij zijn het. Maar geef mij deze gekheid maar en laten zij die bommen houden. Ook de doden! En de levenden, maar een pijp rommel heeft meer betekenis dan urenlang gepraat en gebed, méér nog dan

missen lezen en heilig doen, méér nog dan het kardinaalschap, priesterschap en ook dat is wel de moeite waard om erover na te denken. Maar wij zijn er weer, meester Zelanus kan beginnen, indien hij ons tenminste niet verwaasd vindt. Maar dat zál wel niet, Jeus, wij zijn vrij van élke kosmische druk, waar de mens al niet goed voor is. Wat leren wij veel, nu half Den Haag bijna vermoord werd, nu er links en rechts bommen vallen, leren wij als nooit tevoren. En er is géén dood!

De mens sterft niet!

Vaders gaan aan het volgende leven beginnen en moeders moeten zorgen, dat zij en hun kinderen eten en drinken.

Ook al zijn er baby's onder en leeft het kind ín de moeder, een dood is er niet!

Sterfbedden – en die van de straat, hebben geen betekenis voor God!

Een dood is er niet!

Of er duizenden mensen ineens sterven, niet één is er dood!

Wat doodgaan lijkt, is het vrijkomen van de ziel en zij gaat verder!

Maar wat weet de mens van zijn verdergaan, zijn dood? Ineens gaat de ziel verder. Ze wist niet, dat de dood haar achternaliep? Néé, dat wist zij niet. Kan de kerk dit wonder verklaren? Néé, ook de dominee niet! Nog altijd is er een dood. De ziel stoort zich niet aan kinders, zij gaat verder. Is dat niet hard, niet onrechtvaardig, dominee? „Mens”? Maar wat dan? No, Sir, dat is niet hard, niet erg, de ziel gaat verder!

En wij krijgen gelijk, Jeus, kan André hem vertellen, want wij kennen de wetten. Op straat is er nu veel te leren. Ja, dame! Ja, Sir! Wij krijgen in alles gelijk!

Wij, mijn Jeus, vertegenwoordigen de waarheid. Heilige ernst is het! Wie de wetten niet kent, schreit, staat voor een dood, die er niet is! De kerken zijn thans gek. De mensen geloven niets meer. De mensen zijn als bezeten. Wij ook, maar anders. Een dominee die nu nog praat over verdoemdheid, is een gek! Er leven rotmoffen, maar ook Duitsers, doch die kent men niet meer. De rotmoffen behoren bij Adolf, Himmler, Goebels en Hermann (Göring), de rest dat zijn Duitsers, kinderen van één Vader. Maar dat geloven ze niet meer. Nu niet meer, nu de Engelsen onze Bezuidenhout verpoeien.

Maar de „M” van „mens”, moeten ook die Engelsen nog verdienen. En diezelfde „M” in het groot, is voor ons eigen volk narigheid, mijn Jeus, vreselijk gedoe is het, doch dat nemen ze niet. Het heeft alles met de grote „D” van dierlijk gedoe uit te staan, doch dat geloven ze niet! Tóch krijgen ze die „D” stralend te aanvaarden.

Ik zeg, dat ik het weet!

Ik zeg, ik was in het „AL”, nú weet ik het!

Ik zég, dat al die volken zich hebben te buigen en dat komt!

Ik zég, dat er geen dood is en ik krijg gelijk!

Ik zég als André-Dectar, dat wij zegevieren, mijn Jeus. Geloof me!

Ik zég, wij waren in het „AL” en wij hebben tot Christus gesproken, wij hebben „HEM” gezien, maar dat zegt niets!

Ik zég nú, mijn Jeus, dat heeft niets te betekenen, want wij hebben dat stadium nog niet bereikt.

Wij, mijn Jeus, moeten ons dat stadium nog eigen maken en wij blijven nu ook doodgewone kinders!

Wij zeggen, dat bewuste Goddelijke „AL” kan ons nog meer vertellen, wij hebben te zorgen, dat wij hier op eigen benen blijven staan.

Ik zég je echter, Boeddha en Ramakrishna had het bewust vermoord. Zij waren bezweken. Zij waren ingestort, ingestort onder hun wit laken, bezweken doordat zij het „AL” hebben gezien. Zij konden er nog niet tegen of zij hadden dat stadium betreden. Geloof me, dat is het!

Wat zij hebben gezien en mogen beleven was slechts een schaduwbeeld van hetgeen wij hebben aanschouwd, mijn Jeus. Maar voel je, dat deze bommen ons thans helpen dragen? Dat dit stuk van Den Haag ons dient? Dat begrijpt geen mens, en toch, waarheid. Want wij hebben pret. Niet om die slachtoffers, dat weet je wel beter. Maar omdat wij daarachter het geluk kennen en mochten zien.

Ik zég dat! En ik zég de heilige waarheid! De mens zal dat leren!

Maar de mens begrijpt niet, dat hij demonen liefheeft.

De mens voelt niet, dat hij duivelen liefheeft!

De mens hunkert naar eer en roem en naar medailles!

En die dingen hebben voor de ziel geen betekenis!

De mens hangt zich vol met goud, maar dat zegt niets!

God kent die medailles niet. Christus wil er niet mee te maken hebben.

De mens smijt met bommen op de mens en schreit!

Já, Sir. Já, dame!

Wie daaraan meedoet is gek!

Já, Sir!

Já, dame!

Maar Adolf Hitler is géén „Christus”!

De mens dacht van jawel, maar Adolf is het nu niet meer. En dat hadden al die miljoenen mensen nu te leren, mijn Jeus. Niets anders, want er is maar één „Christus” en wij zagen de „echte”!

De Christus van de kerken is een valse!

De Christus van de kerken is een armoedige, want Die vroeg of Hij in leven mocht blijven, die vroeg: Laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan,

Vader.

De echte Christus heeft mij gezegd, dat heb „IK” niet gezegd!

De echte Christus zegt, dat zijn leugens!

De echte Christus heeft ook niet gezegd: Mijn Vader, hebt Gij mij verlaten?

De echte Christus heeft dat niet gezegd, want „HIJ” is de Godheid!

De echte Christus is niet te drinken, Die moet men verdienen! En er waren veel leeuwenkuil-mensen op Aarde. Já, Jeus, waren die sterker dan Hij? Nó Sir, nó dame, want dat zijn leugens!

De voorspellingen van Adolf komen niet uit, de mijne wél!

Maar de mens doet meer voor het vaderland dan voor Christus! Omdat de „Messias” geen medailles geeft!

Ik zie, dat Adolf niet te vermoorden is, én, hij leeft nóg! Maar die spiritisten zijn gek. Dat waren géén boodschappen, dat waren eigen gedachten!

Ik zei, Adolf gaat dood, jazeker, maar door zichzelf! En wie hem van kant wil maken, dat is een gek! En dat hebben de Volkeren der Aarde te leren, mijn Jeus. Christus liet het mij daar in het „AL” zien en beleven! En jij bent mijn getuige. Wij getuigen niet meer voor „Jehova” ... want dat is een gek! Wij getuigen voor „Christus”! Die alles is en nóg is! Maar niet zoals de kerk dat wil! En dat leren wij thans op straat! Die wetenschap kregen wij door de Bezuidenhout. Já, Sir. Já, dáme!

Maar een dood is er niet. Is het lelijke er niet bij? Nó Sir, het is telkens wéér een genot om te zeggen, dat er géén dood is! Wat Adolf, Himmler en Goebels, ook Hermann en de anderen moeten goedmaken, komt best in orde. Maar wat is er van jezelf bij? Heb je géén fouten, géén zonden gemaakt in die duizenden levens?

Ik zég je, dat de mens thans zijn rekeningen betaalt!

En al die Duitse grappenmakers leefden in Jeruzalem. Zij zijn daar van hun voetstukken gevallen en willen er thans weer ééntje voor deze eeuw optrekken, doch dat lukt hen nu niet meer. Dat snapt de mens niet? U niet, dame? U niet, Sir? Dan leest u straks „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien” en gij leest mijn openbaringen voor deze mensheid. En dan weet je het. Dan weet je ook en begrijp je, waarom de Joden nu sterren dragen. Nu is je alles duidelijk! Toen Adolf en zijn soort in Jeruzalem leefden, waren wij nét weg! U ook, dame? En gij Sir?

Já, wij hebben daar tienmaal geleefd. Waar ik over nádacht, is waarheid. Wij waren daar, leefden daar en hadden lief, maar wij kenden ons zélf niet! U en uw broertje, uw vader en moeder-zaliger ook, Sir. Já, dame, u was er ook!

Ik zég u, u was daar onder die soort die riep: kruisig „HEM”! U had meer liefde voor Barabbas? Voor Caiphas? Zal wel, doch thans ren je met een ster

rond en vergast het Duitse demonenkind uw leven, én uw persoonlijkheid? Nó, dat kán die Duitser niet eens. Is dit hard om het te horen? Zál wel en toch geeft u mij gelijk! Ik krijg gelijk van u allen, Sir, dame! Gaarne geeft u mij straks gelijk!

Hebt u in uw miljoenen levens nooit geen kwaad gedaan? Ik wel en Jeus nog meer, maar wij aanvaardden thans. En wij bemoeien ons niet met uw ontwikkeling, want die heeft voor „Christus” geen betekenis. Had u géén kwaad gedaan, Sir? U ook niet, dame?

„Och kom!”

Foei, Sir, hoe kunt gij dat van uzelf zeggen! Maar wat je nu hoort, is verschrikkelijk, géén mens heeft schuld aan deze ellende, géén mens! En ons weten zijn ónze geschenken voor uw leven, Sir, dame? Já, wij waren in het „AL” en nu bezitten wij déze álwetendheid. De „ónze” en die is zuiver!

Wat je nu op straat hoort, heeft niets met geestelijke bewustwording te maken, heeft geen betekenis voor de ziel, raakt niets, noch leven, noch dood, géén ziel en géén geest. Geestelijk dood is alles! Elke gedachte is dood. Elke gedachte van de mens van deze eeuw is dood! Maar hoera, wij leven en zijn wakker!

Meester Zelanus gaat verder en wij denken, mijn Jeus, wij praten en leren veel. Op straat ligt de wijsheid. In de straatgoten van de stad ligt de wijsheid, maar dat begrijpen de mensen nog niet. Ook de echte Bijbel ligt in de straatgoten van de stad. Alles, wat „HIJ” door Golgotha bracht, zie je terug in de straatgoten van de stad! Ook Zijn leven, Zijn ziel en Zijn geest!

U denkt natuurlijk dat ik gek ben, dame, is het niet? Ik ben heilige ernst, Sir. Meester Zelanus heeft hard gewerkt en wij ontspannen ons even door naar het mooie leven te kijken. Maar wij kunnen bijna niet meer vooruit, onze armen wegen duizend kilo’s, de stadse kan niet meer. Maar het gebombardeer houdt niet op, Den Haag? Je krijgt nog enkele stootjes te beleven.

Of u zó of zó praat, helpt u niet langer. De „Mof” ergert u? Jammer is dat, want hij weet niet beter. Hij krijgt toch alles goed te maken, dame. En als u hier moet vertrekken, Sir, houdt geen mens u langer hier. Kunt gij nog niet aanvaardden?

Jazeker, elk volk heeft mínder bewuste soorten. Dat zijn de zeven levensgraden, Sir. Maar de mens zal als kind van God, als Goddelijke vonk, deze Derde Kosmische Levensgraad moeten overwinnen. Ook al zien wij duivelen op Aarde, dat zegt niets, want ook de ruimte en de planeet Aarde hebben de geestelijke levensgraad nog niet bereikt. De ziel als mens moet ontwaken, ook de massa als volk. En de demonen op Aarde, die steeds weer de rust vernietigen, komen tot het ínzicht, dat het zó niet moet. En dat duurt nog even, Sir. Wij beleven nu precies ons eigen deeltje. Wie nog leven moet, sterft niet,

Sir! Sinds het ontstaan van de Aarde beleven wij die wetten. Sinds duizenden jaren zijn die ónbewusten bezig om de mensheid te worgen. Is dat niet waar? Dat is de ontwakning voor de mensheid. En wij zijn er nóg niet, Sir. Dit is het resultaat van tweeduizend jaar christendom. Niet waar, Sir? Dame?

De stadse kan niet meer. Wij staan voor het lichamelijke bezwijken. Wat nu, André-Dectar? Ze komen thuis. Hoe zij thuisgekomen zijn, dat weten ze niet. Slepde ging het voort. Wat nu, meester Alcar? Ik kan géén toets, géén letter meer naar beneden krijgen. De machine weegt nu duizend kilo. Wij zijn volkomen leeg. André belkt vanbinnen, nóg dertig pagina's en dit boek is af. Wat nu, meester Alcar?

Wat nu, engelen?

Wat nu, Wayti?

Wat nú, Moeder Maan?

Wat nú, Zon?

Wat nu, Jupiter? Jij bent immers zo bezielend? Maar jý kunt ons nu niet helpen.

Wat nu, Uranus? Wat thans, geestelijke wereld?

Wat nu, Crisje, Jeus kan niet meer. De stadse is bezweken! De rug is gekraakt. Die rug heeft alles ingezet. Maar wij willen verder, wij willen, voordat de oorlog voorbij is dit machtige werk afmaken. Tot zover althans. Kun je ons dan niet helpen. Normaal, menselijk gesproken, is dat nu niet meer mogelijk, want het organisme van ons is léég, kapot is het! Wat nu?

Ze staan op straat en kunnen niet verder. Even rusten. En dan toch weer verder. Ze staan voor de trappen en kunnen er niet tegenop? En toch moet het! Ze rusten tien keer uit op dezelfde trap, die ze duizenden malen bestegen zijn, want de stadse woont hier al twintig jaar. Twintig jaar trappen op en trappen af. Kunnen jullie ons dan niet dragen? Niet wat „leviteren” zoals ze daar op de „Vierde Kosmische Levensgraad” beleven? Néé, gaat dat niet? Dan moeten wij nog even rusten, stadse, jij kunt er niets aan doen. Wij zijn uitgeput!

Maar wat nú, Miets? Zuster van Jeus?

Wat nu, Lange Hendrik?

Wat nu, sferen van licht en meesters? Kunnen jullie niets anders? Is dít alles? Is er niet meer? Dus ondanks ál deze wijsheid is er niets anders te beleven, mijn God? Mijn „Christus”. Is dat gevraagd om kameraadschap en kracht, loos alarm? Wat wil je daar? Moet ik bezwijken? Graag, maar dat bestaat niet.

Onderweg, huiswaarts, begon het. Toen voelde de stadse, dat hij niet verder kon. Dat was het bezwijken voor de stof. Iets anders is er niet te beleven. Máár, gadverdikke nog aan toe, komt Jeus boven, is er dan niets anders te

beleven? Kan een lichaam niet opgetrokken worden, als het leég is geschud voor Christus en Zijn ruimten? En toen zijn ze begonnen te schelden. Ze schelden op alles, doch niet om dat alles af te breken, ze praten tot de wetten van de ruimten.

Boeddha? Waar ben je nu?

Ramakrishna, waar ben je nu?

Socrates, waar ben je thans?

Blavatsky heeft nog niets te schenken.

Annie Besant ook niet, die moeten eerst zorgen dat ze kosmisch bewust worden.

Oud Egypte, heb je nu niets aan ons leven, voor het organisme te schenken? N6? Jammer! Ga dan maar weer slapen, Egypte!

Rudolf Steiner, waar ben je?

Meester Alcar, waar ben je?

Meester Cesarino, waar ben je? Heb je niets voor ons? Wij kunnen niet meer!

Hélpén jullie ons niet?

Héél de ruimte zal u helpen dragen!

Ruimte, waar ben je nu?

Ruimte, is álles kletspraat? Wij kunnen de trap niet eens meer op. Mijn hemel, wat zal de Wienerin zeggen, stadse? Ik heb je organisme vermoord. Geef mij de schuld maar, stadse? Wil je mij de schuld geven, stadse? Doe het. Ja, laat me niet lachen. Wij staan er nu best op. Nu nog wat hongeroedeem en wij zijn er volkomen. Maar nu eens geen gekheid, stadse. Als jij nu ziet, dat wij de trappen opkomen, zal ik eens met al die wetten praten. Ik zal God naar deze wereld trekken. Kun je echt niet hogerop stadse? Jammer is het. Toe, probeer het eens. Dectar en ik, ook Jeus zullen je nu helpen. Kóm, vooruit jongens, de stadse moet hogerop.

Drie treden hoger, liggen ze weer voor de vloer. Ze kruipen thans omhoog. Eindelijk liggen ze voor de deur. Nu moeten ze proberen om zich door de knieholtén te drukken, doch dat is niet zo eenvoudig. En toch moet het. En ja, wij staan weer op ónze eigen benen. Nu moet die deur open. Mijn God, wat weegt zo'n huis-sleutel zwaar. Was dat ding altijd zo zwaar, stadse? Heb ik nooit geweten. Ik geloof, dat ik je leven heb vergeten. Wat is zo'n sleutel toch zwaar. Zeg het nu eens eerlijk, stadse, weegt zo'n ding altijd zo zwaar? En jij loopt met dat ding altijd in je zak? Hoe bestaat het. Maar laat mij nu eens kijken of ik de deur open krijg.

De deur is open, wij zijn thuis. En nu moet de Wienerin niets merken of wij krijgen allen een flink pak slaag. Stil nu, rustigjes aan en naar de schrijfmachine kruipen. Komt de Wienerin? Néé, ze is er niet eens. Gode zij

gedankt.

En nu naar de schrijftafel. Wat zou je denken, André-Dectar, als wij nu eens over de grond rolden. Kun je dan géén stap meer verzetten, stadse? Wat wil je? Dat ik de ruimte roep? Dat komt nog wel. Indien ze ons niet meer helpen is het voorbij. Dan gaan wij lekker uitrusten, stadse en beulen wij je niet langer. Eerlijk is eerlijk, jij hebt alles gedaan wat je moest doen. Bedankt. En je weet het zeker, je eigen bloemen zie je straks. Mijn hemel, ik had toch niet gedacht, dat het zo moeilijk was. Heb je al lang zó rond gescharreld, stadse? Kruij jij al lang zo over de aarde? Hé, Moeder Aarde, wij kunnen niet meer vooruit. Maar eerst moeten wij daar in die stoel zitten.

En ze komen zover. We zitten voor de machine, maar wij zakken door ónze rug. Dat is uitputting. Wij kunnen niet meer. Wij hadden nog één reis voor de ziel willen beleven, maar wij kunnen niet meer, meester Alcar, hier ligt óns halt. Heb je niets te zeggen, meester?

Stil, daar is de Wienerin. Dag kind? Wat zeg je? Eten wij vandaag suikerbieten? Fijn hoor? Dat zal ons helpen. God zal ons niet kunnen helpen, maar wél suikerbietensoep. Heerlijk is dat. Niets anders vandaag? Van de gaarkeuken? Ik lust niks van de gaarkeuken. Och, laten wij toch sterven, Jeus. Maar dan zit de arme Wienerin alleen. En zij kan de boeken niet afmaken. Miets! Mietske? Wij kunnen niet meer.

Crisje, Moe' der, wij kunnen niet meer vooruit!

Lange Hendrik, waar ben je? Wij kunnen niet meer!

Wie kan ons helpen? Wij zitten hier en kunnen zo'n letter niet meer naar beneden krijgen. Is dat wat? Wat hebben wij toch een drukte gehad. Hebben wij geklaagd, stadse? Néé toch? Maar jij staat er slecht op. Mijn God, waar zijn wij al niet geweest.

Waarom lach je, Jeus?

Waarom lach je, Jozef?

Wij, Dectar en ik, lachen niet. Mijn God!

Mijn Christus!

Mijn „AL”!

Was alles maar een droom, Christus? Laat me niet lachen. Iets anders.

Golgotha? Waar ben je nu?

Golgotha, is daar de kracht ontstaan?

Golgotha, help je mensen als ze niet meer kunnen?

Golgotha, kun jij gebroken armen genezen?

Nó Sir, nó dame, want dat is voor Mary Baker-Eddy haar zorgenkwesitie achter de kist.

Golgotha kan géén gebroken armen genezen, daar heb je eerst een dokter voor nodig. Maar dat dan, als je géén gebroken armen bezit en je léég bent?

Wij zijn volkomen léég, Sir. Já, dame, léég, wij zijn uitgehongerd. Is dat wat? Já, dít is iets, wij kunnen niet meer.

God?

Christus?

Meesters?

Engelen?

Sterren en planeten! Zonnen en nevelen, staan jullie machteloos? Kun je ons niet helpen? Is alles maar „kwatsch”?

Héél de ruimte helpt je dragen, André-Dectar!

Al het leven van God wil dienen. En God zélf niet! Maar dát is God! Nu, wat dan? Als alles God is, boom, help me dan? Geef mij iets van je levenskrachten. Jij hebt jezelf toch niet laten verhongeren?

Moeder Aarde? Hoor je het? Wij kunnen niet meer!

Moeder Water, waar ben je nu? Thans zijn die levensgraden en levenswetten doofstom? Hoor je ons niet schreeuwen, Moeder Water? Bloem, plant, regen en wind, komen jullie ons nu niet te hulp? Kunnen jullie niets voor ons ingezakte organisme doen? Nó? Waarom zeg je niets? Waarom is het hier zo stil? Weet de Wienerin al, dat wij niet meer uit deze stoel kunnen komen? Dat zij ons aanstonds in bed kan leggen? Weet zij dat niet? Voelt zij niet, wat er met ons aan de hand is? Dat wij voor álgehele instorting staan? Nó? Dan is dat het beste!

Christus?

Christus?

Christus?

Christus? ... Dat eerste is van Jeus. Dan komt Jozef. Dan „ik” als André en dán „Dectar”, wij allen roepen je. Wij hebben je daar als mens gezien. Wij behoeven je niet te vertellen wat wij in de jaren die voorbijgingen hebben gekund, dat weet je. Maar wij zijn nú eerst goed bezweten, Christus. Hoor je ons niet? Heb je ons, mij dan en Dectar, niet verteld, dat wij op Uw leven konden rekenen? Is dit het eind van ons leven en onze taak? Best hoor, wij aanvaardden.

Máár, Christus, waarom heeft meester Alcar dan deze reis gemaakt? Voor niets? Wij verlangen géén „hokus-pokus”, géén gezweef over de straten, géén geléviteerderij ... dat kennen wij, wij willen niet vastzitten aan occulte wetten van een Lama Priester, wij staan open voor reine-geestelijke wetenschap. Maar wat nu?

Wat heeft de „Universiteit van Christus”, Uw leven, dan nog te betekenen? Ben ik te vroeg hier? Is dit noodzakelijk? Moeten wij voor Uw leven dit machtige werk niet afmaken, Christus? U wilde mij kracht geven. Gééf ons dan die krachten om het uitgeteerde organisme op te trekken. Kan dat niet?

Is daar voedsel voor nodig?

Kan zo'n organisme niet opgetrokken worden, Christus? Ik weet, meester Alcar kan ons nu niet helpen. Géén meester kan dat. Dat kunt U alléén. Hoort U ons roepen? Vragen, wij smeken niets! Niets! Wij willen géén gebed om kracht, het kán of het kán net niet!

Wat zegt U, „Albron”?

Wat zegt U, Allicht?

Wat zegt U, Alleven?

Wat zegt U, Alziel?

Maar wat zegt U, Algeest? En wat zegt U, vader- en moederschap? Waardoor zijn de zwaartekrachten ontstaan? Horen jullie ons roepen? Wij smeken om niets!

Wij willen wijsheid?

Wij smeken niet!

Wij smeken om niets!

Wij bidden ook niet!

Omdat wij weten dat je hiervoor niet bidden kunt!

Maar wij vragen alléén, móét dit werk af?

Moet dit werk af? Kan dat niet? Waarom niet? Dan leggen wij ons voor dit werk van Uw leven bij alles neer.

Née, er gebeurde nog niets. Maar André gaat verder. Intussen is er toch zoveel kracht in het organisme gekomen, dat wij naar de keuken kunnen lopen. De stadse kan niet eten. Wij terug. Weer zitten wij in de stoel en André stemt zich op het „AL” af. Dáár leeft alles. Hij volgt zijn leven en dan de wetten van de ruimte. Wij gaan in gedachten door de laatste reis en staan voor Christus. Wij kijken thans de „Messias” in Zijn ogen en smeken niets. Wat is er? Dán keren wij naar de Aarde terug en zien ons zelf achter de machine. Mijn God, wat is dat?

André kijkt in een machtig licht. Dat licht komt vanuit het „AL” naar ons leven en bewustzijn en íneens zijn wij sterk en machtig. Tranen vallen er van geluk. Dat licht bezielt ons. Geeft ons krachten. Het licht geeft ons zoveel krachten, dat wij uit onze stoel opspringen als de mens, die eerst aan zijn beklimming tot God moet beginnen. Mijn God, wij danken U.

Christus, wij zijn er!

Christus, wij danken U!

Maar Christus, Gij wilt geen dank!

Christus, híér is nu zo'n wonder gebeurd!

En dat wonder zijn wij!

Wij zijn dat wonder, Christus, maar Gij zijt het!

Christus, wij gaan verder. Wij maken dit werk af! Tot zover!

Even later werken wij op volle kracht. Ik schrijf, de armen zijn niet moe meer en de stadse rent door de kamer en kan zijn krachten niet op. Is dat wat? Jeus? Wij gaan verder! Christus gaf ons die kracht! Christus laat ons niet alleen! Dát wonder hebben wij nu beleefd! Ons werk komt tot zover af!

De machine ratelt als nooit te voren. De Wienerin komt vragen of wij niet moe zijn en waarom wij zo hard werken, zij heeft lekker niets gemerkt. Wij wél! Wij hebben een machtig wonder beleefd. Als wij niet voor Christus werkten had „HIJ” ons ook niet kunnen helpen. Já, meester Alcar, wij gaan verder! Het is aan ons geschonken. Ik schrijf inééns die dertig pagina’s af. Tegen zes uur is het gebeurd, tot de duisternis viel, waren wij bezig. Ook dat deel is af. Die bloemen leggen wij op „Golgotha”. Christus zal ze aanvaarden! Dat weten wij, maar een machtig wonder is het. André voelt zich, alsof wij nog aan het eerste deel moeten beginnen. Met die kracht kwam de ruimtelijke „Alwetendheid” tot zijn leven. Nu kan hij alles aan en zal alles verwerken. Niets kan ons nu nog tegenhouden, niets!

O, Christus, Gij zijt er toch nog! Ook op Aarde. Bedankt! Dank wilt Gij niet, maar toch, van ons bedankt!

André krijgt nog even tijd om na te denken. Mijn God, wat is er met jou gebeurd, vragen de adepten. Met mij? Ik ben voor de eeuwigheid verjongd. Christus is tot ons gekomen, maar de rest van de mensheid hoort dat eerst later.

De ziel als mens zal de Derde Kosmische Levensgraad overwinnen. En dat, mijn Jeus, hebben wij nu mogen ontvangen, wij hebben deze Derde Kosmische Levensgraad overwonnen of wij zaten daar nog, lagen nu in bed af te wachten. Zag je „HEM”, mijn Jeus? Ik zág „HEM”!

Ik zág en hoorde „HEM”, mijn Jeus. Hij zei tegen mij op dat ogenblik:

„Hier ben „IK” ... André-Dectar.

Zie je „MIJ” ... André-Dectar?”

„Já, ik zie U!”

„Nu ga je verder, is het niet?”

„Direct, meester!”

„Als je maar weet, als het mogelijk is, ben „IK” er altijd!”

„Ik weet het, Christus! Daarom smeekten wij niet!”

„Dát is het, Mijn zoon. Ga nu verder!”

„Gaarne. O, ónze Christus!”

En toen, Jeus, was het ineens gebeurd. Hoe bestaat het. Maar wij hebben het dan toch maar beleefd. Praat er maar met geen mens over, ze snappen het toch niet. Ze denken ook nu, dat wij wartaal verkopen. Ze denken, als ik het eerst zie, als ik het mag beleven, geloof ik het. Maar ik zeg je, Jeus, voor nu en eeuwigdurend, „wij” dienen voor Christus, óf wij hadden géén krachten

gekregen. Als meester Alcar zomaar voor zichzelf werkt en ons op zijn bergen zet is dat nog niet te versmaden, maar dit voert ons in de armen van Christus. Ik heb gevoeld, dat heeft meester Alcar eerlijk moeten bekennen, dat hij en al de meesters machteloos stonden. Om wat, Jeus? Omdat wij ons eigen Universum hadden uitgeput. Voel je dit? Wij hebben ál de levenskrachten van dit organisme vóór de Derde Kosmische Levensgraad volkomen gegeven en wij hadden niets meer te geven.

Dít nu, mijn Jeus, mensheid, is het bewijs, dat wij wáárheid beleven!

Dit nú, mensheid, is het bewijs, dat wij voor Christus werken!

Dit nu, mensheid, zégt dat wij de mensheid dienen en dat wij waarlijk met meesters in verbinding zijn.

Dit is een wonder, omdat wij het natuurlijke hadden uitgeput.

Dit is een wonder, omdat wij het lichaam voor de ontwikkeling van deze mensheid volkomen hebben gekraakt!

Dit is een wonder, omdat wij voor de „Universiteit van Christus” dienen en heeft straks, later, héél de mensheid te aanvaarden!

Het is ongelooflijk, Jeus, maar wij hebben dit machtige wonder beleefd. De mens van de Aarde kan dit niet beleven en dat is alléén te ontvangen, wanneer je met Christus éénheid hebt. En wij hebben dat verdiend, Jeus. Indien wij dit niet hadden verdiend, hadden wij het ook niet ontvangen. Waar leven wij nu door? Door licht. Door liefde!

Door het „AL” vader- en moederschap!

Door de Alziel!

Door de Algeest!

Door de Alliefde! Já, dat is het. Ik voel mij als dertig en géén organisme heeft nu nog iets te vertellen. Wij wandelen thans op de Vierde Kosmische Levensgraad, mijn Jeus, wij zijn menselijke Goden! En wij maken de volgende reis af. Nu zullen wij het ontstaan van de menselijke ziel beleven en al haar ruimtelijke geschenken. Had jij dit verwacht? Ik niet, want ik legde mij bij alles neer. Ik wist, dat meester Alcar álles heeft gedaan wat hij kon bereiken en dat geldt ook voor al het leven van God. Crisje kon ons die krachten niet geven, géén Miets, noch vader, géén geest, dat kon alléén „Christus”! En toen kwam Christus. Já, Sir, „HIJ” is tot ons gekomen en nu rennen wij weer over de straten. In slechts enkele uren is dat gebeurd. Vanmorgen konden wij niet meer vooruit, en na dertig pagina's te hebben geschreven, rennen wij over de straat en groeten alle mensen. Dacht je, dat die mensen voelden, dat wij een machtig wonder hebben beleefd? Dat is niet waar, dat voelen en zien de mensen niet, maar wij zijn sterk, wij gaan verder en maken ons machtige werk af.

Is er nog iets, Jeus, dat wij tezamen hebben te bepraten? Néé, hè? Ook de stadse is gelukkig. Zonder eten naar bed, zonder iets en wij hebben kracht.

Wij kregen hemelse biefstuk en eitjes, van de kippen van Onze Lieve Heer, als licht, liefde, ziel en geest. Mijn hemel, hoe bestaat het!

„Christus is macht en kracht.”

Já, dat weet héél deze wereld, Jeus, maar wanneer kan de mens zeggen: ik werk voor „Christus” ... als je boven de verdoemdheid staat? Als je moordt!

Als je brandsticht?

Als je liegt en bedriegt?

Als je zélf voor God wilt spelen?

Als je „Christus” vertegenwoordigen wilt door verdoemdheid en een laatste oordeel? Door haat? Afbraak? Door bedriegerij?

Als je Christus vertegenwoordigen wilt door geestelijke leugens en stofelijke ellende?

Als je het aardse boven het eeuwige leven liefhebt?

Als je snauwt en grauw?

Als je „HEM” en „ZIJN” leven verkracht?

Zijn „Licht” bezoedelt?

Als je „HEM” denkt te vertegenwoordigen door mooi gepraat?

Wat hebben wij van dit alles, Jeus? Zijn wij leugenaars? Bedriegers? Haten wij? Durven wij ons leven voor „HEM” inzetten? Já, dat doen wij, als wij mogen bewijzen, dat wij dat willen, steken wij door ons hart heen. Wij offeren alles!

Want dát is geen offeren, dat doen wij voor ons zélf! Wij krijgen nu levensvreugde te zien en te beleven. Zijn leven te beleven en „ZIJN” licht te zien, „ZIJN” alles! En nu doen wij dat voor ons zélf, want wij ontwaken erdoor. Is dat waarheid, Jeus?”

„Já, dat is waarheid, o, ik ben zo gelukkig.”

„Ik ook, Jeus, want wij zijn er nu. Wij gáán verder. Wij mogen verdergaan, en wat zullen meester Alcar, Crisje, Miets en vader blij zijn. Já, wij gaan thans weer verder!

Christus is macht! Als je voor „HEM” dient, já! Of „HIJ” kan ons niet helpen, Sir. Dame!

Christus ís álles. Já, Sir, als je „HEM” ook in „ZIJN” alles vertegenwoordigen wilt. Maar als je bommen gooit, Sir, dán krijg je géén gram kracht van „ZIJN” leven te zien, dan staat ook „HIJ” machteloos!

Doe nu mee aan deze bende en je staat voor „HEM” machteloos.

Vecht nú voor je volk en vaderland en je staat voor „HEM” machteloos!

Hang je jas vol met aardse medailles en je vertegenwoordigt duisternis!

Zet een kroon op je hoofd en je vertegenwoordigt de mensheid, „HEM” niet, want dat kán niet, „HIJ” werd gekruisigd!

Aanvaard die kroon en je bezit macht, maar wat doe je voor „HEM”?

Aanvaard het geluk van deze maatschappij en wat heb je nu?

Aanvaard rijkdom en macht, deel hier de lakens uit, maar hoe doe je dat?

Dacht je „HEM” te vertegenwoordigen? Zal wel, maar onderteken je doodvonnissen? Dan sta je niet voor „HEM”, nu heb je met de duivelen op Aarde te maken, omdat je het recht niet bezit om een mens te doden!

Já, Jeusje, alles is waarheid! Wij zijn er. Wij gaan verder!

Uw wil zál gebeuren, „Christus”!

Wij hebben Uw leven begrepen, Christus!”

En éníge uren later, staat André achter de kist. Mét Jeusje, de volgende reis is begonnen. Já, meester Alcar, wij zijn er weer. Ik ben gereed! Het was een machtig wonder!

Onze reis gaat regelrecht naar de Maan terug!

„Dag, Moeder Aarde?”

„Mijn, André-Dectar?”

„Ik bén er!”

„En wij allen wisten het!”

„Dán kan ons niets meer gebeuren, moeder!”

„Zó is het, mijn zoon. Gá thans verder! Breng mijn leven tot de geestelijke ontwaking. De mens overwint de „Derde Kosmische Levensgraad”!

Doch nu de wetten voor de ziel als mens!”

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

-0-0-0-0-0-0-

-0-0-0-

-0-0-

-0-

Het Maanbewustzijn voor de ziel als Mens

„O, mens der Aarde” ... stuurt André de ruimte in ... „ik ben weer op reis. En thans voor de ziel als mens, haar eerste geboren worden, haar tweede geboorte, haar vader- en moederschap, maar bovendien voor haar Goddelijke geschenken; haar „zintuigen” en al haar machtige bezit – en zij door de „Almoeder” gekregen heeft.

Dag-ruimte?”

„André.”

„Wayti?”

„André? Ik ben zo gelukkig. Wij allen hebben je vechten gevolgd. Wij allen.”

„Ik weet het. En nu zijn wij er. Ik ga mij instellen op de Maan, op ónze moeder, Wayti?”

„Ja, doe dat, André. Tot later.”

Wij praten niet, maar wij denken. Dat André deze krachten heeft gekregen, regelrecht uit de „ALbron” is een wonder en héél de ruimte weet het! Zon, Maan en sterren weten het! Dat is zijn bezit, zijn taak, zijn contact en hebben wij niets aan kunnen doen, niets, dát had hij in eigen handen. Maar wij hebben ontzag voor André-Dectar! Héél de ruimte heeft en voelt dit ontzag voor zijn persoonlijkheid!

Wij gaan snel, sneller dan voorheen en in korte tijd heeft meester Alcar Moeder Maan bereikt. Onmiddellijk zegt de moeder tot André:

„Mijn kind, ik ben trots op je.”

„Dank u, mijn moeder. Dank u!”

„En nu ga je de ziel zien en beleven, André?”

„Ja, moeder, daarvoor maken wij deze reis. Ik ben zover.”

Wij kijken in de ogen van meester Alcar. En onmiddellijk dalen wij tot het allereerste ogenblik voor de Maan als moeder af. Als wij één zijn met dat ogenblik, zegt meester Alcar:

„Wéér staan wij voor dit ontwaken, mijn broeders. Doch nu moeten wij de ziel als persoonlijkheid volgen. Waar moeten wij ons nu afstemmen, André-Dectar? Welke wetten zullen wij dan beleven? Ik zie, gij krijgt de eerste bezieling te beleven en wij hebben thans uw woord te aanvaarden!”

André is gereed en kan zeggen:

„Waarvoor ik sta, mijn meester, is de Maan als moeder. Het Universum heeft zich zo-even gesplitst. Wat wij thans beleven kennen wij. En wij weten bovendien, wélke wetten wij te beleven krijgen, want wij hebben die levensgraden voor het organisme gevolgd. De Maan splitst zich nu. Elke vonk

krijgt haar zelfstandigheid te beleven. Máár, wat is God nu als Persoonlijkheid? Wij moeten nú aanvaarden, dat de „Almoeder”, vóórdat de schepping begon, haar leven en verdichtingswetten overzien heeft. Wij hebben te aanvaarden, dat „ZIJ” wist wat er zou geschieden. Toen wij met haar leven verbonden waren, zagen wij duisternis en licht, nietwaar? En die ogen hebben licht. In die wereld van vóór de schepping nu, zag de „Almoeder” en nu moeten wij beleven of ook wij het licht ín de ogen zullen ontvangen. Allereerst sta ik voor andere levenswetten. Ik word daarmee verbonden, mijn meester.

Gij ziet de eerste dood voor de embryonale cel. Wij weten, dat de ziel thans de wereld van het onbewuste betreedt. En dat zij straks door haar eigen leven dat dus in de stoffelijke wereld achterbleef, aangetrokken zal worden of dat leven ín de stof zou niet beginnen. Deze zielen behoren bij elkaar. Dat hebben wij op de vorige reis mogen beleven en wij kennen nu die wetten.

Ik ga thans even verder, mijn meester. Ik kom tot éénheid met de ziel als vader en moeder. Wij weten, hoe wij het vader- en moederschap beleefden. Die wetten kennen wij. Maar wat ik zál beleven is nu, hoe de zintuigen zijn ontstaan. Hoe de smaak is geboren!

Hoe de stem is ontstaan!

Hoe de ruimte ons licht in de ogen gaf!

Hoe wij tweelingzielen werden!

En hoe wij onze „Maan-Persoonlijkheid” in handen kregen. Hoe wij deze levensruimte konden verstoffelijken, dat weten wij reeds. Maar deze wonderen zijn geestelijk én stoffelijk. Ik kom tot éénheid, mijn meester, met de stoffelijke cel en ga dan volgen, hoe mijn licht is geboren, hoe ik licht in mijn ogen kreeg. Ik zie, dat de Zon vaderlijk bewustzijn is en dat ik dat licht zal vergeestelijken voor mijzelf. Doch hoe hebben wij die wetten beleefd? Daal met mij af tot dat stadium en wij leren ook die wetten kennen.”

Wij, geachte lezer, zijn thans één met het embryonale leven, de vonk van God als mens, en zullen beleven hoe de ziel zichzelf licht in het menselijke oog heeft geschonken. Hoe dat wonder plaatsvond, weet men nog niet op Aarde, doch ook dat is te beleven en voor de „Universiteit van Christus” te ontleden. Meester Alcar neemt het woord en zegt:

„Wij waren hier voor het eerst vader en moeder en wij hebben ons nu gesplitst. Dat hebben wij gevolgd en reeds leren kennen. Maar wat gebeurde er nog meer op dit ogenblik? Er zijn mystieken geweest op Aarde, André-Dectar, die verkondigen, dat de mens eens één oog heeft gehad. Dat de mens met één oog geboren is, dat er rassoorten (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) op Aarde zijn geweest met die afstemming, doch dat in strijd is met de werkelijkheid. Indien de mens zich niet had gesplitst, já, dan zou de mens en al het leven van God slechts één oog hebben gekend, omdat ook de

ruimte door de Zon vertegenwoordigd wordt. Want wij zullen ons het licht van de ruimte eigen maken.

Nu iets anders. Wij weten, dat wij de Goddelijke eigenschappen bezitten. Wij hebben God als licht en leven, als ziel en geest leren kennen. Voordat de „Almoeder” dus aan haar leven begon, wij moeten dit thans aanvaarden, ook al was er van zichtbaar en bewust leven nog geen sprake, was tóch alles aanwezig en wist die „Albron” hóé het leven zou worden. Voelt gij dit? Het moet u dan duidelijk zijn, dat ook de vonk van God al die wetten en eigenschappen bezit. Een cel als embryonaal leven is uit dat licht geboren. En dat licht móét thans naar buiten treden; dat licht, waardoor de „ZON” verstoffelijking kreeg en zich splitste van het moederschap, wij hebben dat allemaal gevolgd en beleefd, zal de ziel als mens en al het dierlijke leven zich eigen maken. En die wonderen zullen wij thans beleven.

Indien u dat duidelijk is, voelt gij, dat wij die Goddelijke eigenschappen hebben te verstoffelijken en dat dit alléén mogelijk is door de wedergeboorte. Eerst beleven wij nu de splitsing van onszélf met het andere leven. Wij gaven ons zélf aan dat andere leven, als cel en betraden toen de wereld van het onbewuste, keerden daarna terug tot de stoffelijke wereld en begonnen toen aan ons tweede leven als embryonaal stadium. Nietwaar, die wetten hebben wij gevolgd en voor de „Universiteit van Christus” vastgelegd.

Toen wij vader- en moederschap hadden beleefd, dus ná zeven levens voor de splitsing te hebben volbracht, traden deze Goddelijke eigenschappen naar voren en brachten wij het innerlijke dus Goddelijke licht tot ontwakning. Zeven levens, zeg ik en zien wij, hebben wij beleefd, voordat wij het bewuste vader- én moederschap in handen kregen als die zelfstandigheid. Ná het vader- én het moederschap te hebben beleefd, kregen wij meer ruimte, meer bewustzijn, ons leven duurde iets langer en die tijd was alléén om innerlijk bewust te worden. Ons leven dijt uit. Ook die wetten hebben wij mogen beleven, doch wat gebeurt er thans? Daal nú af en kom tot éénheid met die vonk, dit embryonale ogenblik en wij beleven het geboren worden van het menselijke oog.

Wat zich thans in het Universum gaat verdichten, krijgen ook wij in handen en hebben wij te verstoffelijken. Maar ook niets anders! Niets anders, mijn broeders en dat is, meester Zelanus?”

„Dat wij mensen de ruimte bezitten, mijn meester. En dat wij die ruimte als het Universum hebben te vertegenwoordigen.”

„Dat is juist, maar wij zien thans, meester André?”

„Dat het menselijke oog zal zijn zoals het Universum is!”

„Inderdaad, dat is de Goddelijke waarheid. Wij hebben nu verschillende Goddelijke eigenschappen te verstoffelijken, doch indien die eigenschappen

niet ín het Universum aanwezig waren, zouden ook wij ze niet kunnen belevén en nimmer ontvangen. Wij krijgen in handen wat ook het Universum bezit of het is nu niet mogelijk. Dat is toch duidelijk en hebben wij dan ook te aanvaarden.

Betreden wij even het huidige stadium voor het menselijke oog, dan zien wij, dat wij ín het oog de ruimte met ál de wetten daarin terugzien. Allereerst zien wij „Het Oog”, dat het Universum is, niet alleen als vaderlijk bewustzijn, ook het moederschap is daarin zelfs aanwezig. De geleerde spreekt over:

De Oogholte.

De Lens.

De Pupil.

Over waterachtig vocht.

Over het Hoornvlies van het Oog.

Over de Oogzenuwen.

Over andere organen, zoals enkele spiertjes. En wat is dat nu?

De Oogholte is het Universum. Het Oog en de stelsels, de organen voor die ruimte. Het vonkelende sterrenbeeld zien wij terug in het menselijke oog. Maar de Pupil en de Lens geven aan het menselijke oog het licht van de ruimte en dat is de Zon als vaderschap, als licht, leven en liefde. Het Oogvlies, dat kostbare deeltje, is voor Zon en Maan de verkregen dampkring, als afsluiting gezien voor élk orgaan en zien wij voor elk orgaan terug.

Het licht van de ruimte moet zich dus voor het menselijke Oog verdichten én zich als een eigen zelfstandigheid vormen, dat wij thans voor dit stadium kunnen belevén. Het „Hoornvlies” is thans, als wij voor het huidige stadium belevén en de Maan en ander leven heeft te aanvaarden, de afsluiting van het leven en de verkregen levensvatbaarheid. Indien die afsluiting voor een macrokosmisch leven als orgaan oplost, staat dat leven als organisme voor het sterven, dat voor het microkosmische orgaan nu natuurlijk een andere betekenis gekregen heeft.

De ziel als mens en als geest en als de persoonlijkheid, mijn broeders, voedt het menselijke oog. Dat is dus de „Albron” voor ál het leven. Wanneer de „Geest” vrijkomt van het organisme en dus voor de Aarde sterft, krijgt het „Oog” géén bezieling meer, zodat die „Albron” zich verwijderd en aan een ander leven moet beginnen óf verder gaat in de astrale wereld. Ook dat hebben wij te aanvaarden.

„De ziel als mens geeft dus de kracht, de bezieling áán het menselijke Oog en zien wij in het Universum terug.

Immers, de Zon als stoffelijk lichaam bezit ziel en geest! Het licht van de Zon is voor de ruimte, half stof, half geestelijk, doch voor de mens, voor het menselijke „Oog” dus, is die bezieling volkomen geestelijk, doch wordt

halfstoffelijk bewustzijn als „licht”, wanneer wij door dat orgaan tot het leven kijken. Wij moeten dus ontleden, dat het „licht” in het menselijke Oog niets anders is dan vergeestelijkte substantie, vergeestelijkt licht, een kracht die door de „Almoeder” dóór haar baren en scheppen aan al het leven, aan élke vonk van haar substantie gegeven is.

De „Lens en de Pupil” vertegenwoordigen nu voor het menselijke Oog het vader- en moederschap, als bronnen van bewustwording voor deze zelfstandigheid. Rond óm deze organen, zien wij het sterrenbeeld vertegenwoordigd en is te zien en te beleven, want het menselijke Oog bezit die afstemming en is daaruit ontstaan.

Zelfs de geboorte, de afkoeling, de wateren zien wij in het Oog terug. Dat wil dus zeggen, dat de wateren voor afkoeling hebben gezorgd én voor de wedergeboorte. Het licht heeft zich als een orgaan verstoffelijkt, doch de baring is aanwezig, het waterachtige vocht zorgt nu voor ruimtelijke afscheiding, nietwaar, óók in de moeder voor de vrucht zien wij deze wetten. En dat wil zeggen, dat élk orgaan die bevruchting bezit en beleven moet, dat nú voor het „Oog” de bescherming is, de verzekering is om te leven of ook het Universum én de Maan als Moeder hadden deze eigenschappen niet gekend, doch wij hebben die wetten te aanvaarden.

Dat dit „vocht” direct op het innerlijke, dus geestelijke leven afstemming heeft, is te volgen op Aarde en bovendien vast te stellen. Verdriet, een andere stoffelijke, dus lichamelijke reactie, scheidt disharmonie. Wanneer de ziel, als geest en persoonlijkheid schreit, is dat het betreden en het beleven van disharmonie, doch is bovendien, het aanraken of het bezielen van het levende „Oogwater”, de afsluiting voor dit vader- en moederschap, als levende bezieling, maar ook als licht en is er van overheersing sprake. De persoonlijkheid is dus direct op het vader- en moederschap ingesteld, „Lens en Pupil” – waarvan de baring reageert en zien wij de menselijke tranen! En die reageren onmiddellijk op de afsluiting, het „Hoornvlies”, op de zenuwen en bloedsomloop, op de essentiële organen voor het licht, het leven en het gevoel, waarvan het gevoelsleven de essentiële voeding verzorgt en als bezieling doorgeeft.

Dat alles is nog geestelijke afsluiting, doch wij kennen bovendien de stoffelijke afsluiting en is het „Ooglid”. Dat gebeuren zien wij terug bij alle planeten en is de aardkorst. De als „Glas-substantie” genoemde kern voor het menselijke Oog is nu de oerbron waarin Zon, Maan en sterren leven, dát is ook het „Blauw” van de hemel en de mens van de Aarde af waarneemt, dus het gewaad voor het menselijke Oog, het uiterlijke organisme, dat voor die zelfstandigheid een eigen verdichting heeft ontvangen.

Indien de mens nu op Aarde iets aan die afsluiting krijgt, het Hoornvlies dus, is dat onmiddellijk het sterven, het afsluiten van het licht, om-

dat hierdoor het licht géén levensvatbaarheid meer beleven kan en is er van uitzenden géén sprake meer. Dat beleeft ook de Maan als macrokosmisch lichaam en is haar dampkring, zodat wij hebben te aanvaarden, dat ook het menselijke Oog die eigen afsluiting heeft ontvangen en wij ook voor de Zon hebben te aanvaarden.

Het Hoornvlies is dus van essentieel belang en afstemming. Daardoor is het levenslicht verzekerd, doch de „Lens en de Pupil” zijn de organen, zijn Zon en Maan en beleven die baring en schepping, doch worden door de „Albron” – dé menselijke „Geest” gevoed. En ook dat hebben wij te aanvaarden, mijn broeders, want wanneer de mens als de geestelijke persoonlijkheid loskomt van het organisme, is er van leven geen sprake meer, want het bewuste menselijke leven heeft die bezieling afgelegd, dát leven is thans een geestelijke astrale persoonlijkheid.

Daardoor is het nu, dat de éne mens het andere Oog kan dienen. De wetenschap zal machtige vorderingen maken, zodat het later mogelijk is, zelfs het „kunstoog” te scheppen, waarvoor uitvindingen gegeven zullen worden en daarvoor zorgen de hoogste meesters. André-Dectar kan beamen, dat men op Aarde reeds zover is, dat de geleerde een „Hoornvlies” overzet en krijgt de „Blinde” weer levenskracht, krijgt het menselijke Oog nieuw leven, als bezieling, omdat de „Albron” nog aanwezig is, dus de mens, als ziel, geest en bewustwording.

Waar het de meesters om gaat is dit, mijn broeders. Wij moeten volgen, dat waarachtig het Universum door het menselijke „Oog” vertegenwoordigd wordt en dat wij vanuit het Universum die Goddelijke eigenschappen hebben ontvangen. Vanzelfsprekend staan wij nu voor de menselijke „Zintuigen”!

Het menselijke Oog is dus baring en schepping!

Het Oogwater is thans voedende bescherming, doch waardoor deze organen hun levenswater opzuigen of er zou geschieden, wat wij als de „Dode-Maan”, als een stervende meteoriet beleven en begint het afsterven van deze organen. Deze afsluiting is dus van grote betekenis en zien wij óók ín de moeder terug, doch dat stemt ons thans af op andere stelsels en kregen die slijmvliesen te verzorgen.

Het menselijke Oog is dus hoofdzakelijk door baring en schepping geboren, en zijn de fundamenteën voor het levenslicht, als die zelfstandigheid gezien. Wat gij goed moet bevoelen is nu dus, het orgaan waardoor de mens ziet. En dat is de Zon voor het Universum, het vaderschap! Dat wij dat aanstonds moeten beleven, kunt gij nu reeds aanvaarden, doch u bent nu voorbereid. Of wij begrepen niets van hetgeen zich op dat ogenblik verdichtte, doch nu betreden wij daarenboven het Universele bewustworden voor dit uitgezonden licht, dat voor zichzelf een zelfstandigheid geworden is. Maar

de ruimte legde het in onze handen, omdat wij door die ruimte aan het eigen leven konden beginnen en doordat wij één zijn met al het leven van de ruimte en daardoor ons leven kregen. Wij zijn in niets anders dan het leven van het Universum en hebben dat te aanvaarden!

Is dit niet wonderbaarlijk, mijn broeders? En toch eenvoudig, omdat het ons met de verdichtingswetten verbindt! De Zon nu voor het Universum is halfstoffelijk licht. Wij kunnen het licht niet in handen nemen, waardoor wij die levende substantie ook half verdichte stof noemen als lichtgevende kern, als levensaura!

Ziet u, dat is deze stof. Levensaura, vanuit de „Almoeder” geboren en werd de vaderlijke kracht voor de ruimte én het menselijke Oog. Het Oogweefsel is nu niets anders dan het licht dat de Zon uitstraalt. Half verdichte stof, overheersend bezielde door de geestelijke substantie als het leven én het gevoel, zoals ook de mens gevoel én leven geworden is. De Pupil en de Lens hebben die afstemming te vertegenwoordigen en zijn half bewust stoffelijk óf zij zouden het gevoelsleven niet kunnen opvangen. Dat hebben wij ook voor de planeten en Zonnen mogen vaststellen. Immers, de Maan werd moeder en de Zon vader, doch door het uitgezonden levenslicht van het vaderschap, kreeg de moeder als een orgaan levenskrachten toegezonden en kon de Maan aan haar leven beginnen. Die wetten nu, heeft ook het menselijke Oog moeten beleven en géén andere wetten werden er door de „Almoeder”, ook niet door de Zon, geschapen!

„Het innerlijk leven nu, als de persoonlijkheid voor de mens en het dier, schiep als „Almoederlijke” bewustwording die mogelijkheid en ontstond het licht ín het menselijke „Oog”! Wanneer wij aanstonds dat stadium beleven, mijn broeders, ontvangen wij de ruimtelijke levenswetten en beleven niets anders, als ook de „ZON” als vader ontvangen heeft. Doordat het innerlijk leven nu als de geestelijke persoonlijkheid, ook hier voor het embryonale bestaan die zelfstandigheid kreeg en omdat wij uit dát machtige leven geboren zijn, is hier óp de Maan reeds het embryo aan die taak begonnen. Niet later, doch thans óf wij hadden hier iets anders moeten beleven en dát had ons uitgeschakeld voor deze verdichting.

Voelt gij ook dit, meester Zelanus?”

„Ja, mijn meester.”

„En wat heeft dit te betekenen?”

„Dat al het leven vanuit de geestelijke openbaringen aan de verstoffelijking is begonnen.”

„Inderdaad, dat is het antwoord. En dat zegt bovendien, André?”

„Dat het licht ín het menselijke oog afstemming houdt op het Universum, mijn meester, en is hetgeen ik ontvang.”

„Zeer juist! Wij moeten dus aanvaarden, dat het menselijke licht voor het menselijke oog bewustwording zal ontvangen, naarmate ook de „ZON” evolueert. Hoe hoger wij nu komen, hoe verder wij gaan en opklimmen tot het menselijke organisme, en wij door de wedergeboorte beleven en ontvangen, is bovendien het bewustzijn voor het licht in onze ogen. Waar op Aarde, mijn broeder André, zien wij deze levenswetten voor het licht en het menselijke Oog terug?”

„Bij de rassen (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), de zeven levensgraden voor het menselijke organisme, mijn meester.”

„Ook dat is het ruimtelijke, universele antwoord! Inderdaad, naarmate de ziel als mens opklimt tot het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), ontstaat het hoogste bewustzijn. Doch nu betreden wij het Westen, het Oosten, Noorden en Zuiden. Elke levenswet schept als natuurlijke afstemming het menselijke Oog. Elke lichamelijke wet, voor het Westen schept en baart thans die innerlijke, lichamelijke bewustwording en hebben wij ook nu te aanvaarden. Vanzelfsprekend is nu, dat het bloed het weefsel fundamenteel verzorgt; maar bovendien beleven wij ook nu de zeven lichamelijke levenswetten voor deze organische bewustwording. En dat wil zeggen, dat de mens als hoogste lichamelijke bewustwording, als organisme dus, ook het licht voor die levensgraad bezit. Het oosterse Oog heeft nu afstemming op dat ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) en is van klimatologische betekenis. De oosterse rassen (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) bezitten thans één afstemming als licht en kreeg uitstraling door de afstemming van het organisme.

Door de menselijke bloedsomloop kreeg het Oog kleur en uitstraling, waarvan het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) het hoogste stadium te beleven kreeg!

Máár, het is dus duidelijk, dat de mens in zijn dierlijke toestand het allerhoogste niet kán beleven. Daarvoor beleven wij de ruimtelijke evolutie. Wij zien thans aan het leven, het licht in het dierlijke Oog, dat dit voor het Maanstadium bovendien de innerlijke bewustwording is voor het organisme, leven én de ziel als geestelijke persoonlijkheid. Is dit alles, meester Zelanus, voor het kind van Moeder Aarde te begrijpen?”

„Ja, zeker, mijn meester, want wij kunnen deze vergelijkingen maken.”

„Zó, is het, mijn broeders, doch hierdoor krijgen wij dít beleven als „gevoel” ... tot ons bewustzijn gevoerd en is dit ook voor het kind van Moeder Aarde te begrijpen.

Voor het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) nu, betekent dat: dat de Ziel de spiegel is voor het menselijke Oog, het menselijke Oog krijgt bezieling en uitstraling door de geestelijke bewustwording van de

persoonlijkheid en is óns menselijke gevoelsleven. En dat wonderbaarlijke gebeuren kregen wij door „ZON” en „MAAN” in handen. Hier hebben wij dus te aanvaarden, is het licht ín onze Ogen geboren en niet ergens anders, want dat is niet mogelijk! Niet later, want toen had het geestelijke „weefsel” zich reeds, dus als de geestelijke embryonale vonk, verdicht! Wij hebben ook voor de ruimte géén andere ontwikkeling gezien en kunnen vaststellen, zodat wij deze wetten hebben te aanvaarden. Door de „Albron” kregen wij die Goddelijke zelfstandigheid.

Alléén het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) nu, bezit die hoogste bewustwording én bezieling voor het menselijke Oog. Dat wil echter zeggen, en gij hebt ook dit te aanvaarden, dat er ééns op Aarde één rasoort (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) leeft en ook dat hebben wij reeds voor de „Universiteit van Christus” beleefd. De hoogste rasoort is het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl)! En dat organisme bezit daarenboven het hoogste licht voor het menselijke Oog, dat het organisme in het Oosten niet bezit en thans van klimatologische afstemming vertelt. De afstemming van het organisme en tot welke levensgraad de ziel behoort, is dus ook voor het kind van Moeder Aarde van essentiële betekenis.

Het menselijke Oog krijgt eerst bewust uitstralend licht toegezonden ... wanneer het Oosten ín het Westen oplost en wil zeggen, dat het oosterse kind van Moeder Aarde die uitstralende ruimte eerst bezit, wanneer het innerlijke leven afstemming bezit op het Universum. De bloed-afstemming geeft thans aan het levenslicht voor het menselijke Oog bewustzijn, doch bovendien stoffelijke uitstraling en wij ín het Universum terugzien.

De oosterse volken hebben die afstemming te beleven, doch is thans van klimatologische aard en vertegenwoordigt de bloedkern als stof. Nietwaar, een neger (zie artikel ‘Anti racisme en discriminatie’ op rulof.nl) bijvoorbeeld, de mens uit het oerwoud; de eerste levensgraden voor het menselijke organisme, bezitten die lichtende uitstraling als weefsel nog niet, dat het Oog van het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) wél bezit en is door de bloed-bewustwording verkregen. Vanzelfsprekend is nu, dat wij als mens voor het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) de hoogste levenswet te vertegenwoordigen hebben, doch doordat het weefsel die natuurlijke bewustwording heeft ontvangen. Niettegenstaande dat verschijnsel, bezit het menselijke Oog ál de levenskrachten van het Universum, zélf het dier heeft die levensruimte als licht ontvangen, doch vanuit het menselijke organisme. En dat zegt, dat wij het dier „óns levenslicht” hebben geschonken. Ook die wetten leren wij later kennen!

Dit alles voor het menselijke „Oog”. Op Aarde, wanneer wij daar het in-

nerlijke leven volgen en voor de persoonlijkheid staan, ontleden wij die bewuste of ónbewuste persoonlijkheid door het licht in het menselijke Oog en kunnen wij dat bewijzen!

Hoe is dat psychopathische Oog van die mens? Wij kennen die wetten en wij zien die waarheden op Aarde terug, omdat de mens die levenswetten daar te vertegenwoordigen heeft. Kijk dan naar een krankzinnige. Dat is ónbewustzijn – en dát ónbewustzijn straalt het menselijke Oog uit en is waar te nemen, zodat wij hebben te aanvaarden, dat het menselijke „Oog” steeds niets anders is geweest dan het stoffelijke orgaan, doch dat de ziel als de persoonlijkheid dat orgaan te bezielen heeft en die innerlijke bewustwording schenkt!

Is dit alles niet machtig, mijn broeders? Indien gij in staat zijt om vergelijkingen te maken, geef ik mij aan uw leven over en ben ook dan gereed om uw waarnemen voor deze wetten te volgen en te beleven.

De persoonlijkheid straalt door het menselijke Oog de verkregen bewustwording uit en is waar te nemen. Daarom is het menselijke Oog de spiegel van de ziel en hebben wij te aanvaarden. Op Aarde zien wij ál deze wonderen terug en leren wij de persoonlijkheid kennen. Aan zijn ogen herkennen wij de innerlijke afstemming van de mens!

Hoe hoger wij gaan – straks dus, des te lichter wordt het menselijke oog. Doch ál de dierlijke levensgraden bezitten één afstemming, eerst ín het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) beleven wij die reine Universele klaarte en kijken wij ín het licht van het Universum op geestelijke afstemming. En dat wonder hebben wij hier en op Aarde te volgen en te beleven, doch waarvan wij hier voor de Maan het ontstaan beleven, op Aarde de ruimtelijke ontwaking!

De bewustwording voor het menselijke Oog!

De liefde voor het menselijke Oog!

De geestelijke ontwaking voor het menselijke Oog, waarvan wij daar de dierlijke én de grofstoffelijke levensgraden voor het licht leren kennen en op Aarde leven.

Voor de Universiteit van Christus kunnen wij dus vastleggen:

Het menselijke Oog is door het ruimtelijke gevoelsleven geboren!

Het menselijke Oog ís het Universum op microkosmische afstemming!

Het Menselijke Oog bezit vader- en moederschap!

Het menselijke Oog bezit ziel en geest!

Het menselijke Oog bezit de ruimtelijke zelfstandigheid!

Het menselijke Oog bezit universele afsluiting en kreeg die verstoffelijking te beleven.

En thans, mijn broeders, indien gij géén vergelijkingen hebt te beleven,

stemmen wij ons af op dit wonderbaarlijke gebeuren en ondergaan dus die openbaring. Wij betreden dus het ontstaan van ons menselijke Oog. Wat voelt gij, meester Zelanus?”

„Ik ben nu één met dit wonder, mijn meester. Bovendien ben ik één met het andere leven. Ik splits mij zelf en daardoor komt er nieuw leven. Maar ik ga voelen, dat ik nu voor andere levenswetten kom te staan en die zal ik mij nu eigen maken. Mijn gevoelsleven zal zich verstoffelijken, niet alléén dus voor mijn organisch leven, doch thans voor het licht van mijn leven. Innerlijk voel ik; dus vanuit mijn huidige bewustzijn stel ik deze wonderen vast, dat ik de afstemming van het vaderschap ín mij draag en ook dat zal ik thans verstoffelijken. Gij kunt mij volgen.”

Nu, geachte lezer, zijn wij volkomen één. Wanneer meester Alcar en André die embryonale éénheid beleven, kan ik verdergaan. Wij zijn dus één met de embryonale cel. Wij voelen deze ontwaking tot ons komen. Omdat wij afstemming hebben op het Universum en wij als mens ál die Goddelijke eigenschappen moeten vertegenwoordigen, moeten wij tevens in staat zijn om dat licht te verstoffelijken voor ons leven en de verkregen zelfstandigheid als levenslicht. En daarvoor hebben wij de eerste fundamenteen gelegd, wij voelen thans precies wat wij zullen beleven. Ik ben gereed en kan zeggen:

„Wat ik voel, mijn meester, komt ín mijn leven tot bewustzijn. Mijn innerlijke stuwung dus, als gevoel scheidt en baart thans voor het licht in mijn ogen. Ik moet dezelfde wetten volgen als ook de „ZON” heeft moeten aanvaarden. De Zon is licht en mijn Goddelijke afstemming is van géén andere substantie. Wat ga ik voelen? Dat mijn leven uitdijt, dat mijn innerlijk gevoelsleven zich verstoffelijken moet en ik mijn eigen licht zal uitstralen. Daardoor krijgen wij als mens die verstoffelijking te beleven en zijn wij toe in staat. Wat ik voel en beleven moet is, dat mijn geest zich door het stoffelijke weefsel dringt. Dat mijn geest de stoffelijke weefsels beïnvloedt, en dat dit weefsel ín dit eerste stadium heeft te luisteren, omdat ik de bezielende kracht ben voor de stof. Dus als het leven, als bezieling, en als geestelijke kracht.

Ik ga voelen, mijn meester, dat vanuit mijn leven als embryonale vonk, zich het vaderschap als „licht” verstoffelijken zal. Ik krijg dus lichtend vaderschap te beleven om waar te nemen en licht uit te stralen. Ik bezit ook vaderschap voor de wedergeboorte, doch dit vaderschap is lichtgevende bezieling. Een machtig wonder is het!

Mijn gevoelsleven staat daarop ingesteld en na korte tijd zal ik mijn levenslicht uitzenden. Ik behoef hier eigenlijk niets voor te doen, mijn meester. Voelt u dit?”

„Ja, meester Zelanus, ik beleeft dezelfde wetten.”

„En gij, mijn broeder André?”

„Ook ik beleeft diezelfde levenswetten, mijn broeder.”

„Maar dat wil dus zeggen, dat wij die werking reeds bezitten. Is u dat duidelijk, meester Alcar?”

„Ja, mijn broeder, ga verder.”

„Ook voor u, mijn broeder André?”

„Ja, want ik ben één met dat stadium. Ik beleeft deze wetten.”

„Ik zei zo-even, ook deze werking wordt mij geschonken. Deze ontwikkeling bezit afstemming op iets, wat reeds tot bewustzijn is gekomen en tot die zelfstandigheid behoort. Ik zie, mijn meester, waar deze bewustwording aanwezig is. En dat is de „ZON”, mijn broeders, als het vaderlijke licht voor de ruimte.

Dit is waarheid! Ik heb dus wetten te beleven, die bovendien de ruimte aan werking en bewustwording bezit. En die werking heeft de „ZON” als het vaderschap voor zichzelf tot deze bewustwording gevoerd. Ook ik kan geen andere wetten beleven, omdat die levenswetten door de „Almoeder” werden vergeestelijkt en hierna verstoffelijkt. Doordat de Zon zichzelf nu door de „Albron” tot die bewustwording bracht, dat levenslicht schonk, beleeft ik thans en krijg ik het levenslicht in mijn ogen. Ik leg voor de Universiteit van Christus vast:

Voor het levenslicht in mijn ogen, bezit ik die afstemming.

Ik ben uit dat licht geboren!

Ik krijg dat levenslicht vanzelf, omdat die wetten voor de „Almoeder” werden vergeestelijkt en verstoffelijkt!

Ik moet er voor leven en mijn gevoelsleven bezit die Goddelijke afstemming, als kracht en als levensfluïde, levensaura.

Ik behoef er niet voor te denken, want ik bezit dat bewustzijn nog niet!

Omdat ik leven ben van dit licht, krijg ik dat bewustzijn.

Ik beleeft het vader- en het moederschap, ook voor het licht in mijn ogen!

Licht is bewustzijn!

En gevoel is leven!

Omdat gevoel leven en bewustzijn is, ontstaan door de „Almoeder”, krijg ik als mens dat licht te beleven en kan alléén door dat het leven van de ruimte vader- en moederschap ís!

Deze wonderbaarlijke wetten, mijn broeders, kreeg ik te beleven, omdat ik deel uitmaak van het Goddelijke leven en ook die afstemming bezit. Ik heb deze wetten te vertegenwoordigen. Maar het ruimtelijke bewustzijn als leven zorgt voor het licht ín mijn ogen. Dit is de werkelijkheid, mijn broeders.

Wij zijn dus „licht”!

Wij zijn leven en gevoel!

En dat gevoel ís ín ons, wij zijn dat bovendien als licht. En dat licht moet

zich openbaren, zoals ook het Universum zichzelf geopenbaard heeft. Kan het eenvoudiger, mijn meester? Dit is het wonder voor de mens, het wonder, dat de ziel als mens haar licht ontving. En die wetten verstoffelijken zich onfeilbaar. Elke eigenschap ín ons leven, is dus Goddelijk! En die eigenschappen openbaren zich door het stoffelijke leven. Wij krijgen die eigenschappen door de „ZON” als vader van deze ruimte. Hoelang heeft dit proces geduurd, komt er tot mijn leven. Ik zie dat gebeuren, mijn meester en kan antwoorden. Ik zie de zeven opvolgende levensgraden en in die tijd kregen wij het licht in ons oog. Maar naarmate de „ZON” zich ontwikkelt, wordt ook ons levenslicht sterker en bewuster.

Zeven menselijke levensgraden beleefden wij voor ons vader- en moederschap en thans voor de geboorte van ons levenslicht. Toen eerst waren deze weefsels voor het menselijke oog gereed en trad het levenslicht naar buiten. Voelt gij dit wonder? Ik onderga dit machtige gebeuren, mijn meester!

Door deze zeven levensgraden voor het vader- en moederschap hebben wij dus bovendien het licht ín onze ogen ontvangen. Dát zijn Goddelijke eigenschappen! Ik zie deze levensgraden, mijn broeders, en kan géén fouten beleven. Elk nieuw leven schonk ons meteen meer levenslicht. Elk nieuw leven gaf ons meer bezieling, meer gevoel en bewustzijn voor ál deze eigenschappen van God. En dat machtige wonder kreeg ik, doordat „ZON” en „Maan” eraan werkten, omdat ik:

Ziel ben van haar „Ziel”!

Leven ben van haar „Leven”!

En geest ben van haar „Geest”!

Toen ik, mijn broeders, en gij kunt mij volgen, de zevende levensgraad had bereikt, openbaarde zich mijn levenslicht. Ik zag het leven, mijn lichtgevend vaderschap straalt het Goddelijke levenslicht uit. En daarvoor heb ik niets behoeven te doen, want ik kreeg deze wonderen te beleven en wel door het nieuwe leven, de wedergeboorte. Tijdens het baren en scheppen voor het vader- en moederschap, kregen wij dus tevens ons levenslicht te beleven en hebben wij te aanvaarden. Ik geef mij nu aan uw leven over.”

Meester Alcar is gereed en gaat verder. „Is dit niet wonderbaarlijk, mijn broeders? Nu wij het Universum kennen en de „Almoeder” mochten beleven, wordt ons ook dit duidelijk. Ik ben thans met een ander wonder verbonden en wel met het volgende stadium.

Immers, indien wij nu moeten aanvaarden, dat de mens vader en moeder is, door Zon en Maan, is er bovendien slechts van één bron als vaderschap, voor de ruimte dus, sprake. Waardoor, komt er nu tot mij van de hoogste meesters, bezit de mens „Twee-Ogen”? Kan dat? Já, gij hebt twee ogen ontvangen, doch waardoor? Al het leven van God bezit, voor het menselijke en

het dierlijke leven, twee ogen. Waardoor? Waarom? Dat zijn levenswetten. En ik zie thans dat wonder en vraag u nu mij te volgen.

Maar er is slechts één „ZON” voor de ruimte geschapen, er is maar één vaderschap te beleven. Voelt gij deze wetten? Wij dalen af tot dat stadium en beleven ook dit wonder. Wáár leeft dit wonder?

Wij keren terug tot de éérste splitsing voor het vader- en moederschap, want het is daarin dat wij ook dit wonder beleven. Immers, mijn broeders, indien wij ons niet hadden gesplitst, waren wij in de eerste plaats niet verder gekomen dan dit eerste leven, doch daardoor kregen wij ván het andere leven die levenswetten te beleven. Daal af tot dat ogenblik en wij volgen de totstandkoming van deze splitsing.

Wéér ben ik één met die vonken, met mijzelf en een ander leven als deel van de ruimte. De ziel als mens schenkt alles aan het andere leven, dat het door „ZON” en „Maan” gekregen heeft. Ook het levenslicht. U voelt zeker al, doordat wij ons hebben moeten splitsen, ontstaat daardoor het tweede oog. Of de mens en al het dierlijke leven had slechts één „Oog” gekend, omdat ook die wetten in de ruimte aanwezig zijn. Wij kennen voor de ruimte slechts één Zon ... ook al bezitten wij andere zonnestelsels, kleinere en grotere; dit Universum als de Derde Kosmische Levensgraad bezit maar één vaderschap! En dat hebben wij te aanvaarden.

Doch doordat wij ons hebben gesplitst, ontvingen wij van het andere leven de verkregen zelfstandigheid, en niet alléén als ziel en geest, vader- en moederschap, doch bovendien het levenslicht. Dat wil dus zeggen, dat de mens door die twee zelfstandigheden opgebouwd is en dat is het vader- en moederschap.

Wij weten, dat wij vader en moeder zijn en dat wij ook voor het huidige stadium die organen bezitten. In het organisme liggen die wetten en hebben zich hier op de Maan kunnen verstoffelijken. Indien wij nu niet beide levenswetten in één organisme zouden bezitten, dan stonden wij voor andere wetten, doch die hebben wij niet kunnen beleven.

Voor de „Universiteit van Christus” leggen wij vast:

De mens bezit vader- en moederschap in één organisme!

Dat zijn Goddelijke levenswetten!

Zon en Maan bezitten nog steeds die zelfstandigheid, doch de mens bezit beiden, beide levenswetten!

Door het vader- en moederschap, heeft de mens zich gesplitst!

En omdat de mens zichzelf aan het andere leven heeft kunnen geven, kregen wij als mens en van óns het dier, het „Tweede Oog”!

Voelt gij dit, mijn broeders? Dan moet het u duidelijk zijn, dat wij dóór het vader- en moederschap in één organisme te vertegenwoordigen en wij

hebben dát wonder te aanvaarden, „Twee Ogen” hebben ontvangen of wij hadden dit wonder niet gekend! Dít hebben wij voor de „Universiteit van Christus” te beleven en moeten wij en al het leven van God aanvaarden!

Is dat machtig? Já, en toch, nu wij deze wetten zien, is alles weer eenvoudig en kan ook het kind van Moeder Aarde begrijpen.

Het menselijke organisme is dus gesplitst, doch door het vader- en moederschap. Wij kunnen op Aarde thans vaststellen, wélk „Oog” het vader- en wélk oog het moederschap te vertegenwoordigen heeft. Beide ogen van mens en dier, zijn één, één van kleur en tóch? Het éne oog vertegenwoordigt het vader- en het andere het moederschap, doch zijn van één afstemming, één bewustzijn. Tóch is dat te zien en te beleven en eerst op Aarde terug, beleven wij ook die menselijke verschijnselen, maar ze zijn vast te stellen. Het levenslicht zal ons daar van overtuigen.

Het is dus duidelijk, mijn broeders, dat de mens door het vader- en moederschap, „Twee Ogen” heeft gekregen of wij hadden onze twee ogen niet gehad! Wat wij thans beleven zijn Goddelijke wetten en wonderen, die wij als geestelijke en stoffelijke openbaringen beleven. Het dier krijgt ál onze wetten, dus vanzelfsprekend het licht in het „oog” en ook die levenswetten zien wij voor de dierenwereld terug en verstoffelijkt, doch nu op eigen afstemming! Voor het dier en ook thans als het schaduwbeeld van de mens, het schaduwbeeld als licht, licht in het oog voor het dier! Ook dat kunnen wij volgen en beleven!

Wonderbaarlijk is alles! En thans verder. Wat beleven wij nu, meester André-Dectar?”

„Het ontstaan van de smaak en het geboren worden van de vormen, mond en ademhalingsorganen, mijn meester.”

„Inderdaad, dat is het wonder. Ook die wonderen beleven wij tijdens de eerste levensgraden voor het vader- en moederschap. Tijdens deze ontwikkeling hebben zich dus ál de Goddelijke eigenschappen geopenbaard. En ook die kunnen wij volgen. Wij beleven reeds de tweelingzielen. Dít zijn tweelingzielen. Omdat het leven zichzelf gaf, komt het niet meer vrij van dit leven. Is dat duidelijk, meester Zelanus?”

„Ja, mijn meester. Ik zie die wetten.”

„Wie die vonk van God nu geweest is, wélke ziel, dat heeft niets te betekenen. Ik bedoel dus voor de allereerste aanraking, het splitsen van die cel met de andere levensvonk. Nietwaar, miljoenen vonken van God behoren tot één afstemming. En toen die vonk het bewuste stadium had bereikt om te baren en te scheppen, was ook die andere vonk zover en kon de splitsing plaatsvinden. Dat hebben wij allemaal mogen beleven. Doch nu even verder.

Toen dus die eerste aanraking was geschied, was dát voor de ziel de twee-

lingziel. Waardoor, André-Dectar?”

„Omdat ik mij zelf aan dat leven gegeven heb, meester.”

„Ziet u, dat is het. Omdat wij ons aan één vonk hebben gegeven en wij ons door splitsten, moeten wij met dat leven verder. Dát leven trekt ons terug. Dát leven móét ons terugtrekken, omdat wij één afstemming beleven. Maar er is nog iets anders. Hierdoor nu, kregen wij onze tweelingziel te zien. Máár bovendien het vader- en moederschap. En nú ontwaakten de andere eigenschappen van God, de „zintuigen” en de ademhalingsorganen. Het gehoor en het voelen!

Tijdens deze zeven overgangen voor het vader- en het moederschap, ontstonden ál die levenswetten. De „Zintuigen”!

Ik ben nu weer één met het embryo. De splitsing voor het vader- en moederschap is voorbij, dat is mijn bezit geworden. Ook heb ik nu mijn tweelingziel ontvangen en met dat leven ga ik verder, vertegenwoordig ik God en Zijn ruimten voor álle eigenschappen van de „Almoeder”! Dat hebben wij leren kennen en moeten wij aanvaarden.

Wij weten thans, dat de Maan als moeder de levenskrachten van de Zon in zich opzoo. Dat is haar eten en drinken geweest voor haar organische bestaan. Ook die wetten hebben zich verstoffelijkt. En wij als mens hebben nu niets anders kunnen beleven. Doch wij zogen de levenskrachten in ons op, die de Maan als moeder voor ons had verdicht. En toen begon ons leven in de wateren. Doordat wij die levenskracht in ons opzogen, mijn broeders, ik ben één met dat stadium, hebben zich nu onze ademhalingsorganen geschapen. En door die ademhaling kregen wij het gevoelsbewustzijn te beleven, de „smaak”! Het bevoelen van het leven, dát werd de „smaak” voor de mens. Ik beleef thans die mogelijkheid en kan mijzelf nu overtuigen. Doordat ik nu de levenskrachten opzuig, vervorm ik mijn orgaan. Wat in de eerste ogenblikken slechts geestelijke levensaura is, dus geestelijke voeding, is straks stoffelijk, doch dan zijn ook mijn organen gereed om die stof in mij op te nemen. Tijdens deze zeven overgangen voor het vader- en moederschap, kreeg ik dus ál mijn eigenschappen, als de menselijke „Zintuigen” in handen, omdat de „Albron” mij die levensmogelijkheden gaf!

Wij hebben dus voor de „Universiteit van Christus” fundamenteel vast te leggen:

Het gevoelsleven heeft de menselijke „smaak” geschapen!

Door het gevoelsleven, ingesteld op de menselijke ademhalingsorganen, kregen wij onze „smaak” te beleven!

De „Zenuwen” die het gevoelsleven als de „smaak” vertegenwoordigen, zijn half geestelijk, half stoffelijk, omdat de menselijke „Zintuigen” direct afstemmen op het gevoelsleven, voor de mens de „Zonnevlucht”!

De menselijke „smaak” is het bevoelen van de stof!

De menselijke „smaak” is het gevoelsleven!

De menselijke „smaak” vertegenwoordigt het gevoelsleven!

De menselijke „smaak” is gevoel, die een persoonlijkheid krijgt, wanneer de persoonlijkheid als mens eet en drinkt!

De menselijke „smaak” werd door de ademhalingsorganen geschapen en maakt deel uit van de menselijke constitutie!

Dat zijn de wetten, mijn broeders, en hebben wij te aanvaarden! Hierdoor echter, ontstond de opening, het uiterlijke vermogen om straks de stof voor het organisme op te nemen. Langzaamaan hebben zich deze organen verstoffelijkt, en dat werd de „mond” voor het leven, de mens en het dier. Tijdens deze zeven overgangen, de levensgraden voor het vader- en moederschap, kregen wij dus álle Goddelijke eigenschappen te beleven en wij zijn in staat geweest die te verstoffelijken!

Tijdens het ontstaan van het menselijke „Oog”, kwamen álle zintuigen tot bewustwording. Ons erkende bezit is nu, dat wij voelen óf de stof tot ons leven behoort en heeft de „smaak” voor het menselijke organisme te vertegenwoordigen. En die wefels, mijn broeders, voor de mens op Aarde, worden door het gevoelsleven gevoed en bezitten die bewustwording en sensitiviteit!

Het „gehoor” is hier geboren, doch dat zijn de trillingsorganen voor ons gevoelsleven. De uitdijingswetten schonken ons dit gehoor, dit aanvoelen van het leven. Iets anders is het niet! Vanuit Zon en Maan, doch door het vader- en moederschap voor ons eigen leven en onze persoonlijkheid, kreeg het „Gehoor” als een orgaan zelfstandigheid. De fundamentele opbouw kregen wij door het gevoelsleven, vanuit ons gevoelsleven zijn deze organen verstoffelijkt. Elk verkregen én verstoffelijkt „Zintuig” werd fundamenteel gevoed vanuit het gevoelsleven en hebben wij te aanvaarden.

U voelt echter, dat vanuit dit gevoelscentrum, het „Gehoor” ná het menselijke licht geboren is en dat de ademhalingsorganen het „Gehoor” hebben geschapen. Door de ademhaling kregen wij die wetten te beleven. Maar wat wil ons „Gehoor” orgaan betekenen voor de ruimte, mijn broeders?

Niets anders, dan het „wáák”-orgaan, dus als gevoel opgebouwd, en dat gevoel is bewustzijn ... voor de persoonlijkheid! Het „waakorgaan” voor de ziel als mens, als een stoffelijke persoonlijkheid. Het „waakorgaan” is dus voor de mens het bevoelen en „behoren” van de eigen levenswet, waartoe het leven behoort. En die trillingsorganen hebben zich kunnen verstoffelijken en kregen een zelfstandigheid te beleven, waardoor het „Gehemelte” ... luister nu goed ... als voelend bewustzijn naar voren trad! Dat noemt men op Aarde voor de mond en de eigen zelfstandigheid het „Gehemelte”, doch is voor het „Gehoor” niets anders, doch beide verschijnselen als organen kregen vanuit

het gevoelsleven het ontstaan.

Als aller voornaamste organen bezit de mens éérst: de organen voor het vader- en moederschap!

Hierna betreden wij de ademhalingsorganen. En nu volgt het hart, dat voor het organisme de bezielende kracht vertegenwoordigt als ruimte, voor Zon én Maan, als „Oerbron”, doch nú als organisch leven. De ademhalingsorganen hebben het „Hart” geschapen, als universeel deel van de „Albron”, doch direct hierna voor de menselijke „Zintuigen”, waardoor het één na het andere orgaan bewustzijn kreeg.

Gans het menselijke organisme is dus opgebouwd door cellen en die levende cellen vertegenwoordigen weer organen, „Zintuigen”, de stelsels voor het vader- en moederschap waar omheen ál deze organen een eigen taak ontvingen. En die wetten zien wij in het Universum terug, Zon en Maan hebben ze voor ons geschapen!

Deze „Smaakcellen” nu, voor de „Tong”, zijn het gevoelscentrum, vanuit het gevoelsleven gevoed.

Deze „smaakpapillen” zoals men ze op Aarde noemt, zijn echter de voelhorens voor de ziel als mens, het zijn de vergeestelijkte kernen óm het leven aan te voelen! De voelhorens als cellen dus, om het eten te beleven of wij verstikten, vergiftigden ons zélf. Dat is dus bewustzijn, dit is echter een orgaan óm het eten te bevelen. En nog iets anders, zodat u ook dit wonder duidelijk wordt.

Deze „smaakcellen” vertegenwoordigen als het ware een stoffelijk zintuig voor de mens, voor het organisme, om zich te beschermen voor het voedsel.

De „smaakcellen” bevelen de stof!

De „smaakcellen” zijn geestelijk bewust ingesteld op het voedsel!

De „smaakcellen” bezitten de gevoelsuitstraling van het gevoelsleven en geschiedt vanuit het levenscentrum!

Het „Gehoororgaan” is halfstoffelijk bewust, door het gevoelsleven verstoffelijkt!

Het „Gehoor-orgaan” is dus halfstoffelijk bewust, omdat het gehoor niet te bevoelen is!

Is u dat duidelijk, mijn broeders? Dan kunnen wij verdergaan. Hier hebben wij disharmonie níet kunnen beleven. Hier hebben wij echter de volgende levenswetten voor de ziel als mens ontvangen.

Het vader- en moederschap!

De Tweelingziel!

De Zintuigen!

De menselijke persoonlijkheid!

Dat wordt het „Maanbewustzijn” voor de Mens!

Is er nog iets, mijn broeders? Dan kunnen wij gevolgtrekkingen maken voor de ruimte en voor ons leven op Aarde. Naarmate wij thans ontwikkelen, ook dit zal u duidelijk zijn, ontwakten al deze eigenschappen, de „Zintuigen” voor ons organisch en geestelijk leven. De organen krijgen verruiming én bewustwording. Het menselijk „Oog” sterker en uitstralender bewustzijn. Vader- en moederschap ontwaken! Het innerlijke leven treedt naar voren als de geestelijke Persoonlijkheid! Niets kan deze ontwaking tegenhouden, doch al die eigenschappen zien wij bovendien voor de volgende levensgraden terug. Het uiteindelijke hiervan is het visstadium en betekent het „Maanbewustzijn” voor de ziel als mens en voor het dier.

Al deze „zintuigen” nu als menselijke eigenschappen, ontvangt het dier van óns! En ook dat kunt gij voor de „Universiteit van Christus” aanvaarden! Het dier bezit dan óns leven en ons bewustzijn, doch voor de volgende levensgraad úit óns leven geboren!

„Darwin?”

Is dit de moeite waard, Darwin?”

Die wetten kregen wij door het Universum en het Universum is de „Albron” voor het microkosmische bestaan! Voor dier en mens! En voor Moeder Natuur doch die „zintuigen” kregen ándere levenswetten te beleven, maar zijn ook als wij thans hebben beleefd, te ontleden. Maar dát later, doch dan betreden wij de levenswetten voor „Moeder Natuur”!

Wat wij nu als mens hebben te volgen, dat kent u reeds. Het licht zal ontwaken en sterker worden, het licht voor het menselijke Oog eveneens, maar dóór het gevoelsleven, die „oerbron” zorgt voor álles en is het déél van de mens door God ontvangen.

De smaak- en ademhaling-organen krijgen meer bewustzijn, de menselijke persoonlijkheid ontwaakt, élk orgaan beleeft de eigen verruiming, voor stof en voor geest. Voordat wij het Maanbewustzijn bezitten, hebben al deze organen zich gevormd en verstoffelijkt. Elk orgaan vertegenwoordigt thans een levenswet voor het innerlijke leven als ziel en geest en voor het organisme als uurwerk, waarna de mens aan zijn leven in de wateren kon beginnen.

Vanzelfsprekend komen wij voor essentiële organen te staan, zoals het zenuwstelsel en de bloedsomloop, doch wij behoeven die organen niet te volgen. Weet echter en gij hebt dat te aanvaarden, dat wij ook die stoffelijke-gevoelsgraden kunnen volgen en ontleden en hoe de ziel als de persoonlijkheid haar organen voedt. Elk orgaan is te ontleden voor de mens van de aarde, doch wij volgen thans ziel en geest en het „Maanbewustzijn” voor haar persoonlijkheid! Ook het zenuwstelsel is onmiddellijk op het gevoelsleven ingesteld, die weefsels hebben die levenswetten te verwerken, doch waardoor het gevoel thans verbinding krijgt en afstemt op de organische weefsels. Dat

hebben wij te aanvaarden en is duidelijk.

Zie nu nog even terug naar de embryonale cel voor ons leven en gij ziet, dat wij als „embryo” álles bezitten. In dat nietige celletje, met als uiteindelijk voelhoren die visachtige afstemming, bezit alles uit de ruimte en van de „Albron”!

Dit hoofd, dit bolvormig leventje, is Universeel waarachtig. In dit cellenbestaan lééft alles, is alles aanwezig, wat ook het Universum én de „Almoeder” ís en bezit en zou zich verstoffelijken. Bezie uw „gehemelte-voelhorens” en gij weet, dat vanuit uw gevoelsleven die verstoffelijking plaatsvond. Elk orgaan verruimde zichzelf, doch die verruiming aan bewustzijn en levenskracht, als bewustzijn en bewust voelen, ís aanwezig! Dát heeft de Kosmos beleefd en zullen wij beleven, maar door élk orgaan zien wij de Goddelijke verschijnselen terug als de karaktereigenschappen van de „Almoeder”, als leven, ziel en geest, als vader- en moederschap!

De tong voor de mens is het organische deel, doch de levenssappen zijn de bevruchte levens-cellen, door het gevoelsleven bezielde, waardoor wij ons eten én drinken beleven en ons leven beschermen!

Wonderbaarlijke levenswetten zijn het en toch, doodeenvoudig, wanneer de mens zichzelf en zijn God kent!

Zo zien wij innerlijke en uiterlijke organen voor het menselijke organisme. Die voor ziel en geest krijgen straks geestelijke betekenis. En dan betreden wij het leven voor de astrale wereld. Longen en hart dienen voor de ademhalingsorganen; de ziel als mens krijgt daardoor haar leven te beleven, doch de geestelijke persoonlijkheid is het, die handelt, die voelt, die bezielt en die overheerst door de eigen „wil” en door het verlangen van de persoonlijkheid.

Telkens weer, dat moet u duidelijk zijn, staat het innerlijke leven als de geest voor het vrijkomen en is nu nóg voor de Aarde de „dood”, een proces dat wij hier reeds als de nieuwe geboorte hebben leren kennen! Doordat de ziel die levenswetten te beleven krijgt, behaalt zij het „Maanbewustzijn” en ook dan gaat zij verder.

Die planeten hebben wij gevolgd en ook die wetten leren kennen. Ik voel thans, mijn broeders, door de hoogste meesters, dat wij verder mogen gaan. Wat wij nog moeten volgen, is de ziel als mens en haar persoonlijkheid, doch dan betreden wij Moeder Aarde. En eerst op Aarde kunnen wij de harmonische én de disharmonische wetten voor haar leven beleven en zien wij ons zélf terug! Voor de Maan voert het ons tot haar uiteindelijke bewustzijn en zullen wij bereiken. Ook tot het afscheidnemen van deze machtige Moeder, die ons alles van haar verkregen bezit geschonken heeft. Mijn persoonlijkheid komt thans vrij, zodat wij tot het bestaande leven kunnen terugkeren.”

Wij, geachte lezer, volgen nu nog even de ontwikkeling voor de Maan als

moeder en haar stervensproces en keren dan tot de Aarde terug. Voor de ziel als mens hebben wij ál haar levenswetten gezien en mogen beleven en die wetten moeten wij thans voor haar persoonlijkheid op Aarde volgen.

Meester Alcar en wij nemen afscheid van de Maan als Moeder! De volgende planeten kennen wij reeds en wij weten, hoe de ziel zich daar verstoffelijkt heeft. Omdat wij op Aarde thans contact krijgen met de geestelijke astrale wereld, betreden wij vanzelfsprekend het huidige stadium en daarin willen wij de wetten beleven, vaststellen, hoe de ziel als mens ze verstoffelijkt en vergeestelijkt heeft. Maar voor álles, dat zien wij thans, en komt tot ons leven, óf zij reeds aan haar disharmonisch leven is begonnen.

-o-o-o-o-o-o-o-o-

-o-o-o-o-o-o-

-o-o-o-

-o-o-

-o-

De Goddelijke Harmonische wetten voor de Ziel

Nu wij het leven op Aarde volgen, komt bovendien de ruimtelijke bezieling tot ons bewustzijn en weten wij, wat de „Universiteit van Christus” van ons leven verlangt. Tot ons komt er woordelijk:

„Volg eerst de „Goddelijke Harmonische Levenswetten” voor de ziel als mens; hierna spreken vanzelf de disharmonische wetten, doch die heeft de „Almoeder” niet geschapen!”

Even later, wanneer wij ons bewustzijn op het Universum afstemmen, horen wij opnieuw:

„Zon, Maan en Aarde hebben geen disharmonie geschapen. Het Universum heeft géén disharmonie gekend! Maar hoe is het leven op Aarde? Wat heeft de mens zich daar eigen gemaakt? Volg dat en gij legt fundamenten voor uw leven en voor God. Eerst dán leert de mens zichzelf kennen.”

Thans kunnen wij dan ook vergelijkingen maken. Niet alléén voor het leven op Aarde, doch voor ziel, geest en persoonlijkheid, voor het vaderenmoederschap, het huwelijk, het geluk, voorspoed, rechtvaardigheid, voor miljoenen gevoelens, die de mens als man en vrouw te beleven heeft, doch waarvan hij het geestelijke bewustzijn nog niet bezit. Die levenswetten moet hij zich nog eigen maken. Wij kennen het bewustzijn van Moeder Aarde en ook van haar leven. Wij weten hoe de mens leeft en wélke wetten hij verstoffelijkt heeft, wij weten bovendien, dat hij nog aan de geestelijke bewustwording moet beginnen. Wij wandelen over de Aarde en volgen het ontstaan van de levensgraden, niet alléén voor de prehistorische tijdperken, doch bovendien voor het huidige stadium. En wanneer wij zover zijn gekomen, zegt meester Alcar:

„Voordat wij verder kunnen gaan, u hebt het Goddelijke woord gehoord, moeten wij allereerst de harmonische wetten volgen. Wij weten, hoe de Maan haar leven geschapen heeft. Wij weten bovendien, dat de bijplaneten niets anders dan harmonie hebben gekend en dat er dus voor de ruimte géén stoornissen zijn ontstaan. Doordat wij het organisme hebben gevolgd, leerden wij die wetten kennen en zijn thans in staat ze voor de ziel als mens en haar persoonlijkheid te ontleden. Maar wáár zijn wij aan disharmonie begonnen? Op Mars, als de „Tweede Kosmische Levensgraad” hebben wij reeds disharmonie geschapen. Waardoor is die ellende ontstaan, meester Zelanus?”

„Doordat de mens daar zich te vroeg aan het leven heeft vergrepen.”

„Inderdaad, dat is het antwoord. Maar, wij hebben daar geen oorlogen gekend. Toch heeft de éne mens de andere vernietigd. Om die wetten over-

tuigend te beleven, keren wij even tot de Tweede Kosmische Levensgraad terug.”

In slechts enkele seconden hebben wij die afstand, die voor de geleerde miljoenen lichtjaren bezit, afgelegd. Wij betreden de planeet en volgen de mens. In enkele seconden hebben wij die ruimte afgelegd, omdat wij ons verplaatsen door ons bewustzijn, het éénzijn met al het leven. André heeft die wetten duizenden malen beleefd en zijn wij toe in staat. En onmiddellijk zien wij deze mens, de mens van de Tweede Kosmische Levensgraad en kunnen dat leven volgen, meester Alcar zegt nu:

„U ziet het, mijn broeders, wij volgen opnieuw de hoogste levensgraad voor deze ontwikkeling, om vast te stellen, of wij mensen hier reeds aan disharmonie zijn begonnen. Waaraan kunt gij dat vaststellen, meester André-Dectar, nu wij dit dierlijke leven, dit huisgezin volgen. U ziet, daar leeft man en vrouw. Ook het kind is aanwezig. En wij zien hier reeds, dat dit huisgezin, dit span, één geheel is. De mens leeft in de oerwouden; wat de Aarde bezit voor het huidige stadium, dat is hier nog niet aanwezig, ook op Aarde niet, dat zal echter voor Moeder Aarde tot stand worden gebracht en wil zeggen, dat de mens zich een maatschappij zal opbouwen.

Deze mensen leven dus in een wildernis, het leven kent hier niets anders en weet niet beter. Doch ik zie iets, waaraan ik disharmonie beleven moet, waardoor ik de disharmonie reeds voor deze levens moet vaststellen. Kunt gij mij nu antwoorden?”

„Ja, mijn meester, ik ben gereed. Ik zie hier, dat deze ouders drie kinderen bezitten. En dat is de disharmonie voor deze levens.”

„Dat is waarheid! Dit is het! Deze mensen als prehistorische wezens beleven reeds de disharmonie. Omdat zij drie kinderen bezitten, hebben zij thans die disharmonische wetten te aanvaarden, want voor God en „ZIJN” ruimten, voor het vader- en moederschap, voor de „Wedergeboorte”, kúnnen zij maar twee kinderen scheppen en baren, méér is niet noodzakelijk en méér zielen aantrekken is niet eens mogelijk. En dit is nu een disharmonisch fundament voor de ziel als mens en heeft zij hier al te aanvaarden.

Is dit niet wonderbaarlijk, ook al beleven wij disharmonie? Gij weet, hier leven miljoenen mensen tezamen. Elke levensgraad vertegenwoordigt dat getal en is thans één levensgraad voor de zeven stadia, die wij voor het menselijke organisme beleven. Dalen wij hier tot de eerste levensgraden voor het menselijke organisme af, dan zien wij, dat alléén de zesde en de zevende levensgraden die disharmonische wetten beleven, omdat de eerste levensgraden nog niet aan die omvang zijn begonnen. Dat hier reeds disharmonie aanwezig is, komt alleen, doordat de mens zich aan het leven van God heeft vergrepen. Dat is door „moord” geschied!

Door moord ... scheidt de mens disharmonie, een disharmonie, die onmiddellijk het „wedergeboren worden” verstoort. Door moord, scheidt de mens disharmonie en staat hij voor deze wetten, want de schepping én één levensgraad, moet verdergaan of er komen ruimtelijke stoornissen en zou de mens in staat zijn de Goddelijke schepping te vernietigen. Wij beleven hier dus bijzondere levenswetten. Hier stellen wij baring en schepping vast, jazeker, doch de mens is aan afbraak begonnen. Dát geval, dit gebeuren, is ook door de Bijbel beschreven, doch is in strijd met de werkelijkheid! Dat gepraat van de Bijbel heeft niets te betekenen, omdat wij de wetten anders zien en leren kennen. Dat God de mens uit „ZIJN” paradijs heeft gejaagd, is ónzin! Maar wél heeft de mens zichzelf uit dat paradijsbestaan getrapt, doordat hij het andere leven als mens neersloeg! En toen ontstond de éérste moord! Voelt gij dit? Toen die éérste moord geboren was, stond deze mens voor zijn gevolgen. En die gevolgen zien wij nu. Deze mensen hebben drie kinderen, doch zij kunnen er slechts „Twee” bezitten. De mens scheidt en baart twee zielen, geeft daaraan het eigen leven, scheidt en baart twee organismen en is het Goddelijke gebeuren, zodat hij tot de stoffelijke planeet kan terugkeren.

Indien deze mensen zich dus niet aan het andere leven hadden vergrepen, dan waren hier geen disharmonische wetten geboren. Nu de man of de moeder zich door haat of iets anders aan het leven vergrepen heeft, dwingt de eigen levensgraad de ziel om méér leven te baren. Maar wat wil dit nu zeggen? Waar komen die levenswetten nu vandaan? U voelt, wij staan voor wonderlijke gebeurtenissen, die de mens thans reeds te beleven krijgt, doch waardoor hij zichzelf uit de Goddelijke Harmonie heeft verstoten.

Waarlijk, de mens had een paradijs kunnen beleven. Maar kijk even naar het kind van Moeder Aarde? Daar leven ouders die tien kinderen bezitten en méér nog, en dat is disharmonie! Dat zal de mens niet kunnen begrijpen, doch de „Universiteit van Christus” geeft ook dat antwoord, wij zullen die levenswetten nu ontleden.

Aanvaard nu, dat de mens aan zijn eigen disharmonie is begonnen en dat de „Albron”, het Allicht, de Alziel, de Algeest, het Alvader- en moederschap, géén disharmonie heeft gekend.

Maar dit is het gevoel waarover de Bijbel zich zo dik maakt. De mens heeft van verboden vruchten gegeten. Voelt gij die ónzin? De boom des levens, is het. Maar wat nu? De slang is het kwaad. En dat kwaad heeft de mens nu te aanvaarden, dat zegt de Bijbel! Hoe kinderachtig naïef dit alles is, het woord van de Bijbel het kind van Moeder Aarde geeft, moet u thans wel duidelijk zijn. En ook daarvoor hebben wij nieuwe fundamenten te leggen. In de eerste plaats leg ik thans voor de „Universiteit van Christus” vast:

Wat de Bijbel zegt over het scheppingsverhaal, is in strijd met de werkelijk-

heid!

Dat de mens uit het paradijs is verjaagd, is in strijd met de werkelijkheid!

Dat de mens van de verkeerde boom gegeten heeft, is ónzin!

Dat er een slang is geweest om die eerste Adam en Eva te bedriegen, heeft géén universele betekenis en is het gepraat van een kind!

De éérste Adam en Eva zijn op de Maan geboren!

De mens heeft zich vergrepen aan het andere leven als mens!

En dát is de disharmonie, die de mens thans te aanvaarden heeft, doch is heel iets anders dan de Bijbel ervan zegt!

Op Aarde komen wij daarop terug, om ook daar de wetten voor de Bijbel én het kind van God te ontleden, zodat de Bijbel anders wordt gelezen en kan het kind van Moeder Aarde de eigen vergelijkingen maken. Wij moeten deze wetten voor de „Universiteit van Christus” beleven en vastleggen.

Wat zien wij nu, mijn broeders? Dat het verhaal van de Bijbel volkomen verziensels zijn. Géén woord heeft directe afstemming op het Goddelijke gebeuren en kunnen wij thans volgen! Géén woord is waarachtig! Niets van dat alles heeft natuurlijke én Goddelijke afstemming, die betekenis is er niet! Armoedig en onbewust van de levenswetten, hebben de Bijbelschrijvers iets aan het leven op Aarde gegeven om de disharmonische wetten, die het kind van Moeder Aarde te beleven heeft, goed te praten, doch daarmee komt het leven van God niet verder en is er van geestelijke ontwakning ook géén sprake!

Wie dat onzinnige verhaal heeft bedacht, dat doet er niets toe, maar miljoenen mensen geloven nóg al die narigheid. Al die nonsens worden ook nu nog aanvaard! En dat is verschrikkelijk voor de twintigste eeuw!

Zeker, de mens is hier aan disharmonie begonnen, hij heeft ruzie gekregen met één lid van zijn stam en toen begon de ellende. Is dit ellende? Néén, maar wél disharmonische handelingen, die de mens tot het scheppen en baren voeren en niets met verjaging uit dat paradijs te maken heeft. Want u ziet het, het leven gaat verder.

De mens baart hierdoor méér levens, en is ook in staat om die levens, als de ziel dus, aan te trekken. Of deze mensen vroeger ook duizendmaal het éénzijn hebben beleefd, er werden géén kinderen geboren, omdat dit niet mogelijk is. En dat is het wonder voor deze afstemming, mijn broeders, omdat wij hierdoor in staat zijn op Aarde ál deze disharmonische wetten te ontleden. De mens op Aarde leeft ín en ónder een ellende, die afschrikwekkend is, maar wij kunnen straks al die ellende ontleden! Tot de laatste en de éérste gedachte is dat mogelijk!

Deze mensen bezitten drie kinderen. Daarginds ziet gij, bezit de mens „twee” kinderen en dat is harmonie. Maar deze mensen nu, deze van drie kinderen, beleven, zonder dat zij het beseffen hun eigen disharmonie. Voor

de wedergeboorte moeten zij voor zichzelf twee kinderen baren, willen zij tot het stoffelijke leven kunnen terugkeren. Dat ging miljoenen jaren goed, totdat, zoals wij nu zien, de éne mens de andere doodsloeg en toen is die disharmonie begonnen. Nu hebben deze levens drie kinderen groot te brengen, wil de eigen levensgraad zich staande houden. Gij weet reeds wat dit te betekenen heeft. De hoogste levensgraad nu, zorgt voor het verdergaan. Doordat de mens te vroeg het leven heeft verlaten, kan de ziel als mens niet op Kosmische tijd tot het stoffelijke leven terugkeren. En zou dat uitroeien van mensen opgevoerd worden, zoals wij op Aarde kennen en beleven, dan ontstaat ook hier een geestelijke chaos. Maar omdat deze mensen nog niet aan die slachting zijn begonnen, de middelen niet bezitten om de massa af te maken, zien wij hier slechts déze wetten. Maar dat neemt niet weg, dit is disharmonie!

Dit is alles wat wij voor de Tweede Kosmische Levensgraad moeten én kunnen beleven, ándere disharmonische mogelijkheden kent men hier niet. De ellendige ziekten, die men op Aarde wél bezit, kent men hier niet, omdat de mens hÍér tóch, ondanks alles, zijn eigen levensgraad heeft beschermd. En ook dat hebben wij straks op Aarde te volgen en te ontleden.

Immers, op Aarde kent men vele ziekten, die door de verzwakking van en voor het organisme zijn ontstaan. Dat komt, omdat de mens op Aarde zich met ál de zeven levensgraden verbonden heeft en dat daardoor kinderen zijn geboren. De zevende levensgraad voor het menselijke organisme heeft zich daar gesplitst met de derde, de derde met de eerste, de eerste met de vierde en zo verder, doch daardoor is de natuurlijke én de kosmische afstemming voor het organisme bezoedeld. Die wetten hebben wij voor de boeken „Het Ontstaan van het Heelal” reeds beschreven en kunnen ze dus ook nu aanvaarden.

Hier is dat nog niet gebeurd. De mens hier heeft zich niet vrijgemaakt van zijn levensgraad, omdat deze stammen zich, voor die andere, dus lagere of hogere levensgraden hebben afgesloten. Zij hebben hierdoor dus geen afbraak kunnen beleven, die Moeder Aarde en haar kinderen wel kent en waardoor voor de mens ál die stoffelijke ellende is ontstaan.

Hier op de Tweede Kosmische Graad is dat vast te stellen. En die afbraak is alleen door het vernietigen van een mens naar voren getreden. Het is juist daardoor, dat de „wedergeboorte” die disharmonie te aanvaarden kreeg; door moord, de vernietiging van 'n mens, thans echter één levensgraad, bracht dat disharmonie voor het vader- en moederschap en ís alles, wat de mens op deze planeet aan disharmonie te beleven kreeg.

Méér disharmonie is hier niet te beleven, mijn broeders, omdat deze mens die hogere bewustwording nog niet bezit. Zo gaat de mens verder en zal ten

slotte het uiteindelijke stadium bereiken, hij krijgt de bijplaneten voor de Aarde te beleven, doch hoe verder hij komt, des te bewuster begint hij aan zijn afbraak. En thans baart de moeder reeds drie en vijf kinderen, om goed te maken wat zij door haar levens afgebroken heeft én om haar eigen levensgraad te beschermen. Het machtige harmonische wonder nu van God ís, dat de mens thans een ziel kán aantrekken, dat voordien nog niet mogelijk was.

Dit zijn disharmonische levenswetten en hebben wij te volgen, maar wanneer wij op Aarde zijn, is die disharmonie afschrikwekkend. Dat verschil is ontzettend, doch dan betreden wij het huidige stadium. Nietwaar, op Aarde leven er moeders, die twintig kinderen baren. Mijn hemel, voelt gij die disharmonie? Doch het verwondert u niets, wanneer gij het menselijke bewustzijn van Moeder Aarde kent. Wij weten immers, hoe het kind daar heeft geleefd. Maar op de Tweede Kosmische Levensgraad is dat níet te beleven. Ik zei u zo-even reeds, hóé de mens zichzelf ook beleven wil, ook al ondergaat hij tienduizendmaal het menselijke ééNZijn, hij kan hier géén zielen aantrekken, er worden géén kinderen door geboren, omdat al het leven, man en vrouw dus, slechts twee levens baren, waardoor zij hun reïncarnatie verzorgen en verzekeren. En dit is een machtige waarheid en hebben wij te aanvaarden.

Gaan wij terug tot de eerste bijplaneten van de Maan af dus, dan zien wij dat de levenswetten voor het vader- en moederschap nog niet bezoedeld zijn. En dat wil ons zeggen, hoe meer bewustzijn de mens krijgt, hij bovendien steeds meer wil bezitten en beleven, doch thans vergrijpt hij zich aan een andere levensgraad en bezoedelt tenslotte zichzelf, schept disharmonie.

Ook in het oerwoud op Aarde beleven wij deze disharmonische wetten. Hoe verder wij thans komen, des te erger wordt deze afbraak, want de volgende planeten voeren ons tot méér bewustzijn, tot meer bezit en voelen en denken. De mens begint te moorden, doch dat heeft de „Almoeder” niet gewild. Wij kunnen dus voor de „Universiteit van Christus” vastleggen:

De mens baart voor de „Universele Wetten” als de wedergeboorte, slechts „twee” kinderen, waardoor de mens zichzelf voor de wedergeboorte beschermt.

Wanneer de mens méér kinderen baart, is dát reeds disharmonie!

Máár, mijn broeders, wanneer wij het huidige stadium beleven, betreden wij weer andere wetten, mogelijkheden nu, voor de levensgraden, waardoor de mens van één levensgraad de universele harmonie weer verzorgt. De moeder die nu tien en meer kinderen baart, dat moeten wij beleven en hebben wij bovendien weer te aanvaarden, dient nú of leeft voor haar eigen disharmonisch bestaan. Dat dienen wij zeggen, dat zij goedmaakt wat een andere moeder niet wil óf heeft vermoord. Het zegt ons dan, dat de éne moeder

„moeder” ís en de andere die Goddelijke „wet” als moederschap nog niet bezit, waarvan wij voor het huidige stadium alle mogelijkheden zullen volgen. Eerst dán begrijpt de mens zijn baren én scheppen.

Dát de éne moeder tien kinderen krijgt en de andere niet één, is disharmonie óf het voert ons meteen tot de geestelijke levensgraad én tot andere wetten. En ook die wetten zullen wij leren kennen, doch nu staan wij voor de menselijke persoonlijkheid, de ziel met haar „oorzaak en gevolg” of voor haar karmische levenswetten, die zij zélf geschapen heeft!

Het huidige stadium is voor de mens, het kind van Moeder Aarde een chaos, tal van ellendige levenswetten en levensmogelijkheden hebben het paradijs bezoedeld. Er is géén reine liefde meer te beleven op Aarde en wie daar nog menselijk geluk bezit, staat toch, ondanks zijn eigen bezit, voor een wereld van disharmonie en is de schuld van man en vrouw. God heeft waarlijk een paradijs voor Zijn leven geschapen, doch de mens heeft zich uit dat paradijs verbannen. Niet door een slang, noch door God, die kwaad werd, doch door de menselijke levensgraden voor het vader- en moederschap. Doordat hij aan moord én vernietiging is begonnen, is de mens, zijn wij losgeslagen van onze Goddelijke ankers en hebben wij thans voor de Aarde te beleven en te aanvaarden!

U voelt het zeker, mijn broeders, voor de ruimte is er géén disharmonie geschapen. Zon, Maan, planeten en sterren beleven harmonie en dat zijn de Goddelijke harmonische levenswetten voor de ziel als mens. Ook het dier heeft die levenswetten te beleven, doch die volgen wij later en ook dan staan wij voor de Goddelijke rechtvaardigheid.

De mens bezit nu dus géén rechtvaardigheid meer, als levenswetten gezien, daar hij die rechtvaardigheidswetten bezoedeld heeft. In de ruimte is ál het leven nóg harmonisch en niets heeft die harmonie kunnen verstoren. Dat voert ons, u kunt dit aanvaarden, tot de „menselijke álwetendheid”! Niet-tegenstaande die disharmonie, al die ellende, wij zullen dat voor de Aarde beleven, is de mens toch weer in staat om zijn begane fouten goed te maken. En dat zegt dat er géén verdoemdheid is! Het wil bovendien uitdrukkelijk naar voren brengen, dat de ziel als mens daardoor het Universum overwinnen zal! En daarenboven zegt het, dat de ziel als mens de schepping niet kán vernietigen en was hij daartoe in staat geweest, waren wij reeds lang door ons leven gestikt en stonden wij voor het geestelijke én het stoffelijke halt.

Doordat de éne moeder dus méér levens baart, bleef haar schepping in stand. Hierdoor bleef haar eigen levensgraad behouden! Wat wij echter tussen leven en dood, de wereld dus van het onbewuste te beleven krijgen, is van ontzagwekkende diepte, daar wij weten, dat er duizenden zielen wachten op één organisme. Voelt gij, mijn broeders, wat dit te betekenen heeft? Er

wachten duizenden zielen, als mens, op de wedergeboorte, doch doordat de mens ín het stoffelijke leven aan afbraak begonnen is, is het aantal duizelingwekkend vermeerderd en zullen wij straks leren kennen. Het is daarvoor, dat wij bovendien de wereld van het onbewuste zullen betreden, om ook die levenswaarheden voor de Universiteit van Christus vast te leggen en fundamenteel van de Goddelijke waarheid te voorzien, door die reine levenswetten te ontleden!

Dit zijn de Goddelijke harmonische levenswetten voor de ziel als mens, mijn broeders en heeft de mens van Zon en Maan ontvangen. Ook Moeder Aarde bezit nog steeds die harmonie, doch haar leven heeft deze reine levenswetten bezoedeld. De mens is op Aarde aan een afschuwelijke afbraak begonnen. En nu niet alléén meer voor het menselijke organisme, doch thans bovendien voor ziel én geest!

Wij zullen thans terugkeren naar Moeder Aarde. Zijn er nog vragen? Ik voel thans, dat wij verder kunnen gaan. Kom, mijn broeders, volg mij, onderweg kunnen wij nog vragen stellen.”

Wij keren tot de Aarde terug en even later zegt meester Alcar:

„Wij zien nu, hoe machtig de levenswetten van God voor ons leven zijn. Is het noodzakelijk, meester Zelanus, dat wij de vóórstadia, dus het ontstaan van Moeder Aarde nog moeten volgen?”

„Néén, mijn meester.”

„Waarom niet, André-Dectar?”

„Omdat wij die wetten reeds voor het ontstaan van het menselijke organisme hebben beleefd, meester.”

„Inderdaad, zo is het, daardoor kunnen wij ons dus met het huidige stadium verbinden, doch indien wij dat nodig achten, keren wij tot de prehistorische tijdperken terug, maar ál die tijdperken liggen thans voor ons leven open. Inderdaad, die wetten leerden ons, hoe de ziel als mens haar organisme te beleven kreeg, toen zij aan het ontstaan van Moeder Aarde begon. Barend en scheppend evolueerde zij, doch begon aan afbraak, aan disharmonie, dat de planeet als „Moeder” niet heeft gewild. En die levenswaarheden zijn van Goddelijke betekenis. Straks, wanneer wij zover zijn gekomen, krijgen wij de ongelooflijke genade in handen, mijn broeders, én te beleven, dat wij één zullen zijn met de ziel als mens, doch een ééNZijn voor het vader- en moederschap. Wij zullen dan het terugkeren tot de Aarde beleven. Wij zijn dan één met de ziel als embryonaal leven, één met de ziel ín de wereld van het „onbewuste”, één met de ziel, wanneer zij zich gereedmaakt om de reïncarnatie te beleven en voor duizenden levenswetten meer, waarvan bovendien de psychopathie en de krankzinnigheid, ook vanzelfsprekend de bezetenheid, tot ons leven zullen spreken, doch waarvan wij dan de harmonische óf de

disharmonische wetten zullen vaststellen! Dan worden wij met de ziel als mens door de vader en de moeder op Aarde aangetrokken en dát Goddelijke ogenblik, meester André-Dectar, is elke seconde op Aarde te beleven, omdat er steeds weer zielen worden aangetrokken.

Dat dit ongelooflijk voor uw persoonlijkheid is, kunt gij nu reeds aanvaarden. Wij hebben die levenswetten reeds voor de boeken beleefd, doch nú voor de „Universiteit van Christus”!

Kijk, wij zijn terug op Aarde en gaan verder. Ik heb mij ingesteld op het huidige stadium en kan terugzien tot het ogenblik voor de geboorte van Moeder Aarde, héél haar leven en persoonlijkheid ligt voor ons open. Richt uw blik even tot de ruimte terug en gij ziet de harmonische levenswetten. Het is dus niet toevallig, dat de Aarde dit bewustzijn gekregen heeft. Nietwaar, eerst gingen wij van onze geboorte, de „Maan” vandaan, wij beleefden de bijplaneten, die in het Universum verspreid liggen, doch wij keren tot Zon en Maan terug, omdat de Aarde een kind is van Zon en Maan en kregen daardoor méér bewustzijn te beleven. Dát zijn de Goddelijke harmonische levenswetten en krijgen wij als mens, het dier en Moeder Natuur te beleven, want het is hierdoor, dat wij de ruimte overwinnen.

Dit zijn Goddelijke levenswetten! Moeder Aarde zou haar eigen bewustzijn vertegenwoordigen, doch door de Goddelijke harmonie! Ook voor haar verdichting en verhardingsprocessen zijn deze wetten in niets veranderd. Had de Aarde dus een plaats bij Mars gekregen, dan had zij nimmer dit bewustzijn ontvangen. Doch de ontwikkeling voor de ruimte voerde haar tot dit stadium en eerst toen kon ook zij aan haar verdichting beginnen. Nu wij de zeven levensgraden kennen, is ons dat allemaal duidelijk en zijn er géén fouten te beleven. En dat is vast te stellen, André?”

„Ja, meester, door het vader- en moederschap.”

„Inderdaad, dat zijn de enige levenswetten die wij hebben te beleven. De ziel als mens krijgt daardoor haar stoffelijke en geestelijke ontwaking te zien en te aanvaarden. Al de levenskrachten van de ruimte, zijn één en hierop ingesteld. En Moeder Aarde heeft die krachten nodig of zij komt niet verder. Dit antwoord verbindt ons met de kosmische harmonie en is waarheid!

Maar hier zien wij de eerste organische levensgraden terug. Deze graden nu vertegenwoordigen reeds disharmonie. De mens is aan doodslag begonnen. Hier in dit oerwoud zijn die wetten reeds te beleven. De éne mens baart méér kinderen dan de andere mens. Maar willen wij thans die andere wetten, als disharmonie beleven, dan moeten wij terugkeren tot het prehistorische tijdperk, doch nu staan wij voor de lichamelijke afbraak. Voor de boeken: „Het Ontstaan van het Heelal”, André, hebben wij toen reeds deze wetten gevolgd, doch is ook nu noodzakelijk, willen wij de lichamelijke levensgra-

den als afbraak beleven. Die gevoelens komen er nu tot mij. Wij zouden ineens terug kunnen keren tot het „AL” stadium, de mens volgen als ziel, doch dat komt straks; maar dan kennen wij haar afbraak niet, begrijpen dan niets van de hellen die zij geschapen heeft, ook niets van de hemelen – voor het kind van Moeder Aarde moeten wij eerst de harmonische én de disharmonische levenswetten beleven.

Wij weten, de mens leeft ín het bewuste Goddelijke „AL” en de ziel als mens hebben wij daar leren kennen. Christus heeft tot ons leven gesproken. Wij zijn dus in staat om die Goddelijke waarheden te volgen en kunnen géén fouten beleven, omdat het bewuste „AL” ons volgt en geestelijk bezielt.

Intussen keerde ik terug tot dit stadium, waar wij de eerste lichamelijke afbraak zullen zien. De mens leeft in het oerwoud, jazeker en bezit zijn eigen „ik”. Doch kijk nu en gij ziet, dat de eerste levensgraad zich met de vierde verbindt. En wat wil dit zeggen, meester André-Dectar?”

„Ik zie de mens, mijn meester, en kan u antwoorden. Hier in dit oerwoud, wij zijn duizenden eeuwen teruggekeerd, bevinden zich de zeven levensgraden voor het menselijke organisme. Elke levensgraad, mijn meester, u ziet het, scheidde zich af van de andere levensgraden, doch de mens krijgt hoger bewustzijn. Dit wilde dierlijke mensenkind, zoekt naar bewustwording en is dierlijk hartstochtelijk, is dierlijk ingesteld op het vader- en moederschap. Aan het organisme stel ik nu de levensgraden vast. Ik zie de levensgraden en bovendien, dat de eerste zich met de derde en de vijfde levensgraad verbindt.”

„Inderdaad, dat is het. Met het gevolg, meester Zelanus?”

„Dat de eigenlijke levenskern als kracht verloren gaat en nu bezoedeld wordt.”

„Juist, ook dat is het natuurlijke antwoord. Hierdoor hebben zich de levensgraden gesplitst, doch nu niet voor de natuurlijke en reine schepping, doch voor zichzelf. De mens bespringt dat andere leven als wezen en de moeder trekt ook nu haar ziel aan en baart. Ziet gij, dat is disharmonie! En wat hierdoor naar voren zal treden, is ontzagwekkend ellendig. Hierdoor verliest het machtige organisme de verkregen ruimtelijke harmonische kracht. Wat kunnen wij nu voor de Universiteit van Christus vastleggen, André-Dectar?”

„De mens verliest zijn levenskrachten, doordat hij zich met een andere levensgraad heeft verbonden!

De mens is schuld aan zijn ellende!

De mens is thans niet in staat de natuurwetten te trotseren, hij zal straks daardoor bezwijken!

De mens is aan zijn inteelt begonnen!

De mens is daardoor stoffelijk verzwakt! En dat heeft God niet gewild!

De mens zal daardoor straks ziekten beleven!”

„Dat zijn de levenswetten, mijn broeders. Hier leeft voor uw bewustzijn de lichamelijke afbraak. Wat het huidige stadium aan ellende, aan ziekten bezit, kreeg hier stoffelijke betekenis. Hier beleven wij niet de geestelijke afbraak, doch de lichamelijke. Doordat de man zich met andere levensgraden verbond en hij daardoor de moeder kinderen liet baren, splitste zich de natuurlijke levensgraad. Want ook die kinderen zullen straks deze afbraak dienen en tenslotte was er van géén reine levensgraad voor het menselijke organisme nog sprake, ál de levensgraden, rein en harmonisch door de „Almoeder” geschapen, werden door de mens zélf bezoedeld. En ook deze ellende hebben wij te aanvaarden. Kijk terug en gij ziet, dat de mens de ijstijdperken heeft overwonnen. De mens heeft die afkoelingsstadia kunnen beleven, omdat hij door deze natuurwetten is geboren en uit dit organisme ontstond. Wat Moeder Aarde aan levenskrachten bezit en die krachten zijn kosmisch diep en verantwoord, bezit ook de mens en al het leven van Moeder Aarde en hebben wij te aanvaarden. Dat ís duidelijk en is Goddelijk harmonisch.

De mens is sterk en machtig, doch hij weet dat niet. Hij zal door géén winter, noch zomer bezwijken, hij kán niet bezwijken! Hij lééft ín deze ijstijdperken, komt er doorheen, hij beleeft klimatologische werelden, machtig van evolutie en stoffelijke ontwikkeling, doch bezwijkt niet! Hier bevinden zich nog géén ziekten, mijn broeders, niets van dat alles, al die ellende, die men door het huidige stadium te beleven krijgt. Die armoede ís hier niet te beleven, omdat de stoffelijke weefsels ruimtelijke harmonie bezitten, een kosmische éénheid beleven en in niets te verstoren is. Maar wat gaat er gebeuren? Dit zijn machtige wetten en levenswaarheden. De mens loopt naakt rond, doch is behaard, hij ziet eruit als een wild dier, doch dat organisme evolueert. Wij stemmen ons nu op een hoger stadium af.

En ook nu is er nog harmonie. U ziet het. Gij kunt deze organismen peilen, nóg is de natuurlijke levensafstemming ín dit organisme aanwezig. Maar dat blijft niet. Ook nu is de mens behaard, doch de hoogste levensgraad voor het organisme, verandert. Die haardos lost op, wij gaan tot het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl). En ook nu is nóg die harmonie aanwezig, doch wij staan thans voor méér bewustwording en bewustzijn. En dat wordt de mens noodlottig óf, hij ontwaakt, wat is het?

Wij weten het al, de mens zoekt en wil beleven en thans verbindt hij zich met lagere en hogere levensgraden, hij overvalt de mens en scheidt, waarna de moeder baart. Het wordt een chaos. Orde, die is er niet, doch die komt straks en dán wil de levensgraad zichzelf beschermen. De afbraak geschiedt thans door geweld, de moeder geeft zich over en het kind wordt geboren. Ook dat kind gaat verder, mijn broeders, doch dit proces heeft duizenden eeuwen geduurd. In die tijden verloren de zeven levensgraden de natuurlijke

afstemming en was niet tegen te houden, niet te voorkomen, dát zou gebeuren! Maar de „Almoeder” heeft die ellende niet geschapen en er nu om te jammeren helpt ons niet meer. Later zal de mens alles doen om die ziekten, de afbraak te doen oplossen, doch dan staat hij een tijd, eeuwenlang, voor machteloosheid en heeft dat dan te aanvaarden.

Dit is hetgeen wij hebben te beleven en voor de mens van Moeder Aarde zien, zodat de mens voor de Universiteit van Christus zichzelf en zijn ziekten begrijpt, doch dat plaatst ons voor de disharmonische levensstijden. Hier, in het oerwoud en in dit stadium, zijn wij aan onze eigen afbraak voor het organisme begonnen. En toen konden wij ineens niet meer tegen regen en wind, oerwoudtijden en afkoelingsstadia, wij zijn toen bezweken en begonnen de ziekten. Er is nu géén reine lichamelijke levensgraad meer te beleven. Op Aarde zijn die levenswetten verkracht en bezoedeld en dat deden wij zélf! Maar daardoor hadden wij onze lichamelijke verzwakking te aanvaarden. Wij behoeven al die miljoenen mensen niet te volgen, wij zien, dat dit zó is en begrijpen het! Hier hebben wij ons menselijke hoofd voor te buigen. Dit is geschied en er is niets meer aan te veranderen. Maar wat is er nu reeds geboren?

Niet alléén, dat wij als mens onze karmische wetten, dus door moord en vernietiging, de Goddelijke harmonische levenswetten hebben bezoedeld, bovendien zien wij nu reeds, dat de mens voor zijn kosmische tijd sterft en wél door zijn verzwakking, zijn ziekten. En dat heeft de „Almoeder” niet gewild. Dat hebben wij zélf geschapen en zien wij, dat de mens thans reeds méér kinderen te baren heeft. Gij ziet dat en hebt dit te aanvaarden!

Reeds in het oerwoud, zijn wij dus disharmonisch ingesteld. Hoe meer bewustzijn de mens thans krijgt en hij zijn verkregen persoonlijkheid voor zich zal zien, komen er weer andere disharmonische gevoelens bij, zodat dit alles ons tot een menselijke chaos voert.

Ziekten, doodslag en geweld, verbrijzelen nu de harmonische levenswetten. Afbraak ná afbraak dus! De bezoedeling van heilige – Goddelijke waarheden! Het splitsen van de eigen levensgraad en natuurlijke afstemming, verzwakt de natuurlijke wet voor élk weefsel en volgt de lichamelijke instorting! Dít hebben wij te aanvaarden, mijn broeders en kunnen er niet aan ontkomen, doch wij zien al deze narigheid voor het huidige stadium terug. En dat is de ophoping geworden voor de ziel en haar wedergeboorte. Het wachten op een nieuwe geboorte. Dat zij deze disharmonie goed te maken heeft, is duidelijk, doch dat hierdoor te véél mensen op Aarde blijven, zien wij bovendien. En wat wil dat zeggen, meester Zelanus?”

„Ik zie nu het huidige stadium, mijn meester. Ik zie, dat er nu te véél mensen op Aarde leven en dat is disharmonie. Maar dat komt, doordat de

mens zijn harmonische tijd overschreden heeft. De kosmische tijd en de Goddelijke harmonie is zoek, is bezoedeld, vanzelfsprekend is thans, dat wij duizenden disharmonische feiten kunnen beleven, doch die God nimmer geschapen heeft, doch waarmee de ziel als mens verbonden is.”

„Waarachtig, dat is het! Wij staan voor vele disharmonische zaken en hebben die te ontsluiëren. Te ontleden voor het kind van Moeder Aarde en voor het huidige stadium.

Waar ons dit alles heen voert, u ziet het, is afgrijselijk. Want de disharmonische levenswetten houden de ziel als mens gevangen, zij moet dit nu goedmaken. Maar wat heeft dit goedmaken, André-Dectar, te betekenen?”

„God kent géén goedmaken, mijn meester. Dit goedmaken is niets anders dán: de mens voert zichzelf terug naar de Goddelijke harmonische levenswetten. De ziel als mens móét zich de harmonie eigen maken, doch zit vast aan een ander leven, de mens en krijgt daardoor haar mogelijkheid. Ik zie, mijn meester, en wij hebben die levenswetten reeds beleefd, dat zij, wanneer zij de organische wetten, dus voor het organisme heeft beleefd, zij aan de geestelijke harmonie begint.”

„Ziet gij, mijn broeders, dat is het antwoord en zijn de wetten die wij moeten volgen. Allereerst dwingt Moeder Aarde de ziel dus om haar zeven organische levensgraden te beleven. Dat zegt nu, dat de ziel als mens eerst die harmonie beleven moet, doch dat de tijd voor het reine harmonische terugkeren, de wedergeboorte reeds hier overschreden is. Tóch zal zij verdergaan. Zij krijgt dus organisme ná lichaam te beleven, doch staat voor disharmonie. De kosmische harmonische tijd voor de „wedergeboorte” loste op, werd bezoedeld. Wat voor de ruimtelijke harmonie slechts enkele uren tijd betekent, zodat de ziel in slechts korte tijd weer een nieuw lichaam bezit en dus reïncarneert, werd hier reeds bezoedeld. Thans kan de ziel in de wereld van het onbewuste afwachten om opnieuw te worden aangetrokken, doch daardoor lééft de mens té lang op de Derde Kosmische Levensgraad en is ook nu disharmonie. Dat toont aan, dat er nu zoals het schijnt, te veel mensen op Aarde leven. En ook dat is disharmonisch, ook die levenswet als harmonie heeft de mens bezoedeld!

Voor vele harmonische eigenschappen van God, moeten wij thans disharmonie beleven, doch die levenswetten heeft de mens geschapen! En het leven op Aarde gaat verder, de ziel als mens krijgt toch haar levenswetten voor ziel en stof, én geest te beleven en zal eens afscheid nemen van Moeder Aarde. Doordat wij deze macrokosmische waarheden volgen, leren wij het leven van Moeder Aarde kennen. Er komt bewustzijn, dit voordierlijke wezen gaat tot het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) en die afstemming krijgt de ziel door Moeder Aarde, omdat de Aarde als planeet de derde

en hoogste levensgraad voor de ruimte te vertegenwoordigen heeft. Hieraan is niets te veranderen, maar er is ellende geboren, het waarachtige paradijs voor de ziel als mens is verkracht, werd bezoedeld, doch anders, dan de Bijbel zich dat voorstelt en de Bijbelschrijvers het hebben gevoeld!

De mens, mijn broeders, heeft zijn Goddelijke harmonische levenswetten bewust en ónbewust, voor dit stadium ónbewust, versnipperd. God laat het leven begaan, van verdoemdheid is er geen sprake, doch die harmonie moet terugkeren. Deze prehistorische tijdperken bewijzen echter, dat het bewustzijn zoekende is en vond, doch dat alléén heeft kunnen beleven door de mens, die zijn eigen afstemming aan het andere leven gaf, doch hierdoor zichzelf splitste. Die verzwakking is nóg op Aarde te beleven, ik bedoel dat splitsen, nog daalt de mens tot een lagere levensgraad af en scheidt en baart; ook het huidige stadium kent deze wetten nog niet. Ook het huidige stadium, waartoe miljoenen mensen behoren, bezoedelt nóg de eigen levensgraad. Daardoor zijn er nu ziekten geboren. Het organische weefsel verzwakte en verloor de macrokosmische weerstand. Is dit niet duidelijk? Wij hebben deze afbrekende levenswetten te aanvaarden!

Híér echter, meester Zelanus, beleven wij ook iets anders. Ziet gij ook die levenswetten?”

„Ja, mijn meester, en ik weet welke gij wilt waarnemen. Toen de Aarde, en dat hebben wij op onze vorige reis beleefd, gereed was, dat wil zeggen, toen wij de ziel als mens het hoogste hadden geschonken, nam die mens afscheid van de Aarde en heeft thans haar kringloop der aarde volbracht. Ondanks al die disharmonische wetten, heeft deze mens de kringloop der Aarde volbracht en gaat nu als de astrale-geestelijke persoonlijkheid verder.”

„Ik dank u voor uw antwoord, zo is het! De mens gaat verder. Elk stadium krijgt nu dus hoger bewustzijn te beleven en ook die wetten zullen wij even volgen. Stem u daarop af en gij zult waarnemen.”

-o-o-o-o-o-o-o-

-o-o-o-

-o-o-

-o-

De zeven tijdperken voor de ziel

Meester Alcar ging onmiddellijk verder en zegt:

„Aldus, mijn broeders, door de zeven levensgraden voor het organisme, krijgt de ziel als mens haar kringloop der aarde te zien en te beleven en kan zij verdergaan. Waarmee ik nu dus één ben, is voor de planeet Aarde en haar leven één bewustwording, doch door de verschillende tijdperken kwam die bewustwording tot stand. Ook al heeft de ziel de wetten bezoedeld, ééns kwam er aan het stoffelijke leven een einde en betrad zij haar geestelijk-ónbewuste wereld. Miljoenen jaren zijn er voorbijgegaan. De wateren hebben zich voor het uiteindelijke stadium gesloten, dat wil zeggen, het menselijke én het dierlijke leven heeft het landelijke bewustzijn bereikt. En nu volgt dan het gereedkomen voor het vader- en moederschap en het goedmaken. Wij zien thans, dat de aarde de ziel, haar kind, gevangen houdt. Ook voor het natuurlijke afmaken van de kringloop, is dus reeds disharmonie te beleven, of wij hadden eerder de Aarde kunnen verlaten. Maar dat neemt niet weg, dat er voortgang is of wij moeten ook hier nog een ruimtelijk, macrokosmisch halt aanvaarden, doch dát is er niet! De ziel gaat verder! Zij moet verder, want zij zal tot God terugkeren!

Wat wij thans hebben te volgen is, hoe de ziel als mens, voor dit prehistorische stadium, de astrale wereld betreden zal. Straks beleven wij dat voor de mens in het huidige stadium en leren dan weer andere wetten kennen, omdat die mens méér bewustzijn bezit. Niet alléén organisch, doch tevens geestelijk.

Wij krijgen thans vele werelden te zien en te beleven. In de eerste plaats voor de „zeven lichamelijke levensgraden” en dan voor de astrale wereld, voor de ziel als de geestelijke persoonlijkheid. Maar is de ziel als mens een geestelijke persoonlijkheid, André-Dectar?”

„Ja, meester, doch vóórdierlijk.”

„Dat is juist en ik dank u voor uw antwoord. Wij krijgen dus verschillende levensgraden te beleven voor de astrale wereld. Dít is het einde voor de ziel als mens, voor de aarde althans. Duizenden levenswetten stormen er nu op ons leven af. En voor élke levenswet, ook al is die disharmonisch, hebben wij de ruimtelijke ontleding. Ik vraag u, met mij te gaan, want ik moet mij thans op dit sterven afstemmen. Volg dus die stervende mens daar en wij betreden aanstonds de ónbewust-menselijke, dierlijke-astrale wereld.”

In dit oerwoud liggen er verschillende mensen die sterven en wij komen nu tot éénheid met deze levens. Al de levensgraden beleven deze zelfde wet, doch thans is de hoogste levensgraad zover, dat het leven als mens afscheid

neemt van de Aarde. Dat dit machtig voor ons is, behoef ik u niet te verklaren, want hierdoor beleven wij een geestelijke bewustwording. Straks, die gevoelens komen tot mij en ik krijg ze van mijn meester Alcar, beleven wij deze zelfde wetten voor het huidige stadium en dan is er iets anders te beleven. Wij volgen de stervende mens. Wij komen tot éénheid en wij zullen met dit menselijke kind, de man, sterven. Maar daarginds sterven er meerdere mensen. De één door natuurlijk afsterven van de weefsels, het andere organisme ligt daar en is gekraakt. Gekraakt door de mens én door het dier. En wanneer ik daarmee, ook meester Alcar en André, verbonden ben en die éénheid voel en voor mij zie, komt de stem vanuit het „Al” tot ons bewustzijn terug en horen wij zeggen:

„Mijn broeders, gij staat voor het paradijs. Gij staat voor het waarachtige éénzijn van mens en dier. Voel dit ogenblik aan en ga dan verder!”

Indien wij, geachte lezer, deze rem, dit woord, niet hadden gekregen, ik geloof en dat hebben wij te aanvaarden, dat wij verder waren gegaan. Hierdoor hebt gij en wij te aanvaarden, dat het bewuste „AL” ons in alles volgt en ook nu nog contact heeft met de mens voor het huidige stadium en dat altijd beleven kan. Nu zegt meester Alcar tot ons bewustzijn:

„Gij hoort het! Wij waren te ver gegaan, wij hadden levenswetten – door de „Albron” geschapen, bewust overgeslagen; omdat wij hier voor duizenden wetten als werelden staan, was dat mogelijk geweest. Maar voelt gij, wat het „Albewuste Kind” van ons leven wil? Wij zien hier, dat de mens sterft. En dat is eenvoudig, dat begrijpen wij. Maar hiervoor, eeuwen terug, mijn broeders, voordat de mens aan zijn disharmonie begonnen is, was er een waarachtig paradijs op Aarde te beleven, want dier en mens leefden tezamen in één land, één wereld, in één levensruimte. Hierin leefden al die duizenden, miljoenen mensen én dieren tezamen. Van afbraak was er geen sprake, omdat al deze diersoorten één leven, één bewustzijn vertegenwoordigden. Dat was nog Goddelijke, dus ruimtelijke harmonie. Doch even later, toen er meer bewustzijn kwam, is die rust als vrede en harmonisch éénzijn verstoord en begon de strijd van mens tegen het dierlijke wezen. De mens tegen het dier, beide dieren en toch van andere levensafstemming. Kunt gij dit voelen, André-Dectar? Ik bedoel, waardoor er harmonie bestond en die er ook waarlijk is geweest?”

André is gereed. Maar dit is een kosmische vraag, een vraag, die hem, zoals ik reeds zie – terugvoert tot het Maanstadium en bewustzijn, tot daar, waar deze harmonie het leven kreeg. En André ziet dat geboren worden voor zich en kan, zoals wij het ook beleven zeggen:

„Ja, mijn meester, ik kan u antwoorden. Immers, het dier is uit de mens geboren. Omdat dit zo is, is er ook in het dier die harmonie aanwezig. De

mens staat dus voor zijn geschapen levenswetten en zal die levenswetten als levens niet vernietigen. Toch is dat ogenblik gekomen. Op de Maan hebben wij die wetten geschapen. Het dier vertrouwde ons? Néén, mijn meester, het dier zag daardoor zichzelf! En dat gevoel, dit beleven, was de bescherming voor het dier én de mens, waardoor het dier het leven kreeg. Dit is wonderbaarlijk en kan ik aanvaarden.”

„Inderdaad, alweer kunnen wij ons hoofd buigen voor deze harmonische wetten, mijn broeders, dát is het antwoord! In deze tijdperken, deze uren, was er van afmaken nog geen sprake. Het dier voelde zijn schepper. Als een kind van vader en moeder, leefde het dier naast de mens voort en er was géén mismaking en géén doodslag, géén vermoorden van elkaar, doch dat bewustzijn kwam. Het dier voelt, dat is te beleven, mijn broeders, de eigen afstemming. Dat is voor de wateren en op het land beleefd en kunnen wij nog volgen. Dát was het eigenlijke „paradijs” voor mens en dier! Hoe natuurlijk ook dit weer is, wordt ons duidelijk, omdat wij weten, dat het dier uit óns geboren werd. Doch naarmate de mens méér en méér bewustzijn kreeg, ziet hij ineens in dat leven het dier, een lagere levensafstemming, een lagere levensgraad en toen is het begonnen. Het dier nog steeds ónbewust, ondergaat die afslachting. Wij zien nu, het andere dier beseft dat niet, leeft verder alsof er niets is gebeurd, maar de mens heeft ook op dit ogenblik z'n harmonische voelen en denken, ten opzichte van zijn geschapen leven, verbroken. En ook dit hebben wij te aanvaarden!

Dit bewustzijn is het, waardoor wij als mens disharmonie brachten, waar voordien rust en vrede heerste. In niets was dit éénzijn te verstoren. Maar de ziel als mens krijgt tijdperk ná tijdperk te beleven en bereikt nu het hoogste denken en voelen en handelt ernaar.

Miljoenen dieren worden er nu afgeslacht, de strijd van dier tegen mens begint, doch beiden moeten naar de Aarde terug. En wat zien wij nu, mijn broeders? Het dier, opnieuw teruggekeerd in het stoffelijke leven, bezit angst. Het dier sluipt al weg, als de mens in aantocht is. Waar is dat geboren? Niemand op Aarde weet het. Doch wij staan er bovenop. Hier is die angst geboren! De mens heeft het dier van zichzelf losgeslagen, de mens heeft het dier uit zijn verkregen Goddelijke harmonie verwijderd. Het dier keert in het volgende leven terug en bezit angst, dat leven zal zich thans beschermen, omdat het voelt, dat daar de vijand leeft, het gevoel, dat bewustzijn kreeg, op het ogenblik, dat de mens dit dierlijke leven kraakte. Wij beleven hier dus, meester Zelanus?”

„Het geboren worden van de menselijke en de dierlijke haat.”

„Juist, dat is het antwoord. Hier beginnen wij de bewuste karaktertrekken waar te nemen, karaktertrekken en eigenschappen, die de mens bewustzijn

heeft gegeven en het dier géén eigen wet van beleefd heeft, noch kon schep-
pen, omdat die gevoelens er niet waren.

Ook dit is heel iets anders dan de Bijbel ervan maakt. Mens en dier waren
waarachtig volkomen één. Niets zou deze rust en deze harmonie hebben ver-
stoord indien de mens niet aan die afbraak was begonnen. Maar wij hebben
ook deze afbraak te aanvaarden.

Leven ná leven gaat er voorbij. Dat waren tijdperken. Het éne tijdperk is
bewuster dan het vorige en door dat bewustzijn, krijgt het dier z'n vijand te
zien. Maar al die levens, als zielen voor mens en dierlijke wereld, moeten naar
de stoffelijke wereld terug. En nu is het dier angstig. Wanneer het dier ouder
wordt, gaat het die angst voor het andere leven voelen. Dit is de reïncarnatie
voor het gevoelsleven en wil zeggen, de ziel keert tot het stoffelijke leven terug
met haar vorig bewustzijn. Niets is er veranderd in dat leven en dat heeft ook
de mens te aanvaarden en zien wij voor het huidige stadium terug, want ook
daar hebben wij deze wetten te volgen. Doch dan staan wij niet alléén voor
deze haat en afbraak, doch ook voor kunsten en wetenschappen, waardoor
wij die bewustwording zien en beleven, doch door de mens, de psycholoog
niet begrepen wordt. En dat wil zeggen meester André-Dectar?"

„Dat de persoonlijkheid gevoelens bezit, die het andere leven zich nog e-
gen heeft te maken. Dat wil zeggen, dat de éne mens méér bezit aan gevoel
dan een ander mens. Meester Zelanus heeft deze menselijke levenswetten
door de boeken: „Geestelijke Gaven” ontleed en is mij thans duidelijk ge-
worden.”

„Waarachtig, mijn broeders, zó is het en zullen wij voor het huidige sta-
dium nog moeten ontleden, doch dan staan wij voor? ... meester Zelanus?"

„Voor de wijsgerige stelsels, meester Alcar, én het gevoelsleven van de
mens, de zeven graden voor het gevoelsleven.”

„Ook dat is juist en kosmisch waarachtig. U ziet het, deze wetten hebben
wij voor het „AL” te beleven, zodat de mens van Moeder Aarde gaat begrij-
pen, dat God ook die disharmonie niet geschapen heeft, doch dat de mens
én het dier ééns harmonisch tezamen hebben geleefd. Doch toen is de mens
ook aan die afbraak begonnen en ontstond de strijd, de strijd op leven en
dood, van het dier tegen de mens, de levensstrijd voor de eigen bescherming.

Daarom stonden wij hier voor de mens, die door het dier het eigen leven
verloren heeft en hebben wij thans te aanvaarden en ontleed. Ook dat zijn nu
té vroege sterfbedden, André?"

„Ja, meester, dat zijn té vroege overgangen en is disharmonie door ont-
staan.”

„Zo zien wij nu, dat de mens hier reeds in ellende leeft en (dit) toch niet
door de „Almoeder” is gewild. Maar dat doet er weinig toe, het leven gaat

verder, de ziel neemt afscheid van de Aarde en thans beleven wij, dat tijdperk ná tijdperk het stoffelijke leven verlaat en de astrale wereld betreedt. Dat zegt ons, André-Dectar?”

„Dat de ziel als mens de stoffelijke ruimte, de stoffelijke „Derde Kosmische Levensgraad” overwonnen heeft.”

„Ik dank u waarlijk voor dit antwoord, mijn broeder, omdat ik voel, dat gij bovendien de geestelijke ruimte voelt en voor u ziet. Dat wil nu zeggen, dat de ziel als mens wél de stoffelijke ruimte als macrokosmos overwonnen heeft, doch dat zij voor haar geestelijke leven nog niets heeft bereikt en toch nu aan beginnen moet. En ook dat is duidelijk en heel natuurlijk. Máár, de ziel als mens heeft van de Maan af, haar kosmische weg afgelegd en overwonnen. Door de tijdperken van Moeder Aarde en de zeven lichamelijke levensgraden, is zij zover gekomen! Dat wonder hebben wij te zien en te beleven en kunnen het aanvaarden, want wij zijn ook nu in staat het leven te volgen. Verbind u thans weer met deze mens en wij beleven dit natuurlijke overgaan, wij beleven, dat de ziel vrijkomt van het organisme en thans de geestelijk ónbewuste astrale wereld betreden zal.”

Wij zijn één met deze mens, geachte lezer, en zullen het vrijkomen van de ziel als het innerlijke leven beleven. Nóg is de ziel als geest één met het organisme. Maar de dood nadert, het vrijkomen komt en zie, de laatste ademhaling is voorbij, het fluïdekoord breekt, het ogenblik van sterven is gekomen. Wat gaat er nu gebeuren? Als dat zover is, zegt meester Alcar:

„Kijk, de ziel is vrij, mijn broeders. Het lichaam is dood, jazeker, doch de ziel als de geestelijke mens leeft. Voelt gij, dat zij in slaap gevallen is? Dit natuurlijk inslapen is nu voor de mens het sterven, doch een dood is er niet te beleven. Nóg is dat sterven, ook voor de mens voor het huidige stadium en dat willen wij hem afnemen, eerst dan komt er ruimtelijk geluk op Aarde. Langzaam, u ziet het, verwijdert de ziel zich van het organisme. Van bewust afhalen is er hier nog geen sprake. Gij weet, dat de mens door zijn geliefden, ook weer voor het huidige stadium afgehaald wordt, doch voor dit leven is er nog géén bewuste astrale wereld te beleven. Is dat nu onrechtvaardigheid?

Wij weten, dat de mens achter de dood leeft en een bewuste of onbewuste wereld te vertegenwoordigen heeft, maar die bewuste wereld is er nog niet. De mens is nog ónbewust en de sferen van licht moeten nog geboren worden. Wat zien wij nu, André-Dectar?”

„Wij bevinden ons thans in de astrale wereld, mijn meester.”

„Inderdaad, wij bevinden ons in een andere wereld en wel de wereld voor de ziel als geest. De eerste mens, die de kringloop der aarde heeft volbracht gaat verder en zal zich die wereld eigen maken. Keren wij in gedachten tot de Maan terug, dan zien wij, hoe harmonisch al deze werelden zijn ontstaan.

Straks zullen wij deze wetten ontleden, doch dan staan wij voor de hellen, én de hemelen. Nu is de ziel slapende, doch zij zal ontwaken en dan begint haar geestelijke leven. De boeken: „Een Blik in het Hiernamaals”, mijn broeders, „Het Ontstaan van het Heelal” eveneens, vertegenwoordigen deze ontleding, doch wij moeten ook nú en wel voor de „Universiteit van Christus” deze werelden ontleden. Dit is echter de eerste mens die de Aarde geestelijk heeft verlaten en gaat nu verder om de geestelijke wereld voor zijn leven op te trekken en zichtbaar te maken. Deze mens ontwaakt, moet wakker worden en eerst dan vraagt hij waar hij is. Ons gaat het nu, om vast te stellen, dat élk tijdperk een eigen einde heeft beleefd, dat élk tijdperk de ziel de overwinning geschonken heeft van de stof en over de levenswetten, die de Aarde haar leven te beleven gaf. Máár, deze mens is alléén, hij kent zichzelf nog niet en zijn tweelingziel is er niet. Voelt gij deze disharmonie? Dan moet het u duidelijk zijn, dat wij ook die wetten nog moeten beleven en om een ontleding vragen, want alléén is de mens niet in staat deze werelden te dragen.

Maar wat is nu dit leven, als mens, voor de ruimte, mijn broeders? Wij staan voor de ziel als geest. Hoe heeft die geestelijke mens zich ontwikkeld en waarheen voert het leven deze dierlijke persoonlijkheid? Wij kennen ál die werelden, wij hebben gezien, dat de ziel van de Maan, door de ruimtelijke levenswetten, zichzelf gestalte gaf. Zij heeft leven ná leven beleefd, door het vader- en moederschap kwam zij zover. Dat heeft haar verruiming geschonken. De menselijke geest is nu nog voordierlijk bewust, doch wij kennen het geestelijke bewustzijn, zodat wij kunnen aanvaarden, dat zij ook die werelden zal scheppen. En dat wordt de overwinning van het geestelijke „Heelal” voor de mens, het zijn haar geestelijke werelden als sferen van licht.

Achter de wereld voor de „wedergeboorte” leeft thans de mens en voelt zich vrij van de stoffelijke levenswetten. Geluk is er nog niet te beleven, want hij leeft in duisternis. Deze mens bezit géén lichtend gevoel en toch is dat Goddelijke licht ín de mens, want hij bezit afstemming op de „Albron”, het „Alleven en het Allicht”! Dat hij nu voor een zware taak staat, kunt gij aanvaarden. En dat hij daaraan beginnen moet eveneens of hij komt niet verder. Wij verlaten thans de eerste levens, deze mens, doch straks zullen wij hem volgen om vast te stellen, hoe hij aan zijn hoger leven begonnen is. Daardoor zullen wij rechtvaardig vaststellen, dat de mens álles in handen heeft, indien hij aan dat hoger en geestelijk leven wil beginnen. Maar zijn geestelijk leven is deze gestalte, zijn wereld deze ruimte, waarvan het licht als „liefde” nog niet ontwaakt is en dus nog geboren moet worden. Elke seconde verlaten mensen het stoffelijke leven, iedere seconde worden zielen aangetrokken, de levenswetten worden beleefd en deze wereld, als de astrale geestelijke wereld, wordt gevuld.

Er komen nu steeds meer mensen van de Aarde tot het beëindigen van de stoffelijke kringloop, zodat hier straks miljoenen mensen zullen leven, miljoenen zielen en kinderen van God in duisternis. De hoogste levensgraad heeft zich vrijgemaakt van de stof, de andere levensgraden zullen terugkeren om die hoogte voor het menselijke organisme te bereiken, doch nu staat de ziel voor de geestelijke levenswetten, het ontwaken van de persoonlijkheid en voor welke andere eigenschappen, meester André?"

„De ziel staat voor het baren en scheppen van de geestelijke persoonlijkheid, voor de liefde, de harmonie, het éénzijn met God.”

„Dat is het antwoord, mijn broeders, en die wetten heeft nu het kind van God te aanvaarden en tot lichtend geluk om te zetten. Dat dit niet zo eenvoudig is, voelen wij. Dat tóch, ondanks alles, deze duisternis dus, straks het levenslicht ín de mens ontwaken zal, is duidelijk, omdat wij de sferen van licht beleven en ons van die afstemming hebben verzekerd. Kom nu, wij keren tot de stoffelijke Aarde terug om de tijdperken voor de ziel te volgen en af te maken, eerst daarna gaan wij verder.”

Weer staan wij op Aarde en voelen wij haar bodem, haar hartklop tot ons komen. De ziel is door het vader- en moederschap aan de tijdperken voor Moeder Aarde aan haar eigen stoffelijke ontwaking begonnen. De astrale wereld was er al van het begin van de schepping af, doch nu leeft daarin de mens in zijn dierlijke levensgraad, ónbewust van al deze wetten. Deze mens kent géén God, géén Christus en moet toch verder, alléén en op eigen kracht? Die woorden komen tot ons leven en hebben wij te bedenken. Já, waarachtig, zenden wij terug, deze mens kent géén God, géén Christus, géén liefde, géén geluk, niets is er op Aarde, dat hem tot de geestelijke ontwaking kan brengen, op eigen kracht moet hij verder en hoger, terug tot God. Wanneer wij deze gevoelens ontleden, zegt meester Alcar tot André en vraagt nu:

„Is dit géén onrechtvaardigheid, meester André-Dectar, nu wij weten, dat de mens in het huidige stadium God kent, althans de God uit de Bijbel? Christus is op Aarde gekomen, de mens heeft zich iets eigen gemaakt, bezit veel, wat deze kinderen van God niet hebben gekend.”

„Ik kan u antwoorden, mijn meester. Waarlijk, ook ik dacht aan deze mogelijkheden voor het huidige stadium. Maar ik zie andere wetten en die zijn Goddelijk en willen betekenen, dat ín de mens de Goddelijke afstemming leeft en dat die afstemming de mens álles schenkt.”

„Zo is het, en dat álles is, meester Zelanus?”

„De Goddelijke afstemming, mijn meester, waardoor de „Almoeder” aan de eigen openbaring is begonnen, voert de mens tot het bewuste „AL” terug. En dat wil zegen, dat de mens tóch, ondanks zijn kennis van veel, zijn innerlijk leven móét beleven voor de innerlijke Goddelijke afstemming. In

de mens leeft dus de Goddelijke bezieling, het Goddelijke voortstuwen, het ontwaken en het beleven van de Goddelijke levenswetten. Ook al heeft het huidige stadium álles van God ontvangen, waartoe kunsten en wetenschappen behoren, godsdiensten en geloof, de mens staat voor zichzelf en heeft zich die levenswetten eigen te maken. Door het vader- tot het moederschap en thans voor het innerlijke leven. Wanneer de mens aan het goede begint, hij openstaat voor het goede, de harmonische liefde, ontwaakt hij vanzelf. Van onrechtvaardigheid is er dus géén sprake, mijn meester. Ik denk, dat deze mens het makkelijker heeft, dan de mens voor het huidige stadium.”

„Is dat waarheid, André-Dectar?”

„Ja, meester, want hier zal de mens geen godsdienstwaan zin kunnen beleven. Wat de mens voor deze tijdperken heeft gevoeld, is zijn strijd in het leven op Aarde, zijn eten en drinken en niets anders. Maar waarvoor staat het huidige stadium? Het huidige stadium bezit alles, maar wat is dat alles? De mens van mijn eeuw bezit stoffelijk licht, maar wat is dat? Wat is bezit in het stoffelijke, maatschappelijke bestaan? Niets en álles, doch de mens heeft zich juist daardoor gesplitst, mijn meester, zodat ik géén onrechtvaardigheid zie.”

„Ook dat is waarheid, mijn broeders. Zeker, de tijdperken voor de ziel beleven een afzonderlijk bewustzijn. Maar van onrechtvaardigheid is er geen sprake, omdat het vader- en het moederschap, ook de wedergeboorte de wetten zijn, waardoor de mens ontwaakt en álles van God heeft ontvangen. De mens die over miljoenen jaren tot het huidige stadium behoort, bezit niets anders dan de mens van dit tijdperk. En dan kunnen wij straks vaststellen, dat stoffelijke weldaad nog géén geestelijk bewustzijn scheidt. Het innerlijk leven is het en dat is de astrale persoonlijkheid als een geestelijk wezen.

Maar dat zegt bovendien, ook al kent de mens uit het huidige stadium God, al heeft Christus op Aarde geleefd, de mens moet zich die levenswetten voor zijn geestelijk leven eigen maken en dat hebben ook zij voor deze tijd te aanvaarden.

Gij hebt echter bovendien te aanvaarden, dat de mens uit dit stadium er op eigen kracht gekomen is. Doch die eigen kracht lééft ín de mens en dat is de Goddelijke afstemming, die kern wíl ontwaken en bewust worden, niets kan die kern smoren, géén halt toeroepen, de ziel als Goddelijke deel gaat en móét verdergaan en wel tot het „AL” terug!

Wanneer wij later de sferen van licht betreden, dus de wereld voor de mens in het huidige stadium, zien en beleven wij, dat de mens géén onrechtvaardigheid kán beleven, omdat hij zich die innerlijke werelden als sferen van licht eigen moet maken.

Néén, er is géén verschil te beleven. Ook al bezit het huidige stadium en tijdperk menselijk, dus stoffelijk geluk, stoffelijk bezit, de mens van deze

eeuw kent God niet, noch Christus, waarvoor wij deze reizen beleven. Ook de mens van de twintigste eeuw staat op eigen benen en moet voor zichzelf de werelden vergeestelijken, niemand kan hem helpen, géén God, géén Christus, omdat wij als mens ons Zijn levenswetten eigen moeten maken!

Wat hier nu leeft, is een mens zonder bewustzijn, wat deze mens voelt is dierlijk voelen en denken, doch de Aarde gaat verder en schenkt aan haar leven het stoffelijke voelen en denken. Dat is hetgeen wij nu volgen en beleven. De mens leeft nog in het oerwoud, waarvan ook het huidige stadium de levensgraden nóg bezit, doch waarvan wij het bewustzijn voor het huidige stadium kennen. Dat wil zeggen, dat Moeder Aarde de geestelijke bewustwording nog niet heeft bereikt en zij eerst aan haar puberteitsjaren is begonnen. De Aarde leeft voor zichzelf en haar kinderen tussen de „derde en vierde” levensgraad voor deze bewustwording en hebben wij te aanvaarden.

Vanzelfsprekend is, dat de atmosfeer voor de Aarde en haar leven zal veranderen en dat de prehistorische organismen zullen verdwijnen, doch daardoor komt er voor de ziel als mens méér bewustzijn. De levenswetten van de ruimte, Zon en Maan en de andere planeten en sterren bovendien, krijgen eveneens méér bewustzijn, doch door het vaderlijke licht van de ruimte, ontwaakt de Aarde. Gij ziet echter, de ziel als mens gaat verder en wij beleven thans het éne na het andere tijdperk voor de mens, zodat hij straks, dat is over miljoenen jaren de stoffelijke levensgraad betreden zal.

Wij zien daardoor de menselijke organismen veranderen. Ook het leven in de wateren en Moeder Natuur, dat voor al het leven ontwaking is. Intussen zal de ziel in de astrale wereld aan haar geestelijk leven beginnen en beleven wij straks, wanneer wij, zoals ik reeds zei, de hellen volgen in het leven ná het vrijkomen van de stoffelijke wereld.

Kijk nu naar deze ontzagwekkende organismen, voor mens en dier. Wij weten, dat Moeder Aarde dit organisme zal afmaken, zal verfraaien, doch dat duurt nog miljoenen jaren voordat het zover is. Maar het leven gaat verder, de macrokosmos is nog steeds één met de microkosmos, van disharmonie is er géén sprake, alléén het innerlijke leven heeft die harmonie verlaten, doch krijgt de mogelijkheid zich te herstellen en goed te maken. Wij zien dus dat de ziel als mens voordierlijke levensgraden te beleven heeft, doch dan volgen de dierlijke graden en eerst hierna de grofstoffelijke, waarvan het huidige stadium de stoffelijke levensgraad als lichamenlijk bewustzijn te beleven heeft en waartoe André behoort! Is dat juist, André?”

„Ja, mijn meester. Wat de Aarde beleven moet, krijgt haar leven in handen. Het organisme dijt uit, alles dijt uit, niets blijft achter, want dit leven moet tot God terug. Ook het Universum dijt uit en wordt lichter, omdat de Zon sterker wordt. Ik zie daardoor de levensweg voor de mens verstoffelijkt,

doch de ziel moet zélf aan haar geestelijke voortgang beginnen. Er is in alles harmonie, mijn meester. De Aarde versnelt haar vaart, naarmate het licht van de Zon sterker is geworden, ook dat is nu te beleven. Zo zie ik deze Goddelijke éénheid. De Zon stuwt en bezielt al het leven van de ruimte en het menselijke organisme geeft de ziel ontwaking. Ook al is deze ontwaking voordierlijk, het bewuste innerlijke leven gaat verder. Hierdoor verandert het leven op Aarde en aan Gene Zijde, mijn meester.”

„Ik dank u voor dit woord, wij hebben dit te aanvaarden. Inderdaad, telkens weer moeten wij ons hoofd buigen voor de Goddelijke rechtvaardigheid. Op Aarde gaat het leven verder, doch ook innerlijk zorgt de Aarde voor haar eigen stelsels, ze verdicht zich en verhardt haar uiterlijke schil. Nu een uiteindelijke levensvraag, meester Zelanus. Moeten wij aanvaarden, dat de Aarde, wanneer zij haar stervensproces beleven zal, is, zoals de Maan thans voor het huidige stadium beleeft?”

„Ik weet wat gij voelt, mijn meester. Ik kan u zeggen, néén, de Aarde zal niet zijn zoals de Maan is voor haar sterven, omdat de Aarde zich daarvoor heeft kunnen verharden en verdichten, dat is dus niet meer mogelijk en niet door haar te beleven.”

„Ook dat antwoord is juist, mijn broeders. Néén, dat is niet mogelijk, omdat de planeet Aarde een andere taak te vervullen heeft gekregen en zij zich heeft kunnen verdichten, dat haar Moeder niet heeft kunnen beleven, doch waardoor wij het verdere stadium vaststellen. De ziel als mens ondergaat echter haar tijdperken en zal zich haar uiteindelijke stadium, dat wij intussen hebben gevolgd, eigen maken. Wij behoeven de ontwikkeling van Moeder Aarde niet meer te volgen, wij kennen haar algehele ontwaking.

Wat wij dus hebben kunnen beleven is voor ons en de Universiteit van Christus, dat de Aarde zeven stoffelijke en zeven geestelijke levensgraden geschapen heeft. De ziel heeft ál die organismen te beleven, doch innerlijk heeft zij zich de wetten eigen gemaakt en kon zij tenslotte van de Aarde afscheid nemen. Dit alles leert ons, dat de ziel steeds op Aarde heeft geleefd, dat zij door géén aardse levenswetten, noch door verhitting en afkoelingstijdperken gedood kon worden, of God zag Zijn schepping verwoest, doch die disharmonie hebben wij nergens kunnen beleven. De ziel als mens ging verder, zij heeft zichzelf voor al deze tijdperken kunnen beschermen. En intussen heeft het menselijke organisme zich verdicht en verruimd, Moeder Natuur bleef niet achter, nóg bezit al het leven deze éénheid. Wat Moeder Aarde zal scheppen, is ontzagwekkend. En dan kan de ziel als mens zeggen, ik heb de Derde Kosmische Levensgraad volbracht en zal ook de geestelijke wereld voor mijn persoonlijkheid overwinnen.

Is er nog iets? Voelt gij, dat wij verder kunnen gaan? Of is uw leven nog

beziëld door het „AL”? Ik weet, dat wij aanstonds bovendien het menselijke timbre zullen beleven, waarvan wij op de Maan de splitsing mochten zien, zodat wij ook daarvoor in staat zijn het Goddelijke wonder te ontleden. Nietwaar, de ziel heeft zich daar voor ál de levenswetten gesplitst. Haar tweelingziel draagt haar andere „ik” en wij als mens hebben dat te beleven. Doch door de tijdperken hebben zich de Goddelijke eigenschappen mogen verdichten, en zal Moeder Aarde haar taak afmaken.

Mijn leven sluit zich nu. Ik sta voor andere levenswetten. Wat ik nu zie is het oorzaak en gevolg van haar leven en wezen, de ziel als mens heeft ook dat te aanvaarden. Welk een chaos zal de ziel scheppen. Wij hebben dat thans te volgen. Géén levenswet zal haar geschonken worden. Hierdoor komen wij tot de ruimtelijke harmonie terug. De disharmonische levenswetten, zal zij moeten overwinnen of er is géén voortgang. Géén verruiming voor haar geestelijke persoonlijkheid. Voor de Universiteit van Christus leggen wij vast:

Elk tijdperk was voor de ziel als mens ontwaking!

Onrechtvaardigheid heeft de „Almoeder” niet geschapen!

De ziel als mens overwint de stoffelijke Kosmos!

De ziel als mens zal daar haar geestelijke leven beleven!

De ziel als mens is een astrale persoonlijkheid!

En thans verder! Stem u af op haar „oorzaak en gevolg”!”

-o-o-o-o-o-

-o-o-o-

-o-o-

-o-

Het Oorzaak en gevolg voor de Ziel

Wanneer wij zover gereed zijn, ons leven afstemming vindt op de voor ons verstoffelijkte wetten, is het André die de bezieling ontvangt en kan zeggen:

„Moeder Aarde heeft zichzelf ontwikkeld, mijn meester. Zij is voor het menselijke wezen geboren, maar heeft toch te aanvaarden gekregen, dat de mens haar heeft bezield. Ook het huidige stadium heeft deze wonderen te aanvaarden en hebben wij voor de „Universiteit van Christus” vastgelegd. Dát zijn de Goddelijke rechtvaardigheidswetten en dat werd ons verkregen voordierlijke bewustzijn, doch ook voor al het andere leven. Nog zijn macro- en microkosmos één en nog is de ziel zeker van haar levensgraden. Haar levenswetten voerden haar echter tot de disharmonie, waarvan wij de eerste levenswetten mochten beleven. Wat ik thans voel, mijn meester, is, dat wij haar oorzaak en gevolg moeten volgen, om haar straks terug te zien in haar duistere wereld, de hellen, zoals men dat op Aarde, het voor het huidige stadium noemt. De evolutie voerde haar tot disharmonisch leven en dat was niet te voorkomen, stel ik nu vast en hebben wij te aanvaarden. Ook komt er tot mijn leven, of dat wel door de „Almoeder” is bedoeld, een Goddelijke vraag dus, die wij moeten beantwoorden.

Want wat hebben wij nu geleerd? Wij mochten een universele reis beleven, als ziel en als mens, doch wij hebben dat paradijsachtige, waarvan de Bijbel spreekt, nimmer gekend. Stuurde de „Almoeder” ons, zichzelf soms, bewust naar deze levenswetten, waarvan wij er niet één hebben begrepen? Ik ga voelen, wat het bewuste „AL”, de „Universiteit van Christus” van mijn leven en bewustzijn wil, zodat ik u kan antwoorden.

Wij hebben thans te aanvaarden en ook die Goddelijke wetten hebben wij óp de Maan mogen beleven, dat (niet) wij deze niet-bewuste levensgraden beleven, deze dierlijke afstemmingen, doch de „Almoeder” zélf! En dat is nu een machtig verschil en hebben wij mensen niets meer te vertellen. Het is de „Almoeder” die zichzelf heeft verstoffelijkt als een menselijke en geestelijke levensgraad. Voelt gij dit, mijn meester? Dit woord is ontzagwekkend! Want het neemt álle menselijke vragen weg, die voor het huidige stadium gesteld worden. De mens vraagt:

Waarom maakte God ons niet ineens af?

Waarom moeten wij ellende beleven, als God liefde is?

Waarom moest de mens eerst door deze duistere, voordierlijke levenswetten, vragen wij! En dan kunnen wij antwoorden, de „Albron” is het! De Almoeder!

De Alvader!

De Algeest!

De Alziel! ... die zichzelf als menselijk en dierlijk leven heeft verstoffelijkt, doch waardoor wij als mens het eigen leven ontvingen. Wij zijn dus niets meer en niets minder, levensgraden voor God. En nu is er geen ellende te beleven, doch alléén geestelijke en stoffelijke ontwakings. Want in het „AL” is de mens een godheid. De „Albron” zal zich dus verstoffelijken en vergeestelijken, doch daarvan stellen wij de disharmonie vast, als mens, als leven van God. Het was niet anders mogelijk, hier moet de ziel doorheen, doch haar Goddelijke afstemming zal haar voor álgehele ondergang beschermen.”

„Ik dank u, André-Dectar, voor dit antwoord. Waarlijk, dat is het! Wij zullen nu een wandeling maken over de planeet, doch intussen haar oorzaak en gevolg vaststellen. Wij zullen nu beleven hoe het leven is voor de ziel als mens. Stel u dus op dit voortgaan in en tracht nu haar disharmonie te leren kennen, dat straks niets anders dan evolutie zal zijn!”

Wij zien thans, geachte lezer, hoe de ziel als mens zich aan het andere leven vergrepen heeft. Daarvan hebben wij reeds wetten beleefd, doch nu voor een hoger tijdperk, waarvan wij de zeven levensgraden kennen. Op Mars, weten wij, is de ziel aan haar afbraak begonnen en op Aarde is haar leven in niets veranderd, alléén het organisme heeft uitdijning en verfraaiing ontvangen, er is meer bewustzijn gekomen. Maar ook meer bewust kwaad en afbraak. Toch heeft de ziel een enorme evolutie gevolgd en Moeder Aarde kan nu aan haar eigen ontwikkeling beginnen. Moeder Aarde staat voor de opbouw van haar innerlijke en uiterlijke stelsels, ook haar leven zal diezelfde wetten voor deze evolutie beleven, doch heeft zich innerlijk vergeten en is aan verkrachting begonnen. Wat is nu het gevolg? Waar wij kijken, daar bevindt zich leven. In het water en op het land bevinden zich de stoffelijke en innerlijke levensgraden voor mens en dier en voor Moeder Natuur. Mens en dier, Moeder Natuur, dat zien wij nu, hebben de tijdperken overleefd, geleerde, er is dus géén tweede schepping ontstaan. Door al die verschrikkelijke tijdperken, is het leven niet vernietigd, doch er is iets anders geboren en dat willen wij volgen.

De ziel als mens overheerst nu al het leven. Zij is de baas en zij zal eens tonen wat zij kan. Hier leven de stammen als levensgraden bijeen. Ze hebben zich reeds voor de andere, lagere levensgraden afgesloten, waarvan nu de hoogste, de zevende levensgraad alles te zeggen heeft. De kracht van de sterkere mens is hierin álles en (dit) hebben die andere levensgraden te aanvaarden!

Wij zien, dat de zesde en zevende levensgraden de planeet in bezit hebben genomen. De eerste levensgraden zijn nog dik behaard, de hoogste levensgraden vertegenwoordigen reeds het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen ras-

sen' op rulof.nl), waarvan de mens nóg, voor het huidige stadium het hoogste bezit. Maar de hoogste graden vallen thans de lagere aan en ontstond hier de eerste afslachting, een oorlog in het klein, de sterkste mens moet overwinnen. Wij zien, wanneer het dier honger heeft en géén voedsel ziet, dat het de mens aanvalt en dat leven eet. De laagste levensgraden worden hier reeds afgeslacht. Wij begrijpen het gebeuren, dit was niet te voorkomen, want de innerlijke mens heeft deze evolutie te beleven, er is géén andere schepping. Dat ogenblik heeft André zo-even vanuit het „AL” ontvangen en kunnen wij nu aanvaarden.

Er waren voor het ontstaan van de schepping geen andere gedachten. De mens is een deel van die godheid en zal zijn deel verruiming geven. Wij zien deze menseneters, doch de ziel smoorde haar Goddelijke afstemming, zij zal dit goed moeten maken.

Vele menselijke levensgraden worden er door haar overwonnen. Het paradijs éénzijn, dat de ziel heeft beleefd van de Maan af, lost thans volkomen op. De ziel als mens scheidt disharmonie, doch voor God en de „Albron” is er alléén harmonie geschapen en daarvoor zal de ziel als mens leven en sterven, doch opnieuw geboren worden, om zichzelf dat geestelijke bewustzijn te schenken. Het leven is nu reeds een chaos. Iedere seconde gaan er mensen té vroeg over. Thans is dit leven reeds te overzien en kunnen wij gevolgtrekkingen maken voor het huidige stadium én voor haar geestelijke persoonlijkheid. En dan zegt meester Alcar:

„Is het u duidelijk, mijn broeders? De ziel als mens heeft zich hierin vergeten, door haar verkregen bewustzijn wil zij overheersen. Hoe hoger wij nu komen, des te gevaarlijker wordt het menselijke bewustzijn, zij als ziel wil nu ál het leven overheersen. En het „AL” weet wat zij beleven zal, de ziel moet hier doorheen, doch dat wordt haar „oorzaak en gevolg”!

En toch, van straf is er géén sprake. God als Vader van liefde, straft niet. De ziel keert tot de Aarde terug en maakt goed, zij baart haar levens. Daar kan zij niet aan ontkomen en zijn thans haar geestelijke levenswetten die zij te beleven heeft. Elke verkeerde, dus disharmonische daad, zal zij goedmaken! Wanneer zij het leven van een andere levensgraad vernietigen wil, dat moet zij weten, de ruimtelijke levenswetten eisen van haar, dat zij tóch aan het goedmaken begint. En wat zien wij nu? De ziel als mens staat voor een berg „oorzaken en gevolgen”. Voor een berg van kwaad, want van goeddoen heeft zij geen verstand. We zien nu moord na moord ontstaan. En de honger dwingt haar nu het andere leven aan te vallen, waardoor zij die andere levensgraden bezoedelt en zichzelf voor dat kwaad plaatst.

Gij ziet de ziel, gij voelt haar leven en bewustzijn, wat de mens als haat, bewuste haat kent voor het huidige stadium, dat bezit zij nog niet. Maar deze

mens is als een wild dier niet is, omdat haar voordierlijke levensafstemming die ontwaking nog beleven moet.

Welke fouten kan zij begaan? Néén, bewuste haat is er nog niet. Hartsucht, zij weet niet wat dat is. Dit voordierlijke leven kent zichzelf niet. Doch dat komt straks en wel in de astrale wereld. Daar zal zij het menselijke bewustzijn bereiken, maar ook op Aarde gaat het leven verder en zal de ziel die bewustwording geven.

Hierdoor weten wij, dat de ziel haar tweelingziel verloren heeft. Tijdens het dierlijke stadium voelt zij niets van deze bewustwording, zodat wij kunnen aanvaarden, dat eerst de geestelijke bewustwording haar die gevoelens te beleven geeft. En ook dat zijn wetten, die wij in de sferen van licht leren kennen. Wat zij doodt, zal zij een nieuw lichaam moeten schenken, althans haar eigen levensgraad, ook de andere zes levensgraden vechten voor de eigen instandhouding en heeft dat oorzaak en gevolg te beleven. Daarvoor, dat weten wij, daalt zij in beide lichamen af. Op de Maan hebben wij deze levenswetten leren kennen, ook hier, dat ziet gij, hebben wij ze te beleven gekregen.

Ga nu even tot de twintigste eeuw, mijn broeders, en maak uw vergelijkingen. Voor welk oorzaak en gevolg staan wij nu? Die is verschrikkelijk. Niet alleen, dat de ziel zichzelf doodt, aan zelfmoord doet, doch door de oorlogen vallen er miljoenen mensen. En dan door al dat geestelijke bedrog, door de bewuste haat, leugen en bedrog, verkrachting van de Goddelijke levenswetten voor goedheid en de liefde, heeft de ziel zich vergeten en mishandeld. Dat is haar verkregen bewustzijn, haar huidige stadium. Zég nu, dat deze mensen méér bezitten, dan de mens van deze tijdperken? Door het menselijke bezit is de ziel ten onder gegaan, zij heeft haar bezit niet begrepen. En toch, de ziel voor de twintigste eeuw, bezit de „Tien Geboden”!

Zij bezit „God”!

Zij bezit „Christus”!

Zij heeft een godsdienst ontvangen!

Zij bezit kunsten en wetenschappen!

Zij doet aan psychologie, doch al die levenswaarheden hebben haar leven niet vergeestelijkt, noch gelukkig kunnen maken, zij wil ook nú álles bezitten en gaat verder door te overheersen. (Het Huis) Israël is geboren! De Volken van (het Huis) Israël zijn ontstaan, uit deze stammen. Uit deze tijdperken! Want het leven op Aarde zal evolueren en ontwaken!

Wat weet de ziel hier van de Tien Geboden af? Niets! Wat van God? Niets en niets! Wat van Christus? Niets en toch, zij is de eerste mens (die) de astrale wereld zal betreden en aan haar oorzaak en gevolg moet beginnen. Volg nu het huidige stadium. Voel die massa aan. Volg de jaren die voorbijgingen en gij weet het, wat de ziel nog te beleven krijgt. Hoe meer bewustzijn zij krijgt

des te dieper zinkt zij weg in deze, haar chaos. Hoe meer bewustzijn, des te dieper haar ellende wordt. Is dat jammer? Wij kunnen niets anders beleven. Heeft de „Almoeder” dat geweten? Já, want dit is de menselijke én de dierlijke evolutie. Wij gaan door de duisternis naar het licht. En die duisternis hebben wij ook voor de „Almoeder” moeten beleven, daarin waren geen andere wetten te beleven. En dan werd het licht. Ook de mens als ziel zal zich licht scheppen en daardoor aan het geestelijke leven beginnen!

Maar is de ziel als mens reeds in staat om te roepen:

„Ziel van mijn ziel, waar zijt ge?”

„Ziel van mijn ziel, waar leeft ge?”

„Ziel van mijn ziel, wanneer komt gij tot mij terug?” Néén, daar is zij niet toe in staat, maar ook dat komt! Daarvoor zal zij zich tot die geestelijke ontwaking voeren en niets houdt haar tegen.

De ziel als mens van de twintigste eeuw weet dat zij niet doden mag, doch doet het! Maar zij wéét het al. Deze mensen wisten dat niet! En toch zal ook deze mens aan het goedmaken moeten beginnen. Wij zien dus, mijn broeders, bewust is prachtig, machtig is dat, tóch krijgen wij géén levenswet cadeau!

En daarom zien wij ook geen onrechtvaardigheid!

De ziel, vraag ik u, uit de twintigste eeuw, beleeft dezelfde wetten? Já, want de Goddelijke levenswetten zijn niet veranderd. Maar kijk nu eens naar haar macht, haar bezit. Voor het huidige stadium is één mens in staat om er miljoenen te doden. Dat voert ons dus naar macht en bewustzijn en dat hebben wij te aanvaarden, doch deze mensen hebben die macht niet gekend en is nu voor de ziel haar eigen bescherming geweest.

Wat willen wij nu? Macht bezitten? Geld en gewin beleven? Hoe meer macht de mens op Aarde, voor het huidige stadium bezit, kan bovendien zijn diepe val betekenen. En nu is macht en bezit ondergang!

Hoe diep is nu de ondergang voor het huidige stadium? Hoe diep zinkt de mens en wanneer overschrijdt hij de Goddelijke levenswetten? Dat zult gij straks leren kennen, doch dan betreden wij de bewuste hellen in de astrale wereld. Dat wil dus zeggen, dat de hellen nu nog ónbewust zijn en dat hebben wij te aanvaarden, omdat ook de mens nog ónbewust is voor het huidige stadium dus. De ziel van de twintigste eeuw weet reeds dat zij niet doden mag, deze mensen wisten dat niet. Dat is het bewuste en het ónbewuste kwaad dat zij hebben te aanvaarden en waarvoor wij als het „oorzaak en gevolg” voor komen te staan.

En toch is God liefde! God heeft deze ellende niet gewild. De ziel krijgt de planeet te beleven en dat is haar ontwaking en innerlijke bewustwording. Nu moet zij zich voor het goede inzetten wil zij haar „oorzaak en gevolg”

overwinnen.

Het is duidelijk, mijn broeders, hoe meer bewustzijn zij kreeg, des te erger worden de misdaden, wordt haar afbraak. Hier in het oerwoud beleefd de ziel dood en verderf, doch niet het gebeuren van de twintigste eeuw. Hier vallen de mensen elkaar aan, doch géén massa, dat komt eerst later. Straks, als er steden komen, de mens ontwaakt, vallen er miljoenen mensen. Zal de „Albron” kunnen denken: wat ben „IK” begonnen, door Mijzelf te manifesteren? Die gedachten hebben nimmer vergeestelijking, noch verstoffelijking beleefd. Dít is de schepping! Kijk echter, hoe wij ons vergeten, hoe wij het andere rustig opeten, neerslaan en verdergaan. Maar het „oorzaak en gevolg” loopt ons achterna. En toch, er is eten en drinken genoeg, op het land en in de wateren is er voedsel voldoende, want daar heeft het leven zélf voor gezorgd. Uit ons leven is er eten en drinken geboren en dat leven heeft zich door Moeder Natuur kunnen verstoffelijken.

De „Almoeder” heeft niet kunnen zeggen: „wat ben „IK” toch begonnen, dit ís haar eigen leven, „ZIJ” zélf is het! Zij vertegenwoordigt zich hierdoor voor „H A A R” werelden. En wat dit leven wacht, dat hebben wij reeds gezien, wij waren in het bewuste Goddelijke „AL”!

De „Albron” wist dus, dat het leven door duisternissen naar het licht moest gaan. De „Almoeder” wist, dat haar leven zich zou vergeten, dat het zieleleven zich zou verstoffelijken door deze duisternis, er waren géén andere wetten te beleven. Dit is dus géén vergeten meer, doch evolutie! En dat is iets anders!

Dit is evolutie!

Dit is Ontwaking!

Dit is verdergaan! De ziel schenkt aan het vermoorde leven een nieuw organisme en gaat nu verder. Zij zal zich vrijmaken van haar „oorzaak en gevolg” en van de disharmonische wetten. En dan zal zij haar kringloop beëindigen! Dan is het stoffelijke leven volbracht en staat zij voor haar geestelijke wereld.

Dít is haar „oorzaak en gevolg” ... mijn broeders. Op Mars aan haar afbraak begonnen, op Aarde zal zij het uiteindelijke beleven en eerst nu aan de opbouw beginnen, waarvoor zij straks achter de stof ontwakten zal.

Máár, mijn broeders, wat zien wij nu? Voor het huidige stadium heeft de ziel méér levens nodig om goed te maken, zo ontzettend is haar ellende. Hier waren enkele levens voldoende om dat stadium „terug” te betreden, omdat zij dat verhoogde bewustzijn nog niet bezit en vanzelf geen kwaad heeft kunnen bedenken. Is dat waarheid, meester Zelanus?”

„Ja, mijn meester. Doordat de ziel zichzelf verruiming gaf, traden die levenswetten naar voren. Nu kreeg zij mogelijkheden in handen om het kwaad

te beleven. En het huidige stadium is zover, dat één mens miljoenen mensen kan vernietigen, een „oorzaak en gevolg”, waarvan ik ril en beef, omdat ik mezelf mocht leren kennen en het bewustzijn kreeg van die narigheid. En toch, mijn meester, ik voel nog iets anders. Wat ik doe, dat doe ik aan mijn ziel. Wat ik ga beleven voor de afbraak, dat voert mij steeds verder uit haar leven en afstemming vandaan, want ik moet voor andere levens goedmaken. En dat is verschrikkelijk. Doch ook die wetten hebben wij te aanvaarden.”

„Ook die levenswetten, mijn broeders, u ziet het, beleven wij nu. Elke verkeerde handeling, een vergrijpen aan het leven van God, voert ons uit dit éénzijn, van onze tweelingziel vandaan. Toch komen wij eens tot elkaar terug.

Dat alles door het „oorzaak en gevolg”. Hier kan zij in korte tijd het oorzaak en gevolg beleven, doch voor de twintigste eeuw is dat niet zo eenvoudig meer. Doordat het leven bewustzijn krijgt, stapelt zich het oorzaak en gevolg op. En thans is mijn geluk haar geluk, mijn fout haar fout, mijn ellende wordt de hare, omdat wij ons aan het leven hebben vergrepen? Omdat wij duisternis hebben geschapen, waar toch reeds het licht zichtbaar was. Toch krijgen wij door dat volgende bewustzijn meer mogelijkheden te beleven en is de bedoeling, dat is bovendien de menselijke maatschappelijke bewustwording. Of zij doodt, of ik, beiden hebben wij goed te maken. Aan ons werden levensrechten geschonken en die levensrechten hebben wij vermoord!

Wij betreden dus nu reeds de „zeven levensgraden” voor de menselijke bewustwording, de zeven levensgraden voor de geest en de astrale wereld. De ziel heeft die levenswetten te aanvaarden. Wij gaan verder, doch wie mijn tweelingziel is, ik weet het nu niet, toch zal ik ook haar terugzien. Eens ontwaakt mijn persoonlijkheid. Eens ben ik zover, dat ik het gevoel ga beleven, dat ik iets van mijzelf mis en dat is nu mijn tweelingziel. Eerst in de sferen van licht keert zij tot mijn leven terug, of wellicht eerder en zie ik haar, voel ik haar in de duisternis, want ook dat is mogelijk.

Maar wij als tweelingzielen gaan verder, hoger en betreden straks de geestelijk bewuste wereld.

Wij beleven dus wetten, die voor de ziel als mens het einde voor de stofelijke planeet bepalen. Aan het vader- en moederschap is niets te verknoeien, ook aan de wedergeboorte niet en intussen ontwaakt ons leven. Is dat juist, meester Zelanus?”

„Ja meester. Ik heb het eigen „oorzaak en gevolg” voor mijn leven beleefd. Toen ik mijn vriend doodde, leerde ik al deze wetten kennen, als zelfmoordenaar betrad ik het leven achter de stof. Ik heb die wetten geleerd, het boek: „De Kringloop der Ziel” vertelt van mijn leven en deze wetten, ook mijn broeder André heeft mijn leven leren kennen, zodat het kind van Moeder

Aarde ook deze waarheden te aanvaarden krijgt.

En dan sta ik voor andere levenswetten, waarvan wij er reeds hebben besproken. God kent géén sterfbedden, zeggen wij, maar deze mensen weten niet wat een sterfbed is. En toch, kan het huidige stadium iets anders beleven? Wat zijn thans sterfbedden? De ruimte vraagt niet hoe de mens zijn einde aanvaarden wil – want dit is het beëindigen van het stoffelijke leven en kunnen wij aanvaarden. Toch zullen wij ook deze wetten terugzien, als een geestelijke ontwaking, want het vertrekken uit de stoffelijke wereld is voor de „Vierde Kosmische Graad” het verheven en geestelijke bezit van de ziel als mens. Daar is alles bewust en kan het kind van Moeder Aarde nog niet beleven, dát zal de ziel eerst over miljoenen eeuwen als bewustzijn bezitten.

Dat zegt nu, mijn meester, dat wij voor het huidige stadium andere mogelijkheden zullen beleven, tal van andere wetten zullen leren kennen, omdat de ziel als mens thans anders haar levenswetten beleven zal.”

„Is dat juist, André-Dectar?”

„Ja, mijn meester. Het menselijke bewustzijn schenkt de ziel vele maatschappelijke en geestelijke mogelijkheden. Zij zal voor het huidige stadium vele mogelijkheden krijgen om zichzelf te vernietigen, doch bovendien voor haar geestelijke ontwaking. En dat is waarheid, mijn meester! Ik zie de twintigste eeuw, als kind van deze eeuw beleef ik die wetten en levensruimten, doch de rest van deze mensheid is nog ónbewust en breekt af. Moordt en brandsticht, liegt en bedriegt, haat en bezoedelt. En toch, de ziel als mens zal haar „oorzaak en gevolg” overwinnen!”

„Alles waarheden! Wij weten thans, dat de ziel uit deze tijden zoveel kwaad niet heeft kunnen beleven, dan het huidige stadium beleven kan. En waar staan wij dan voor, André-Dectar?”

„Nu staan wij voor de „karmische levenswet”, mijn meester. Leugen en bedrog, haat en ál die duizenden andere gevoelens als eigenschappen en karaktertrekken, vertegenwoordigen het „oorzaak en gevolg”. Doch de moord is thans een „karmische wet”!”

„Inderdaad, ook dat is waarheid! Voordat wij verdergaan, zijn er tal van levenswetten te ontleden. De ziel kreeg het uiteindelijke te beleven, doordat zij de levensgraden voor lichaam en geest kon beleven. Wat wij voor de „Almoeder” mochten aanschouwen, kreeg werkelijkheid, dat leven ging verder en zal thans de Derde Kosmische Levenskrachten als graden overwinnen. Wij hebben gemoord, doch keerden terug om aan de ziel een ander organisme te geven; zó bleef toch de harmonie weer met ons leven verbonden.

Het was dus noodzakelijk eerst deze levenswetten vast te stellen, zodat wij haar geestelijke leven aanstonds zullen begrijpen. Nog is zij als mens onbewust en bezit de voordierlijke afstemming, doch geestelijk zal zij ontwaken.

Welke wetten wij dan beleven, mijn broeders, daarvan kunnen wij ons straks overtuigen.

Nog vraag ik u en bovendien aan het kind van deze eeuw, is er onrechtvaardigheid geschapen? Zou de mens uit het huidige stadium terug willen tot dit tijdperk? Toch zijn de levenswetten niet veranderd, maar de ziel als mens krijgt maatschappelijk bewustzijn en daardoor leren wij straks het bewuste menselijke kennen, de bewuste astrale wereld, het bewuste kwaad, de bewuste haat! En hoe dan het leven op Aarde is, vertelt u het huidige stadium, maar de levenswetten van God dwingen de ziel om verder te gaan en tot het „AL” terug te keren.

Het „oorzaak” en gevolg beleven wij bovendien in de astrale wereld. Deze éérste mensen, die de kringloop der Aarde hebben volbracht, zullen aan die geestelijke wereld werken en ook dat zullen wij volgen. Hoe is zijn ontwaken in die andere wereld? Stelt de mens daar vragen? Kan de ziel daar reeds vragen stellen? Ook die gevoelens overtuigen ons dan van een dierlijke levensgraad, die ondanks alles toch menselijk is.

Máár, mijn broeders, overzie de werelden, die door de ziel als mens overwonnen werden en gij kénnt géén verdoemdheid. De „Albron” als „Almoeder” schiep Zonnen en planeten voor de mens, voor zichzelf! Miljoenen jaren heeft het geduurd, voordat de ziel deze hoogte kon betreden. In haar leven leeft die overwinning, de overwinning van de stoffelijke „Derde Kosmische Levensgraad” en zij begint thans aan de geestelijke wereld. Ook dan zullen wij zeven levensgraden beleven, want de „levensgraden” zijn stoffelijk én geestelijk!

De mens kreeg Goddelijke openbaringen te beleven. Hoe zij die levenswetten verstoffelijken wil, dat moet zij weten, de harmonische wetten van God dwingen haar toch telkens weer nieuwe fundamenten te leggen voor dit macrokosmische verdergaan. De Universiteit van Christus zegt:

De „Albron” wil, dat het leven ontwaakt!

De Almoeder” wil, dat haar ziel ontwaakt!

Het „Allicht” is het echter, dat de ziel als mens dwingt haar leven te vergeestelijken en waarvoor er werelden werden geschapen.

De „Universiteit van Christus” is het, die álle levenswetten ontleden zal, opdat de mens zichzelf leert kennen!

De „Universiteit van Christus” brengt vrede en rust op Aarde!

Het „oorzaak en gevolg” van de ziel als mens, lost op, omdat zij aan een geestelijk leven kan beginnen!

Moord is een karmische wet en dwingt de ziel om tot de Aarde terug te keren, daarvoor wordt zij „moeder”!

En nu, mijn broeders, wij gaan verder!

-0-0-0-0-0-0-

-0-0-0-

-0-

Het Ontstaan van de Astrale wereld

Wij zien en weten, geachte lezer, de ziel als mens, die haar aardse kringloop volbracht heeft, betreedt de astrale wereld. Zij staat thans voor vele andere werelden die zij moet overwinnen, doch nu op eigen kracht. Zij is vrij van elke aardse hulp, de Aarde kan haar thans niets meer geven, omdat de mens de stoffelijke ruimte overwonnen heeft. De ziel als mens heeft zich die wetten eigen gemaakt, doch werd daartoe gedwongen, omdat de lichamelijke levensgraden van Moeder Aarde terugtrokken, zodat zij haar ruimtelijk leven in handen kreeg. Waarlijk, de ziel als mens is ruimtelijk diep, zij is macrokosmisch, omdat de macrokosmos haar die levenswetten in handen heeft gegeven en omdat zij het hoogste wezen is door God geschapen. Wanneer wij deze gedachten beleven, is meester Alcar zover en zegt:

„Wij zijn in de astrale wereld, mijn broeders en gaan thans verder. De ziel als mens heeft haar kringloop volbracht, zij staat voor de geestelijke wereld en nu zullen wij haar volgen. Dit is echter het ogenblik, dat de „Astrale Wereld” geboren werd. Dit is een wonder en een openbaring en hebben wij te aanvaarden. Wij weten, dat de ziel daardoor tot het „AL” terugkeert, doch willen nu vaststellen, hóé zij zich voelt, hoe zij denkt, nu zij de stoffelijke wereld heeft verlaten. Wij weten ook, dat er miljoenen zielen zo juist hun kringloop hebben volbracht, zij is dus niet alleen. Maar haar leven is een chaos, zij is zich van niets bewust, zij kent alléén nacht, licht en leven, doch daarvan kent zij niet één levenswet.

Wanneer de ziel sterft, het lichaam dus, en zij loskomt van het organisme, slaapt zij. De dood is slaap. Die wetten hebben wij leren kennen; het is het terugzinken tot het innerlijke leven van de persoonlijkheid. Iets anders is er niet te beleven, doch straks, nú in deze astrale wereld, moet zij wakker worden en eerst nu begint haar geestelijke leven. Vanzelfsprekend komen wij ook nu weer voor de menselijke vergelijkingen te staan en kunnen wij die vragen stellen.

Maar wat doet zij nu? Wij zullen ons met de ziel verbinden en haar op haar levensweg volgen. Kijk daar, hier zweven geestelijke mensen, hier liggen geestelijke mensen. Hoe is de astrale wereld? Is de mens in staat om te lopen? Wij moeten allereerst vaststellen, óf zij nog in de sfeer der Aarde leeft. Ook moeten wij de wereld van het „onbewuste” volgen, die gevoelens komen er tot mij en hebben wij te ontleden. Wat voelt en ziet gij, meester André?”

„Wat ik zie, mijn meester, dat is duisternis. Geestelijke duisternis. Ik ben één met de astrale wereld, doch hiernaast voel ik de wereld van het „onbewuste”.”

„Zó is het, en wij zien thans, dat de ziel dus verder is gekomen, dat zij het stoffelijk leven verlaten heeft en toch, ook al bezit zij nog géén licht, een hoger stadium heeft betreden. Gij ziet nu de wereld van het ónbewuste, de wereld voor de „wedergeboorte” én de wereld voor de ziel als een geestelijk wezen. Deze werelden hebben zich nu gesplitst, omdat de ziel als mens dat bewustzijn heeft bereikt. Voelt gij nu, dat zij de sfeer der Aarde, de ruimte voor de dampkring, het ademhalingscentrum verlaten heeft? En dat is duidelijk, omdat ook de planeten dat hebben beleefd, waardoor er hoger bewustzijn kwam. Deze wereld is diep, als het stoffelijke Universum aan diepte bezit. De ziel is vrijgekomen van de stoffelijke wereld, doch geestelijk bezit zij nog die afstemming en zullen wij straks beleven. Wat wij thans moeten volgen zijn deze wetten en zien wij, dat zij in deze wereld zweeft, in slaap is, doch dat zij zal ontwaken. Voel aan wat dit zeggen wil en gij kent haar toestand. Wat voelt gij, meester Zelanus?”

„Ik ben vrij van de Aarde, meester. Ik voel, dat ik de Aarde heb verlaten doch dat zal de ziel zich niet bewust zijn. Zij heeft zich dit bewustzijn nog eigen te maken, ik volg haar voelen en denken dus vanuit mijn eigen afstemming.

Waarlijk, mijn meester, de astrale wereld is diep als ook de stoffelijke kosmos aan diepte bezit. De astrale wereld voor de ziel was er altijd, want ná de eerste openbaringen van God kreeg deze wereld de eigen zelfstandigheid. Toen het Universum vaneen scheurde, ontstond de astrale wereld, de wereld voor de ziel als mens, wanneer zij haar kringloop heeft volbracht. Daarin leven wij nu.

Hierachter, dus direct op de stoffelijke wereld ingesteld, zie ik de wereld van het „onbewuste”, de wereld voor de „wedergeboorte”, zie ik de ziel als vonk van God, waar zij zich gereedmaakt om opnieuw geboren te worden. Wat er thans tot mij komt is, mijn meester, de vraag én het gevoel: waardoor maakt de ziel als mens zich gereed om tot de stoffelijke wereld terug te keren. Welke wetten zijn dat? Hoe openbaren zich deze gevoelens, nu wij weten, dat de ziel niet bewust is en zij zélf niets aan die wetten veranderen kan? En ook nu ben ik één met deze wetten en kan u antwoorden.

Immers, de mens trekt door zijn éénzijn het zieleleven aan. Dat hebben wij op de Maan kunnen volgen. Doch thans vanuit het menselijke, voordierlijke stadium. Wat doet de ziel, als zij in de astrale wereld komt, ik bedoel, in de wereld van het ónbewuste? Wij moeten eerst deze wetten volgen, willen wij haar andere wereld beleven, deze geestelijke wereld, nu zij van de Aarde bevrijd is en de astrale geestelijke wereld heeft betreden.

Ik ben thans met de ziel als mens, die van de Aarde afscheid genomen heeft verbonden, doch ik sta ín de wereld van het „onbewuste”. Ik zie, u kunt

mij nu volgen, dat de ziel vrij is gekomen door de dood. Wat is dit terugkeren, hoe geschiedt het? Dat beleef ik nu en straks, wanneer wij het huidige stadium ontleden, beleven wij dat opnieuw, om dan de ziel in haar huidige stadium te volgen. Doch nu voor tal van andere levenswetten, die ik zie en beleven kan, omdat dit voordierlijke stadium mij daarmee verbindt.

Kijk, mijn broeders, deze mens als ziel is zojuist vrijgekomen van de Aarde en heeft dus het organisme verlaten. Dit leven is in slaap en weet van géén leven af, het is dus het terugkeren tot het stadium van voor de geboorte. Hier is nú geen bewust voelen meer, omdat de ziel dat bewustzijn nog niet bezit. Maar de „Vierde Kosmische Graad” leert ons later anders. En ook dan zullen wij deze wetten beleven, doch dan op macrokosmische-bewuste afstemming, want daar is er van slaap geen sprake meer.

Ik voel nu de tijd, dat de ziel in deze wereld leeft. Wij weten, dat de lichamelijke levenswetten voor het vader- en moederschap, nog overheersen en dat de mens die niet vernietigen kan. De ziel moet dus tot de Aarde worden aangetrokken, door man en vrouw van de eigen levensgraad. En dat zal thans gebeuren, en zullen wij beleven, waardoor wij de bewuste astrale wereld begrijpen.

U ziet het, mijn meester, deze ziel, waarmee wij verbonden zijn, komt tot rust. In deze óneindige wereld wacht zij om opnieuw te worden aangetrokken. En dat is dan haar volgende stadium voor het organisme. Man en vrouw nu, dat zie ik, die afstemming hebben op dit leven, dus nog steeds voor de lichamelijke levensgraad, geven deze ziel een nieuw organisme. Man en vrouw schenken het zieleleven als mens, een nieuw leven, doch de ziel heeft contact met de aardse mens, een contact dat thans reeds geestelijke betekenis heeft gekregen, doch door de disharmonie tot stand gekomen is. Wij hebben het oorzaak en gevolg van de mens gevolgd en kennen nu deze wetten. Dus door het reine vader- en moederschap én als disharmonie, disharmonische wet, omdat de ziel heeft gedood, keert zij naar het stoffelijke leven terug. Dat is voor het moeder- of voor het vaderschap. Leeft de ziel nu in disharmonie, dan keert zij terug, wij hebben die wetten reeds leren kennen, voor het moederschap om door het stoffelijke leven haar goedmaken te beleven, eerst dan komt zij vrij van haar geschapen disharmonie!

En dat kunnen wij nu volgen en voor de „Universiteit van Christus” beleven!

Er leven op Aarde dus mensen, waarmee dit zieleleven te maken heeft. En die man en vrouw zullen dit leven aantrekken, géén ander leven is ertoe in staat. Wij zien dus thans reeds de fundamenten voor het huidige stadium. Doch nu voor het „oorzaak en gevolg” én de karmische wet, dat wil betekenen, dat de ziel als mens ook in het huidige stadium dezelfde wetten te bele-

ven heeft, zodat zij door juist die mensen wordt aangetrokken, waarmee zij te maken heeft én zij lichamenlijk én geestelijk mee verbonden is. Dat wil straks zeggen, ook voor het huidige stadium dus, dat de mens díe ziel aantrekt en géén ander leven, omdat zij met die levens, man en vrouw, één wereld te beleven heeft. De ziel als mens voor het huidige stadium beleeft géén andere wetten. De mens voor het huidige stadium trekt dat zieleven aan, waarmee de ziel te maken heeft, doordat zij het vader- en moederschap beleven moet, doch bovendien, omdat zij karmische levenswetten heeft geschapen. Is u dat duidelijk, dan ga ik verder.

Ook dus voor het huidige stadium zijn deze levenswetten niet veranderd en hebben wij thans te aanvaarden. Vaders en moeders baren en scheppen, maar zij kennen hun leven niet, hun verleden niet, waardoor zich nu deze wetten openbaren en wij hebben te volgen.

Deze ziel, mijn broeders, die wij thans beleven, voor de wedergeboorte, zinkt terug naar de wedergeboorte, omdat de stoffelijke mens, waarmee dit zieleven te maken heeft, gereed is om te baren en te scheppen. Dát is nu het wonder, de harmonische levenswet die ik beleven kan, doch waardoor wij dit terugzinken voor de wedergeboorte beleven en volgens de ruimtelijke wetten vaststellen. De ziel trekt zich terug, de tijd die hier voor nodig is, kunt gij voelen en volgen en ook nu staat ge voor zeven tijdperken, uren dus, voordat zij het embryonale leven weer heeft bereikt. En dán, mijn meester, komt de aantrekking, de geboorte voor de ziel. Omdat nu de stoffelijke mens gereed is als man en vrouw, als vader en moeder om te baren en te scheppen, is ook de ziel gereed en volgt het éénzijn. Op dat ogenblik wordt de ziel als mens teruggetrokken tot de Aarde en begint voor haar het nieuwe leven.”

„Ik dank u, meester Zelanus, voor deze ontleding, ook wij hebben dit kunnen volgen. Dat is dus de splitsing voor de ziel als mens vanuit de wereld voor de wedergeboorte. Is zij vrij, dan gaat zij verder en blijft nu dus bewust, zodat zij thans haar astrale wereld beleven kan. En met die wereld zijn wij nu één.

Wat voelt nu de ziel, nu zij daar neer ligt en slaapt? Zij kan niet terug tot de Aarde. Moet zij wakker worden? Já, dit slapen is tijdelijk, de wetten voor het vrijkomen laten haar los, zij betreedt haar bewuste astrale wereld en wil zeggen, dat zij wakker is en niets meer bezit aan gevoel. Geestelijk bewustzijn moet zij zich nog eigen maken, en ook dat bestaan en ontwaken zullen wij aanstonds volgen.

Hier is er duisternis. Er is géén licht, omdat de ziel géén licht bezit, zij moet zich dat gevoel nog eigen maken. En zie, mijn broeders, kijk daar, ze wordt wakker. De mens in zijn astrale-geestelijke wereld wordt wakker! Wat is het eerste gevoel als denken, hoe is zij thans? Vraagt zij om iets? Wat wil de mens in deze wereld beginnen? Hoort ge haar denken? Hoort ge haar

vragen stellen? Dit leven heeft nog geen „taal” geleerd, kent géén taal, bezit géén mogelijkheid om zich uit te drukken, zodat wij het gevoelsleven van de ziel als mens moeten vertolken. En thans zien wij, dat de taal, als menselijk bezit voor het huidige stadium, niets te betekenen heeft, omdat álles gevoel is en gevoel blijft!

Later stellen wij voor het huidige stadium vast, dat élk woord, élke verstoffelijking, dus voor het huidige stadium, géén levensvatbaarheid bezit voor de geestelijke wereld, omdat het menselijke gevoelsleven alles bezit. De mens kan daardoor praten en zich duidelijk maken, doch voor de astrale wereld is het gevoel essentieel. Wij hebben dus geen taal nodig om dit leven te verstoffelijken, wij doen dat door ons gevoelsleven, ons bewustzijn, ons ééNZijn met al het leven van God.

„Wat voelt de ziel, André-Dectar?”

„Wat ik voel, mijn meester, is het gevraagd om licht. Deze mens als geest vraagt zich af, waar het licht gebleven is. Wat is er toch gebeurd? Waarom komt het licht van de ruimte niet terug. Waar ben ik? Waar leef ik? Waar zijn de anderen van mijn stam? Waar ben ik toch? Waar leef ik toch? Is er iets? Ik voel dit denken, mijn meester, het gezoek naar het leven, mij is alles duidelijk.”

„Inderdaad, mijn broeders, dat gevraagd leeft er in dit leven en dat gevoel is bewust. Hier is er duisternis. Hoe zal de ziel als mens deze duisternis nu overwinnen? Wat gaat er met dit leven gebeuren? Welke levenswetten zal zij nu beleven? Ze wacht af en zinkt terug in haar slaap. Gij kunt haar volgen, doch zij zal opnieuw wakker worden. En dan? Opnieuw het gevoel: wáár is het licht? Het innerlijke gevraagd: waar ben ik? Dat bewustzijn is er! Dat gevraagd is bewust, want er komt géén einde aan deze duisternis. Kijk, zij wordt wakker, zij bevoelt zichzelf, zij begint als mens te denken. En nu verder? Waarheen wilt ge, mijn kind? Wat wilt gij thans beleven? Waar is je moeder, je vader, je zuster en je broer? Waar zijn al die mensen gebleven? Ze weet het niet en dat wordt de strijd op leven en dood voor de ziel als mens. Wij zullen haar en al die andere vonken van God volgen.

Zie, ze staat op. Waarachtig, zij bezit mogelijkheden om te lopen en zij staat op verdichte substantie. Wij zien thans, dat ook de geestelijke wereld zich verdicht heeft. Ook die levenswetten beleven wij thans. De astrale wereld heeft zich door de aardse-geestelijke substantie verdicht. De Aarde heeft, dat hebben wij ook nu te aanvaarden, de geestelijke astrale wereld verdicht. Doordat de Aarde bewustzijn kreeg als stof, heeft die aura zich gemengd met de wereld voor de ziel als mens. De mens staat nu dus op vergeestelijkte stof, dat is thans de levensaura van de astrale wereld. Kijk maar, wij kunnen die aura in onze handen nemen en is als de Aarde is, doch thans geestelijk,

dus astraal verdicht, op afstemming met de mens, de ziel als de geestelijke persoonlijkheid. Die levenswetten komen wij thans tegen en hebben wij te aanvaarden. Is dit nu niet wonderbaarlijk?

En toch, eenvoudig, omdat al het leven ziel en geest is en de stoffelijke uitstraling is één met deze wereld. Maar hoe is nu de mens. Hoe is nu het geestelijke lichaam? Hoe heeft zich dat lichaam opgebouwd? Ook die wetten hebben wij mogen zien en beleven, de Maan gaf ons die zekerheid. En de volgende levensgraden, dus vanuit het embryonale stadium op de Maan, gaven ons die verruiming én geestelijke verdichting te beleven, waardoor zich het geestelijke organisme heeft verdicht, heeft verruimd, bewustzijn kreeg! En dat is alles!

Wij zien, mijn broeders, een machtig wonder. Maar wij kennen God als Geest en als Licht. Daardoor weten wij, dat de geest als mens ís, zoals de stoffelijk mens geschapen werd. Wat stof is ís bovendien „geest”. De stoffelijke delen van het menselijke organische leven, zijn bovendien van een geestelijke afstemming en ook dat hebben wij thans te aanvaarden, omdat ook de „Almoeder” geest ís! Voelt gij dit wonder? Toch hebben wij dit wonder door de verstoffelijking beleefd en ontvangen. Elke verdichting, élk leven dus in de stof, schonk ons daarenboven geestelijk verdichting, zodat wij ook het beeld voor de Aarde beleven en aanvaarden nu, dat de Aarde de geestelijke wereld heeft verdicht. Mens én astrale wereld nu, zijn van één afstemming. Dít heeft de mens níét kunnen bezoedelen, want deze wetten kreeg zij niet in handen, doch zij heeft ze moeten beleven én moeten verdichten.

En daardoor bezit de mens dus astrale, geestelijke ogen! De zintuigen zijn er, de mens bezit voeten en armen, álles wat het stoffelijke organisme bezit, ís het bezit van de geestelijke mens, omdat de geest de stof heeft geschapen! En nu neemt die geest afscheid van de stof en betreedt een eigen wereld, dat nu de astrale wereld is!

Het gevoel nu, mijn broeders, is het bewustzijn van de ziel als mens. Ook nu denkt zij, zoals zij tijdens haar stoffelijke leven heeft gedacht. En die gevoelens kunnen wij beleven en volgen. Zij vraagt zich nu af, waar ben ik. Waar zijn de anderen? Waar leven zij? Wat is er gebeurd? Iets anders valt er nog niet te beleven. Maar ze wordt wakker. Ze zal als mens om hulp roepen. En daar betreden wij reeds dat ogenblik. De mens is dol, de mens is wanhopig, de mens krijgt angst, angst voor het leven, het gevoel is het, het vragen is het, dít gevoel voert ons tot bewuste gevoelens. En dat gevoel, mijn broeders, gij beleeft het, voert ons tot het huidige stadium. Elk mens vraagt zich af: wáár ben ik? Waar leef ik? Als de ziel wakker wordt, begint zij menselijke vragen te stellen voor het huidige stadium; doch dit kind van God kent géén taal, bezit alléén het gevoel ervoor en daardoor ontwaakt de ziel in dit leven.

Hoor haar schreeuwen. Een ontzettend geluid is het. De angst wordt bewust. De stoffelijke angst was er reeds, de angst voor het gevaar, het gevaar in het stoffelijke leven om te kunnen worden aangevallen, deze angst is geestelijk. Het is de angst om het leven te moeten verliezen, angst door ónwetendheid geboren, doch niettemin bewust gevoeld, waardoor dit leven schreeuwt, om hulp roept.

Ontzagwekkend is het, wat wij thans te horen krijgen. Hoor dit geschreeuw nu. Ze ontmoeten elkaar, vallen elkaar aan, willen elkaar beleven en ook dat is mogelijk, doch aan de splitsing komt géén einde. En toch, deze mannen en vrouwen, gij ziet het gebeuren, beleven elkaar, omdat zij ál de organen bezitten, als op Aarde zijn, doch nu geestelijk. Dit léégzuigen van elkaar is het éénzijn voor de stoffelijke mens. De geestelijke mens wil dat ook nu beleven, want hij is mens, is man en vrouw en thans zuigen zij zich aan elkaar vast, beleven elkaar, maar van splitsing is er geen sprake. Dat is alléén op Aarde te beleven, alléén als stoffelijk mens te beleven. Tóch, gij ziet het, André, wij hebben deze gevoelens reeds voor de boeken „Het Ontstaan van het Heelal” beleefd en beschreven, zijn deze mensen volkomen één, ook in deze wereld wil man en vrouw zich beleven, omdat dit het énige is wat zij kennen en bezitten. Doch ook daaraan komt een einde en opnieuw beginnen zij vragen te stellen. Ook is er honger en dorst, want de mens voelt niets van geestelijk bewustzijn, ook die gevoelens zijn er nog. De mens voelt dat hij leeft, maar kent zichzelf niet. Het is nu slapen en éénzijn, van tijd tot tijd overvallen zij elkaar, zuigen zich leeg en strompelen door deze ruimte heen. Hierin leven nu miljoenen zielen bijeen. De hoogste levensgraden komen tot het geestelijke bewustzijn en zullen de Aarde verlaten, doch deze, astrale wereld is thans reeds bevolkt en is het ontstaan van de astrale wereld voor de ziel als geest!

Het vragen: waar leef ik – keert steeds terug. De mens realiseert zich ook het telkens weer in slaap vallen, doch het geestelijke wakker blijven zal als al de andere eigenschappen ontwaken en bewustzijn krijgen en eerst dán begint de ziel aan haar astrale leven. En dan begint het denken en voelen, het leven krijgt meer bewustzijn, het vragen stellen wordt bewuster, de ziel realiseert zich, dat de Zon niet opkomt en dat er aan deze duisternis maar geen einde wil komen, gevoelens dus, die om ontwaking vragen. De één is reeds meer bewust dan de ander, omdat die eerder de astrale wereld betrad, doch elk ogenblik komen er andere graden van de Aarde tot deze wereld.

En dan is het ogenblik gekomen, gij ziet het, dat de mens de grond gaat voelen en beleven waarop hij staat. Gek is dit. Jazeker, gek is het, maar kosmisch waarachtig. Zie deze mensen. Hoor ze schreeuwen, dit gebrul lijkt op dat van een wild dier. Wáár is het licht? Waarom voel ik niets, als ik met m'n

vrouw één ben? Wat is er met mij gebeurd? Ze betasten en bevoelen elkaar. Ja, wij zijn mensen, maar voel je niets? Komen er géén kinderen? Is de moeder niet bevrucht? Nog eens proberen en opnieuw beleven zij het menselijke baren en scheppen, het éénzijn van man en vrouw en toch? Wat is er met ons gebeurd? Waarom beleven wij niets? Já, mens, je hebt je stoffelijke organen, waartoe de menselijke splitsing behoort, afgelegd. Nu kun je géén éénheid meer beleven zoals de Aarde, het organisme je te beleven heeft gegeven, ook al zijn er organen, van stoffelijke splitsing is er geen sprake meer. En toch, mijn broeders, gij ziet het, en wij hebben deze gevoelens te aanvaarden, die hartstocht is er nóg! Want het bewustzijn én het gevoelsleven zijn in niets veranderd!

Doch dit éénzijn geeft de ziel géén bevrediging. Die bevrediging, dat de splitsing is, behoort bij het stoffelijke organisme. En dat gevoel wil ook dit wezen beleven en is te beleven, doch dat zullen wij straks zien en staan dan meteen voor andere levenswetten.

Hoor nu het geroep, het gekrijs om hulp. De angst wordt bewuster. Het menselijke, maar dierlijke bewustzijn, wordt wakker, gaat angst voelen. De ziel zal zich realiseren, dat iets anders tot haar leven gekomen is, iets, dat zij nog niet heeft gekend. Het levenslicht, het stoffelijke leven heeft het haar geschonken, is er niet en komt niet terug. En dat licht had zij lief? Wat is hier liefde? Heeft dit mensenkind verstand van liefde? Néén, maar er is gevoel aanwezig en dat gevoel zal ontwaken voor deze ruimte. Hoor ze roepen, hoor ze schreeuwen, de angst wordt sterker. Angst is het, niets anders, dat de astrale persoonlijkheid voelt en die angst wil beleefd worden. Er moet nu iets gebeuren. En nu begint het bevoelen van zichzelf. Het denken ontwaakt. De mens hier vraagt zich af: waar leef ik! Dat zijn de eerste menselijke gevoelens die in de astrale wereld werden bevoeld, het ontwaken dus van het innerlijke leven, de persoonlijkheid. Nu die gevoelens tot bewustzijn komen, kan er van alles gebeuren en ook dat zullen wij straks beleven.

Ze vragen zich af, gij kunt dat nu volgen, mijn broeders, hoe het gebeuren is geweest, van toen. En dat „toen” was een ziekte. Dat „toen” was voor velen het gevecht met een wild dier, waarna er iets gebeurde. Wat was dat? Wat was het? Wie kan dit kind antwoorden? Géén mens, en géén God, dat moet dit wezen voor zichzelf ontdekken. Er is géén Christus, géén Bijbel, géén God, géén bewust mens aanwezig om dit wezen te helpen. Wat het kind voor het huidige stadium wél bezit en ontvangen heeft, kent dit leven niet. Het zieleleven staat voor zichzelf, géén meester kan dit leven helpen, de weg wijzen, want dat kan niet, zij zijn de eerste mensen die hun kringloop der Aarde hebben volbracht. Of dit onrechtvaardigheid is, mijn broeders, leren wij ook nu kennen en kunnen meteen antwoorden: néén! Want de mens

voor het huidige stadium, ook al kan men dat kind aan Gene Zijde thans opvangen, staat toch voor de eigen innerlijke, dus geestelijke ontwaking. Jazeker, de mens van het huidige stadium kan zich overgeven aan miljoenen meesters, en die meesters kunnen dat kind van de Aarde overtuigen, er is nu bewustzijn, doch de levenswetten voor deze ontwaking, blijven ónveranderd! En dat hebben wij te aanvaarden en is voor al het leven van God!

Deze mens, mijn broeders, zal zichzelf ontdekken. De ziel realiseert zich dit leven, als mens komt dit leven tot het menselijke denken en voelen. Het licht van de Aarde moet terugkomen en zij zal dat licht zoeken. En door dit zoekwerk, verplaatst zij zich, krijgt zij meer ruimte te beleven, zodat zij voor het ontwaken komt te staan. Dit leven blijft om hulp schreeuwen en die stemmen, als wilde klanken, verplaatsen zich door de wereld, doch niemand is in staat om ze te beantwoorden. Waar zijn de kinderen? Já, ook dat is iets om over na te denken. Waar zijn onze kinderen? En opnieuw vallen zij terug om na te denken. Zij liggen daar en denken, voelen, willen beleven, terug en opnieuw beleven, wat er zo-even is gebeurd. Dat deze ziel reeds honderd jaar zoekende is, voelt zij niet. Zó-even is er iets gebeurd. Zo-even is er iets gebeurd en toen kwam de pijn, het neervallen. Elkeen tracht achter deze gevoelens te komen en de één heeft andere gevoelens dan de ander, omdat zij allen verschillend het vrijkomen van het organisme hebben beleefd. Tóch keren deze gevoelens telkens terug en dan worden ze beleefd. Maar ze komen niet achter het verschrikkelijke raadsel, dat raadsel moet beleefd worden en ook dat is, wij kennen die wetten, mogelijk!

En nu voelen zij, dat er iets gebeurd is, waardoor zij dit hebben gekregen. Maar wát is dit? Ook al is het bewustzijn van „ziekte” er nu niet voor allen, toch zijn er, die door een ziekte dit leven hebben moeten aanvaarden. Het voelen en denken van de verkregen eigen gevoelens, worden thans doorvoeld en opnieuw beleefd, waardoor er bewustzijn komt, ontwaking. Ze zoeken elkaar op en beleven elkaar, telkens weer zuigen zij zich aan elkaar vast en liggen hier dan tijden, voor de Aarde jarenlang, om toch niets te bereiken, niets, want dat bewustzijn is er nog niet.

Toch komt het stoffelijke beleven terug. Méér en méér gaat de ziel voelen, dat er iets is geschied, waardoor deze verandering gekomen is. Ook de Maan is er niet. Wat de Maan aan de hemel te betekenen heeft, dat weet de ziel niet, zij weet van Maan niets, alléén heeft zij gezien, dat er 's nachts een licht was aan de ruimte. En ook dat licht is nu verdwenen.

Gij voelt en ziet, mijn broeders, er komt steeds meer bewustzijn en méér mensen gaan de Aarde verlaten, thans leven er hier reeds miljoenen zielen bijeen in de astrale wereld. Dit zoeken en blijven zoeken naar het aardse leven en het bezit daar, voert de ziel tot de Aarde terug. Door dit denken aan iets,

dat hebben wij te volgen, trekt de stoffelijke ruimte dit zieleleven aan. En nu heeft de astrale mens zijn ruimte en afstemming weer verlaten en vertoeft nu reeds in de sfeer der Aarde. In deze sfeer teruggekeerd, voelt de ziel de stoffelijke mens. Wat is dat? Als een wild beest bespringt de geest de stoffelijke mens. En thans staan wij voor andere en wel geestelijke wetten, voor de ziel én voor de stoffelijke mens. Wat heeft dit te betekenen? Wat gaat er nu gebeuren? Wij weten dat en kennen ook deze wetten, doch wij zullen dit leven volgen. Wat zien wij thans, meester André-Dectar?”

„Ik ben één met de ziel, mijn meester, en kan u antwoorden. Wat ik voel is, mijn broeders, dat de ziel heeft gevoeld, dat er in dit leven geen einde is en dat zij de stoffelijke mens voelt. Doordat zij dit voelt, komt zij nu tot éénheid met de stoffelijke mens. De ziel zuigt zich vast aan de stoffelijke levensaura. Op dit ogenblik ontdekten zij, deze zielen als mensen, dat er andere mensen in hun omgeving leefden. Wat zijn dit voor mensen? Door dit éénzijn van gevoel tot gevoel, keert het stoffelijke gevoelsleven terug. Ik ga dat beleven, mijn meester. Man en vrouw bevinden zich nu in de sfeer der Aarde. Ze zuigen zich aan de stoffelijke mens vast en beleven nu, doordat de organische afstemming één is, het innerlijke én geestelijke éénzijn. Ik ben één met dit stadium, mijn meester, en ben in staat al deze gevoelens te beleven.

Nu dit éénzijn, dit afdalen in de stoffelijke mens volkomen beleefd kan worden, dwingt de astrale persoonlijkheid de stoffelijke mens om te eten en te drinken, zodat die kwelling oplost. En even later, ik zie dat gebeuren, mijn meester, kijkt de astrale persoonlijkheid door de stoffelijke ogen, omdat die persoonlijkheid volkomen één is met de stoffelijke stelsels. De mens vloeit nu ineen, de astrale mens gaat over in de stof en de stoffelijke mens voelt dat niet eens, alléén, er is méér gevoel, méér reactie in de stoffelijke mens gekomen. De mens heeft méér honger, wil meer beleven. Maar de astrale persoonlijkheid kijkt nu door de stoffelijke ogen en ziet nu eerst, dat er een stoffelijke en een geestelijke wereld is, bestaat!

En thans terug naar de anderen, terug, om dit alles te laten zien, te laten beleven. De mens uit de astrale wereld leeft nu weer op Aarde. Máár, mijn meester, thans staan wij voor deze nieuwe wetten, waarover gij hebt gesproken. Wij zien nu de bezetenheid. Een bezetenheid, die niets te betekenen heeft en die ook niet gevaarlijk is. Dit is de natuurlijke bezetenheid, een bezetenheid om het stoffelijke leven te beleven en ingesteld is op eten en drinken én op het menselijke éénzijn. Dát is hetgeen ik nu beleven kan en ik heb te aanvaarden.”

„Ik dank u, André-Dectar, voor uw beleven. Wij zien nu, mijn broeders, dat hetgeen deze zielen beleven, nog géén krankzinnigheid is, toch voert ons dit gebeuren tot de menselijke bezetenheid en tot de krankzinnigheid. Wij

stellen thans vast:

Bezetenheid is het gebeuren van éénzijn!

Bezetenheid is stoffelijk éénzijn!

Bezetenheid is niets anders, dan dat het leven zich beleeft!

Maar de krankzinnigheid is het verschijnsel! En wat is nu krankzinnigheid, meester Zelanus?"

„Krankzinnigheid is niets anders dan menselijk voelen en denken. Dat is het verschijnsel, doch dit verschijnsel hier, voor deze mensen, is nog niet bewust. Hoe meer bewustzijn er komt, des te gevaarlijker wordt de krankzinnigheid. Doch dan staan wij voor de ziekte als krankzinnigheid gezien en de mens in het huidige stadium te beleven heeft.”

„Waarheid, mijn broeders. Wij beleven dus machtige geestelijke wetten. De mens uit dit tijdperk is bezeten. Miljoenen mensen, mannen en vrouwen zijn nu bezeten door de astrale mens. Doch omdat de ziel als mens géén menselijk bewustzijn bezit, is er van ziekte geen sprake. Wij hebben deze levenswetten voor de boeken: „Het Ontstaan van het Heelal” beleefd, André, doch thans beleven wij deze zelfde wetten dieper en wel voor de „Kosmologie”! Dat zegt nu, dat de mens natuurlijk bezeten is, doch dat door het menselijke bewustzijn het abnormale naar voren moet treden en thans de ziekte is, die door de mens in het huidige stadium beleefd wordt, doch waarvan deze mensen niets hebben gevoeld.

Dit zijn reine, natuurlijke levenswetten voor de ziel als astrale, geestelijke persoonlijkheid, doch die ook het stoffelijke leven te beleven kreeg. Rein van eenvoud, doch bovendien rein van afstemming, omdat deze ziel als geest nog voor bewust kwaad, bewuste afbraak, ontwaken moet! En dat verschil met het huidige stadium is enorm. Hierdoor zien wij, mijn broeders, dat de stoffelijke mens heel gewoon is, gewoon het leven vervolgen zal, beleven zal, doch de astrale persoonlijkheid kijkt door de stoffelijke ogen en ziet opnieuw „Zon en Maan” en ondergaat wéér, doch nu door de stoffelijke mens, het menselijke éénzijn.

Wij hebben toen vastgelegd, André, dus door de boeken: „Het Ontstaan van het Heelal” ... geschreven, dat er thans kinderen worden geboren door de astrale persoonlijkheid, nietwaar?"

„Ja, meester, met u heb ik deze wetten mogen beleven.”

„Juist, wij hadden het daar over en hebben ons zo uitgedrukt, doch is dat waarachtig? Ik bedoel, kunnen er nu door de astrale persoonlijkheid kinderen worden geboren?"

„Néén, mijn meester, maar ik begrijp nu waarom u dat heeft gezegd.”

„Ik heb mij toen zo uitgedrukt, omdat ik u de „Kosmologie” nog niet verklaren kon en dat hebben wij nu te aanvaarden. Immers, de astrale mens

is één, beleeft deze éénheid met de stoffelijke en door de stoffelijke mens. Maar wij hebben nu geleerd, dat de ziel zélf bepalen zal wanneer zij geboren wordt, zodat de mens, noch de astrale persoonlijkheid deze wetten kunnen veranderen, maar dat zij wél het éénzijn tezamen kunnen beleven. En dat zien wij thans gebeuren.

Man en vrouw zijn bezeten. De astrale persoonlijkheid is één, omdat de ziel haar eigen afstemming beleven kan. De ziel als mens bezit dus voor zichzelf de stoffelijke mens. De vrouw daalde in het moeder organisme af, de man is één met de stoffelijke man, dat organisme op Aarde en beleven nu tezamen dat leven. Er zijn verschijnselen te beleven, natuurlijk, doch die hebben wij reeds gevoeld. En die zijn, dat de stoffelijke mens voor twee levens te eten heeft, zorgen moet, en dat ook de astrale persoonlijkheid die honger bezit, omdat dit bewustzijn het voelen en denken van de astrale wereld nog niet bezit. De man jaagt, de vrouw maakt het eten al gereed, ze leven tezamen en weten niet, dat er een andere persoonlijkheid in hen leeft. Zo natuurlijk is deze bezetenheid. En die is niet anders te beleven, omdat, dat hebben wij zo-even vastgesteld, de bewuste bezetenheid nog moet ontwaken. Straks zullen wij die wetten volgen en ze voor de „Universiteit van Christus” ontleiden, doch dan staan wij voor de bewuste en de ónbewuste krankzinnigheid, waarvan wij thans de ónbewuste beleven.

De man beschermt nu de man en de vrouw. De astrale ziel wil haar leven niet verliezen en ook dat is duidelijk, want dan heeft zij haar eigen duisternis weer te aanvaarden, de duisternis van de astrale wereld. En toch komt het zover, want dit leven zal veranderen. Máár, dit gaat eeuwen door en niets is in staat om deze levens uiteen te scheuren, te splitsen, wél de Goddelijke wetten. En wat zien wij nu, meester Zelandus?”

„Ik ben één en kan u deze wonderen verklaren, mijn meester. Dat kan alléén het sterven, mijn broeders. Doordat de mens sterft en zijn kringloop voor dit leven gaat beëindigen of sterft voor het organisme, dus de wedergeboorte, dat gebeuren verscheurt deze levens, splitst de levens, zodat de ziel als astraal wezen de stoffelijke mens los moet laten. Maar nu, mijn meester, zoekt zij een ander mens, een ander wezen en dat is mogelijk, want miljoenen mensen leven er op Aarde. Toch is dat niet zo eenvoudig. Immers, voor élk organisme is er één ziel en die ziel heeft reeds de astrale wereld bereikt. Ik bedoel, de eigen levensgraad is van gevoel verzekerd. En nu zien wij, dat ook de zesde levensgraad door de hoogste beziel wordt, zodat de astrale persoonlijkheid zich van een organisme als mens verzekerd ziet, doch ook die wetten heeft de ziel moeten volgen. Eenmaal wéér tot éénheid gekomen, gaat het leven verder, de ziel leeft ín de moeder en de vader, tezamen delen zij het leven, totdat er weer een einde komt. En dat, mijn meester, gaat eeuwen en eeuwen

verder. De angst nu, dat men de ziel het organisme af neemt, ontwaakt. En die gevoelens maken het bewustzijn „bescherming” wakker, zodat wij aanstonds andere karaktertrekken zullen beleven, doch waardoor het innerlijke leven, de astrale persoonlijkheid ontwaakt en nu aan een ander leven begint.”

„Juist, mijn broeders, dit zijn de levenswetten die wij nu beleven en de astrale persoonlijkheid beleven kan. Voor het huidige stadium is dit ééNZijn bewust, doch dan staan wij voor de krankzinnigegestichten, voor de geestelijke ziekten, die hier voor dit stadium nimmer werden beleefd, omdat het bewustzijn nog ontwaken moet. Deze mensen waren niet ziek door deze bezetenheid en is nu te verklaren.

„Kom mee,” ... gaat het van ziel tot ziel, „op Aarde is iets te beleven. Op Aarde kun je weer alles beleven, alles, er is daar geen duisternis meer, je hebt daar geen honger, geen dorst, het is het leven wat wij vroeger hebben gekend.”

De astrale mens ontwaakte, hij gaat verder en komt steeds weer tot andere gevoelens, maakt zich geestelijke én stoffelijke ontwaking eigen, waardoor hij geestelijk bewustzijn krijgt. De mens van Gene Zijde leert veel en is waarlijk in staat om na te denken, de stoffelijke overtuiging schonk hem nieuw leven, nieuw voelen en denken, een andere bewustwording. Ze zien opnieuw de Zon en beleven de Maan, dus dagbewustzijn van de stoffelijke mens. Er is niets anders te beleven. De astrale mens onderzoekt het leven. Ze ziet het machtige verschil van beide levens en gaat begrijpen dat er geen dood is. En dat is de machtige openbaring voor de mens. De hoogste bewusten komen bijeen, de mens die op de Maan het eerst het embryonale leven heeft ontvangen. Wanneer deze mensen zichzelf gaan begrijpen, de wetten van leven en dood voor zich zien, komen zij tot andere gedachten. Jaar na jaar ging er voorbij, ook aan dit ééNZijn komt een einde, het levenslicht ín de mens ontwaakt. Ze beleven het sterven mét de stoffelijke mens, het betreden van de astrale wereld en thans is dit leven in staat het andere te overtuigen dat er geen dood is. Sterven is het terugkeren naar de astrale wereld of het wedergeboren worden, het zijn de levenswetten van God, die thans levensvatbaarheid krijgen, verwondering is het over zoveel macht en mogelijkheden. De mens wordt door een dier gedood, de ziel betreedt de astrale wereld, thans kunnen zij denken en overdenken datgene wat zij dagelijks beleven.

Néén, er is géén dood. Dat wordt hen duidelijk. Het is ontzagwekkend. Je hoeft je niet angstig te maken dat je gaat sterven, je keert toch tot de Aarde terug. Ze beleven, mijn broeders, dat moet u duidelijk zijn, duizenden wonderen. Er is licht en leven, vermaak ook, doch door de stoffelijke mens. Nu zij zien dat er geen dood is, vrij zijn van de stoffelijke mens, ontwaakt hun eigen innerlijke licht; zij gaan waarnemen buiten het stoffelijke oog om en zien nu

vanuit hun verkregen bewustzijn tot het leven op Aarde. Eigenlijk, gaan zij voelen, is het leven beter, mooier, ruimer, dan op Aarde, want zij kunnen gaan waarheen zij willen en daar is de stoffelijke mens niet toe in staat. Doordat zij, gij kunt dat waarnemen, meermalen met de stoffelijke mens de dood hebben beleefd, leerden zij die andere wetten kennen. Zo nu en dan laten zij het stoffelijke wezen vrij en maken een wandeling over de Aarde, doch stellen thans vast dat de stoffelijke mens hen niet ziet. Eerst hebben zij zich aan het stoffelijke kind op Aarde vergrepen, zij gaan thans voelen, dat zij het zijn die leven en dat de mens op Aarde zichzelf niet kent. Om hen dat duidelijk te maken, dat is niet mogelijk.

Eeuw na eeuw gaat er voorbij. De ziel als de astrale persoonlijkheid begint te ontwaken. In dat leven komt er een ander gevoel, het is het vragen om meer te mogen weten van het leven waarin zij zijn en de wereld waartoe zij behoren en dat leeft in hun handen. Er komt warmte in dit leven, verkenning, het menselijke vragen ontwaakt. Menselijke karaktertrekken krijgen bewustwording. Ze leren zich verplaatsen. Ze leren eigenschappen kennen. Sommigen van hen zijn zover. Ze wandelen naast de stoffelijke mens, gaan vooruit, inspireren de mens en zij zien thans, dat hun gedachten worden opgevangen. Ze beleven, dat zij in staat zijn de mens te helpen. Ze gaan zien, dat zij het zijn die in de stoffelijke mens leven en dat zij het zijn, die het leven vertegenwoordigen in het organisme. Dagelijks leren zij andere wetten kennen. Ze maken zich die wetten eigen en voelen zich anders, voelen zich bewuster. Wanneer zij zich afstemmen, ook dat leren zij, om het stoffelijke éénzijn met de stoffelijke mens te beleven, verduistert hun bewustzijn. Wat is dat? Waardoor komt dat gevoel? Wanneer zij de mens echter voor het goede helpen, komt er meer licht, licht in hun levens en zij zijn in staat om de stoffelijke dingen beter te zien. Is dat iets nieuws? Já, want dit zijn, gaan zij voelen, karaktereigenschappen, handelingen voor het betere in de mens, daden, die hen tot een nieuw en hoger voelen en denken voeren.

Gij ziet het, mijn broeders, de astrale persoonlijkheid ontwaakt. Zij leggen met hun allen fundament op fundament. En daardoor ontwaakt hun innerlijke, geestelijke-astrale leven en wezen. Wonderen zijn het, omdat de mens zijn Goddelijke afstemming nu die ontwaking geeft. En dat hebben allen te beleven en te volgen of zij ontwaken niet.

De hoogst bewusten beginnen nu te denken, zei ik zo-even, en zij zijn het die deze wetten bespreken.

„Kijk” ... zeggen zij tegen elkaar.” dat heb ik geleerd. Kun je mij nog volgen? Ik ga snel, als ik denk, vlieg ik door deze ruimte heen.”

Als wij dat kunnen, mijn broeders, beleven zij nu het geestelijke concentreren op het voortgaan. Ze leren zich sneller verplaatsen, ze vliegen door hun

wereld en ruimte en keren telkens tot de stoffelijke wereld terug. En dat is hun geluk, hun blijmoedig verkennen van het leven, waardoor zij ontwaken.

Nu zij dit bezitten, gij kunt hen volgen, gaan zij verder. Anderen leven zich uit ín de stoffelijke mens, de hoogste bewusten komen tot andere levenswetten en zijn overtuigd, dat zij machtige wonderen kunnen beleven. Ze gaan voelen, dat hun leven óneindig is. En dat heeft toch wel iets te betekenen.

Een tiental astrale mensen bijeen, komen tot diep nadenken. Zij zonderen zich af en gaan met z'n allen verder. Eerst maken zij een wandeling over de Aarde. Ze verwijderen zich van hun stam en zien nu, dat er overal mensen leven. Wij zullen hen volgen, mijn broeders, zodat wij hun ontwaken leren kennen.

Wanneer zij de mens ontmoeten, dalen zij in die levens af en voelen nu het andere of het eigen bewustzijn, de afstemming van het organisme. Is dat nu iets nieuws? Já, want overal op Aarde leven er mensen, doch zij hebben dat nooit geweten. Wonderbaarlijk is het leven. Ongelooflijk is het. Zij gaan verder, verkennen het leven op Aarde en krijgen steeds meer bewustwording. Zo, gij ziet ook dat, leren zij de verschillende levensgraden voor het organisme kennen. Zij stellen de levensgraden vast. Eén voor één, zij dalen erin af, bevoelen de mens en gaan dan verder. Aan het organisme zien zij, dat zij een lagere levensgraad beleven. Wat wij hebben beleefd, mijn broeders, dat volgen zij nu.

Onder dit voortgaan ontdekken zij nieuwe wonderen. Nu zij het leven volgen en verkennen, beleven en tot het openbaren voeren, het ontwaken voor hun eigen wereld, voelen zij géén honger en dorst meer. Wat voelt ge? Niets, niets meer van die ellende, de astrale mens voelt, wanneer hij zich openstelt voor dit verkennen, hij vrij is van dat gevoel en hij begrijpt, dat dit gevoel tot de stoffelijke mens behoort. Dat zijn wonderen, openbaringen zijn het, waarvoor zij zich openstellen.

Thans zien zij de vele diersoorten, die door Moeder Aarde het levenslicht ontvingen, de soorten van mensen eveneens, waarvan zij de bewustwording zien en beleven. Deze mensen en anderen, die deze hoogte hebben bereikt, gaan verder en beleven Moeder Aarde. Eeuw na eeuw gaat er voorbij. Aan dit verkennen komt er een einde. Maar zij weten nu, dat zij niet alléén op Aarde leven. Waar zij het leven kunnen bezielen, doen zij dat, waardoor zij zich op hun levensreis verruimen en zichzelf tot de geestelijke ontwaking voeren. Wij zien nu, mijn broeders, dat zij naar de ruimte kijken. Is ook dat te beleven? Kijk, zij maken zich vrij van de Aarde en zweven thans in de stoffelijke kosmos. Zij zien thans de Zon op eigen kracht. Waardoor komt er nacht? Zij zien nu, omdat zij in de sfeer der Aarde blijven, dat het organisme waarop zij leven, zichzelf verduistert. Wij voelen nu, dat zij een nieuw en ander wonder

beleven, ook wij hebben deze wetten mogen beleven.

Hoe wonderbaarlijk de mens zich van de Aarde losmaakt, wordt u thans duidelijk, doch vergeet niet, zij doen dit op eigen kracht. Niemand kan hen helpen, doch zij komen verder.

Zij kijken naar de Aarde. De Zon, als het levenslicht van de ruimte, verdwijnt, thans kijken zij naar het andere licht, het licht van de nacht. En kijk nu, er zijn meer lichten in de ruimte. Wilt gij die niet leren kennen? Wat zijn dat voor lichten? Wij kunnen hun vragen stellen tot elkaar volgen en beleven.

Wij zien thans, mijn broeders, dat zij terugkeren tot de Aarde. Ook zij willen weten wat dit verduisteren van de ruimte te betekenen heeft. We zullen hen volgen. U ziet het, weer zijn wij op Aarde terug. Telkens weer gaan zij terug, want zij geloven zichzelf niet. En toch, zij kunnen verder. Het licht in de ruimte is weg, maar daarginds leeft het. En thans gaan zij vanuit de nacht naar het licht, gij zult dat beleven. Nietwaar? Ik dacht het en zie, zij gaan thans over de Aarde het stoffelijke licht tegemoet. Dat hebben zij reeds beleefd op hun wandeling over de Aarde heen, doch nu van de ruimte uit. En dit verkennen, mijn broeders, dat wordt hun bewustwording voor de ruimte, het Universum.

Weer keren zij tot de ruimte terug. Verwonderd als zij zijn, als dierlijke wezens, tóch denken zij als wij het zouden doen. Zij vragen zich af, wat dit alles te betekenen heeft. Maar zij zien de werkelijkheid en die vertelt hen hoe te moeten handelen. Ik moet u eerlijk zeggen, mijn broeders, de mens is bezig te ontwaken. Is het niet wonderbaarlijk en héél natuurlijk? Machtig is alles!

Wij moeten hen volgen, willen wij beleven en vaststellen, hóe de eerste mensen, die hun stoffelijke kringloop hebben volbracht tot die ruimtelijke ontwakings gekomen zijn. Hoe vindt gij dit ontwaken, meester Zelanus?"

„Ongelooflijk schoon, mijn meester.”

„En gij, André?"

„Het is iets wonderbaarlijks, mijn meester, en voor de mens van Moeder Aarde overtuigend.”

„Inderdaad, zo is het, en wij zullen hen volgen. Doordat zij het licht van de ruimte beleven, ze zien, dat de Aarde eigenlijk nacht maakt, ook al bevin-den zij zich nog in een schemerlicht op geestelijke afstemming, de Zon als het dagbewustzijn voor de ruimte, geeft hen de mogelijkheid om thans, nu zij het goede zoeken, waar te nemen. En dat is mogelijk, omdat zij, zoals u ziet, de levenswetten van God volgen, doch waarvan zij géén wet kennen. Zij volgen het verduisteren van de Aarde, maar zien thans, dat de Zon zich niet verduisteren kan. Zij stellen echter vast, nu zij vanuit de ruimte het levenslicht voor de Aarde beleven, dat het licht in de nacht ín de ruimte betekenis heeft voor hun leven, doch dat de mens op Aarde er niets van begrijpt. Kijk

nu, mijn broeders, wij gaan tot de ruimte terug. Wij verplaatsen ons, wij zullen vanuit de ruimte opnieuw de Aarde waarnemen. Wat voelen zij nu? Zie, hun licht in de ogen ontwaakt, deze zielen zijn anders, dan de astrale mens, die deze wetten en mogelijkheden nog niet kent. Zij voelen nu, dat zij in een machtige ruimte leven en dat de Aarde slechts een deeltje is van hun wereld. Als overwinnaars voelen zij nu reeds, dat zij deze ruimte zullen overwinnen en dat zij in staat zijn zich met al deze vonken van licht te verbinden. Waarheen gaan wij thans? Voelen zij, dat de Maan daar een lichaam is? Kijk, ze willen verdergaan en ook wij gaan met hen. Waarachtig, mijn broeders, zij willen de Maan leren kennen. Thans beginnen zij aan hun ruimtelijke reis, zij keren tot hun eigen geboorte terug.

Ook het concentreren wordt sterker en bewuster. Wij gaan regelrecht naar de Maan. Daar is onze Moeder, haar organisme wordt groter. Wij dalen met hen op de Maan. Wonderlijk is het, omdat dit het eerste beleven is van de eerste „astrale persoonlijkheid”. Wat nu? Kijk die wezens, zie deze mensen, zij zijn hoogst verwonderd. Waarachtig, ook hier is er leven.

Thans zullen zij het geboren worden op de Maan zien. En dat is mogelijk, omdat Moeder Maan nog leeft. Zie, mijn broeders, wij hebben dat leven verlaten en zij keren er terug. Daar is het visstadium. Hier volgen wij andere levensgraden, vanuit de hoogste graad keren ook zij tot de eerste levensgraad terug. Is dat een machtig wonder? In deze ruimte leven er mensen en daarvoor zijn er lichamen, doch die lichamen zijn daarvoor geschapen. Wie denkt nu het eerst aan een oppermacht? Géén van allen, gij voelt het, doch ook dit gevoel komt tot ontwaking. In hen is er stille ontroering. Ze denken, ze beleven dit wonder. Wat is het? Waardoor is dit geschapen? Wat heeft dit alles te betekenen? O, gij gelukkig mens, gij gelukkige zielen, dat gij nu reeds in staat zijt om deze menselijke vragen te stellen? Kijk, mijn broeders, zij bevoelen de stof en zij schreien hun eerste tranen van geluk. De eerste menselijke tranen voor het geluk, de blijdschap, het één zijn met macht en bewustwording, zijn geboren. Wij hebben dat gelukkige gevoel ook beleefd en begrijpen deze levens, deze mensen.

Machtig is het, een openbaring voor elke vonk van God, wij kennen dit geluk. Maar gij ziet het, zij voelen, dat zij een óneindig leven bezitten. En dát is machtig, ongelooflijk, maar door wat en door wie is dit alles geschapen?

Er is er één onder hen die thans het woord voert. Waardoor voelt deze ziel meer dan de anderen. Dat wordt hun leraar, gij zult dat beleven, mijn broeders en wij weten reeds waardoor dit leven dieper voelt dan de anderen. Wij beleven thans de hoogste bewustwording voor de astrale mens, maar het is de mens, die het éérste het embryonale leven heeft beleefd op de Maan als moeder. Kijk, hij daalt tot het leven af, hij komt tot voelen en denken en kan

zeggen: wij waren hier. Ik voel het. Ik voel dat wij hier waren, maar kan dat? Wat nu? Het is reeds ontwaakt, dat andere „nú”!

U ziet, zij gaan van graad tot graad terug. Aanstonds beleven zij het eerste leven in embryonale toestand. Is dat een wonder? Ze kijken naar de ruimte en ze zien nu, dat ook dit organisme licht ontvangt van de Zon. Ook dat is een machtig wonder. Ze beleven de ruimte en zichzelf. Het geboren worden van een nieuw leven, vanuit het visstadium kunnen zij dat volgen. Keren zij thans tot de eerste levensgraden terug? Já, ook dat willen zij beleven. Een openbaring is het!

Gij ziet nu, zij beleven graad na graad. Het licht in de ruimte verduistert zichzelf. Wat is dat? Zij gaan beleven, mijn broeders, dat zij vanuit het stoffelijke leven het astrale beleven. Dat is een wonder, doch daardoor zullen zij andere wetten beleven. En zie, zij begrijpen het wonder. Zij zijn één met de stoffelijke ruimte, het Universum en zij zijn in staat om de astrale, hun eigen geestelijke ruimte te beleven. Dit héén en terug afstemmen leggen zij thans voor hun levens vast. U ziet, zij maken reeds vergelijkingen, zoals ook wij dat hebben gedaan, doch daardoor ontwaakt hun persoonlijkheid. Dit héén en terugkeren tot de stoffelijke wereld, de Maan in werking, geeft hen verruiming. Wij hebben die levenswetten voor Zon en ruimte kunnen volgen, ook zij beleven niets anders. De éne openbaring stapelt zich op de andere. Er komt geluk in de ziel als mens. Wat nu? Steeds dieper dalen zij in het Maan-leven af. Wij gaan terug tot de eerste cellen en gij ziet het, het embryonale leven is nog aanwezig, nog heeft de Maan haar eigen kringloop niet volbracht. De Maan gaat verder en zal haar leven verstoffelijken, ook dat leren zij kennen.

En thans? Wat zullen wij nu beleven? Kijk, wij zijn het embryonale leven genaderd. Nu willen zij het éénzijn met het embryonale bestaan volgen. Gij ziet nu, dat zij zich éénmaken met die vonken van de Maan en thans het éénzijn beleven. Wat wil dit zeggen? Gij voelt het, zij vragen zich af wat dit toch te betekenen heeft. Maar door de andere, verhoogde levensgraden, zien zij de opvolgende stadia terug en kunnen zich daardoor oriënteren. Ook wij hebben dat gevolgd en begrijpen hun denken en voelen.

Wat nu? Ze zien, dat de Zon verzwakt. Wat is dat? Thans, hoe duidelijk beleven zij de wetten, keren zij tot de hogere stadia terug. Hierdoor, mijn lieve zielen, zult gij méér bewustwording beleven en zie, zij dansen van pret en geluk. Zij begrijpen nu reeds, dat wanneer zij hoger gaan, andere organismen beleven, ook de Zon sterker wordt en aan licht wint. Zij gaan voelen, gij kunt dat volgen, mijn broeders, dat zij die ontwaking door het licht van de ruimte ontvangen. Wanneer zij hogere, dus bewuster organismen beleven, is ook het licht van de ruimte sterker. Is dat iets nieuws? Já, dit leven en het licht

van de ruimte, is één. Dat gaan zij voelen, ze gaan het begrijpen en zetten hun onderzoek voort.

Nu verder terug. Nu nog dieper afdalen in dit leven en dan zien zij, dat voelen ze nu bewust, het licht in de ruimte verduisteren. Is het niet machtig, mijn broeders, wat wij door de eerste astrale mens mogen beleven. En dat op eigen kracht, zonder God, zonder wetenschap? Doch thans ontstaat de geestelijke wetenschap, het leven zal hen zélf overtuigen.

En nu dieper terug. Wat zien zij? Het licht in de ruimte verwaast. Nóg dieper nu. Nog dieper, want zij willen weten wat er dan gaat gebeuren. Wij weten het al. Zij komen tot de eerste levensgraden en dan is er géén licht meer in de ruimte. En dat ogenblik gaan zij thans beleven, mijn broeders, zij keren tot het ogenblik terug van „vóór” de schepping. Zij gaan terug tot dat ogenblik, toen de „Almoeder” aan haar leven begon en God ontstond. Zij doen dat vanuit het bewuste, het eigen leven, wij deden dat vanuit de „Almoeder”. Máár, deze weg is als de onze ónfeilbaar!

Kijk, ze schreien van geluk, hun grotere liefde is geboren. Zij dansen van gelukzaligheid en dat is te begrijpen, ook wij waren diep ontroerd. Is dit leven niet bovennatuurlijk schoon? Ook al bezitten zij nu nog de ónmenselijke levensgraad en afstemming, wij zien, dat hun innerlijk en uiterlijk verandert. Hun geestelijke lichamen worden schoner, zij stijgen boven hun voordierlijke levensgraad uit, op hun weg tot de „Almoeder” terug, veranderde hun persoonlijkheid en er is licht gekomen rondom! Dát, mijn broeders, is het ontwaken van de astrale persoonlijkheid én de astrale wereld waarin zij leven.

Nu verder. Doordat zij de organismen kunnen beleven, keren zij onherroepelijk tot het eerste stadium terug en spoedig zullen zij dat stadium bereiken. Kijk daar, wij leven reeds in de zeven eerste levensgraden. Wat nu? Zij volgen die wetten. Wij worden met hen geboren en wij zullen met hen de eerste dood beleven. Kijk, mijn broeders, wij betreden thans die wetten en nu? Já, wat nu? Wij keren terug tot de astrale wereld. U ziet het, zij beleven thans de wereld voor het ónbewuste, de wedergeboorte. En vanuit die wereld keren wij nu tot de stoffelijke terug. Is dat een wonder? Maar eeuw na eeuw gaat er voorbij. Zij gaan verder, honger en dorst hebben zij al die tijd niet meer gevoeld, want hun leven ontwaakt geestelijk.

En thans betreden wij het embryonale leven, voor de allereerste graad. Nog even dieper en wij komen tot de eerste splitsing voor de Maan. En jawel, kijk, ze voelen zich gelukkig, zij begrijpen, dat zij hierdoor het leven leren kennen. Nog even dieper en wij staan voor de ruimte, voor de splitsing van de ruimte. Gaan zij verder? Já, zij willen dieper afdalen in dit leven en het ontstaan ervan. Wonderbaarlijk is het. Wij kunnen hen volgen, ook voor ons leven is dat het geluk. En daar, mijn broeders, zien wij, dat de ruimte wordt

verlicht en betreden wij het ogenblik, dat het Universum het gouden gewaad heeft ontvangen. Deze zielen beleven grootse scheppingswonderen. Ze vragen zich nu reeds af, waardoor het éne leven verder is dan het andere en waardoor de mens, die hen voorgaat dit gevoel heeft gekregen. Gij voelt het, ze zijn één van gevoel en geven zich volkomen over. En thans wordt het eerste menselijke woord gesproken. Hoor, voel dit wonder. Ze verklaren elkaar de wetten. Nog dieper terug? Kan dat? Zij staan thans voor het Goddelijke licht van de ruimte. Wat nu? Wat zij zien is licht. En wat is dat? Dat licht beeft, trilt, er komt werking. Wat gaat er gebeuren? Zij zien, dat het levenslicht van de ruimte tot werking komt. En wat wij steeds hebben beleefd, mijn broeders, beleven ook zij, het kosmische leven trekt hen aan.

De ruimte is het, die hen tot het eigen bestaan optrekt. Daardoor beleven zij, dat dit licht leeft. Thans komt het vorige stadium terug, dat wij vanuit de „Almoeder” hebben beleefd, beleven zij vanuit het ruimtelijke bewustzijn als licht. De ruimte verduistert en zij blijven thans de overgangen volgen, gij zult dat beleven. Nietwaar, het leven van de ruimte heeft hen tot dit stadium opgetrokken. Wat er thans gebeuren gaat, kennen wij reeds. Ook zij zullen dat beleven. Is dat een wonder? Daar zijn de nevelen reeds. Het leven stuwt zichzelf voort. Het leven van de ruimte verandert! Wij keren tot de „Almoeder” terug en zullen nu die eerste overgangen voor het ontstaan van de schepping beleven en volgen. Wat voelen zij? Ze schreien van geluk en gaan verder en terug tot het allereerste gebeuren voor de „Almoeder”!

Is het niet wonderbaarlijk, mijn broeders? Wat nu? Wij gaan verder. En nu komt er algehele duisternis. Wij keren terug tot het ogenblik van voor de schepping. Kijk, mijn broeders, zij vliegen door de ruimte en beleven graad na graad voor de eerste verdichtingen. Thans hebben wij het eerste stadium reeds bereikt. Wat nu? Er valt duisternis, maar ook zij voelen het licht voor het vaderschap in deze ruimte. Wat voelen zij? Wat hebben zij elkaar te zeggen? Hoort gij hen? Juist, dat is het eerste woord. De eerste meester spreekt.

„Uit dit, waarin wij nu zijn, is al dat leven geboren. Waarom voel ik dieper? Ik weet het niet, maar ik geloof, dat ik het beleven kan. Uit dit zijn wij geboren? Uit dit licht, dat duisternis werd en die duisternis licht? Wij hebben dat kunnen beleven. Nu valt het eerste en andere woord, dat alleen de mens voor het huidige stadium kent. Mijn broeders ... wat is dit alles? Hebt gij – néén, voel je, is het gevoel van de eerste meester, waardoor je het leven hebt gekregen? Is je duidelijk, is het gevoel, van mens tot mens, waardoor wij dit hebben gekregen? Wij gaan nu verder!”

En zie, mijn broeders, thans volgen zij onze weg. Zij volgen wet na wet en de eerste openbaringen voor de „Almoeder”, waarvoor wij als mens het woord mochten beleven.

Já, zij volgen wat wij voor de „Universiteit van Christus” moeten volgen. Is het een wonder? Een openbaring voor ons leven? Ja, ook zij beleven dit machtige wonder. Ik zou willen uitroepen:

Ziel van mijn ziel, ga verder!

Leven van mijn leven, ga verder!

Geest van mijn geest, ga verder en ontwaak en gij zult er komen!

Leven van de „Albron”, ga verder nu!

En thans verder. Ze keren terug naar de Aarde? Néén, zij keren terug naar de stoffelijke wereld. Ze maken zich vrij van de Maan en bezoeken de volgende planeten. Dacht ik het niet? Ze gaan thans het leven verkennen en volgen onze weg. Wij zullen hen volgen, doch waarvoor wij slechts één nacht nodig hebben, daarvoor hadden zij, u ziet het, mijn broeders, eeuwen voor nodig en dat is te begrijpen. Gij ziet hen thans op de bijplaneten terug. Nu gaan zij tot de Tweede Kosmische Levensgraad. Vandaar verder en terug tot de Aarde. Zij ontwaken! Zij krijgen ruimtelijk bewustzijn. Ze weten nu, dat zij het kind van Moeder Aarde ten goede kunnen bezielen. Hierdoor, voelen zij, zal hun leven veranderen en zullen zij de astrale wereld overwinnen en tot bewustzijn voeren. Wie heeft dit geschapen? Waarvoor leven wij? Wat zijn wij voor dit alles, deze ruimte, ál dit machtige leven? Dat zullen wij leren kennen. En zij zullen zich ónze levenswetten eigen maken, mijn broeders, wees daarvan verzekerd!

Maar van dit alles, weet men daar niets. Niets! En dat kan niet, omdat die mens zichzelf niet kent. Wij weten meer. Door ons, geliefden, mogen géén kinderen worden aangetrokken. Gij hoort het, mijn broeders, zij weten nog niet, dat zij dat niet kunnen, doch zij gaan ook dat beleven begrijpen. Wij hebben ons eigen leven. Het leven op Aarde, daarginds, dat hebben wij beleefd. Wij zijn, dat weet hij nu, het leven ín die organismen. Voor ons is er iets anders. Wij zullen het leven op Aarde geluk geven. Maar deze ruimte, waarin wij leven is ons eigen bezit. Wij leven achter de dood, dat geen dood is. Dat ziek worden daar heeft niets te betekenen. Al dit leven behoort ons toe. Wij kunnen gaan waarheen wij willen, zij niet! Zij daar zijn hulpbehoevend, wij niet! En nu? Hoor, mijn broeders, er valt een ander gevoel te beleven.

„Kracht, licht, leven, mens, dier, waar zijt gij?”

Ziet gij, mijn broeders, de astrale mens zoekt naar z'n godheid. Dát is de eerste gedachte van de astrale mens, die een oppermacht voelt. Hoor, zij roepen hun schepper. Zij gaan voelen, dat dit alles voor hun leven geschapen is en daardoor buigen zij zich voor de wonderen.

„Is er een oppermacht, als kracht en leven, die ons dit denken gaf? Zal die kracht weten, dat wij het leven leren kennen? Zal die kracht weten, dat wij het leven volgen? Zal die kracht voelen, wat wij voelen? Zal die kracht, dit

licht begrijpen wat wij willen begrijpen? Weet die kracht, dit licht van ons leven af, ons denken en voelen? Is ons leven niet veranderd?"

En nu horen wij, mijn broeders:

„Kan het zijn, dat ik eerder geboren ben?

Is mijn leven ouder?

Ik weet niet waardoor ik voel, maar het komt tot mij? Het leven kan spreken? Vanwaar komen die gevoelens? Ik weet het niet. Wellicht leren wij ook dat kennen."

Gij ziet het, mijn broeders, allen zuigen zich aan hun leermeester vast en voelen, dat zij ontwaken. Zij gaan van ziel tot ziel. Aanstonds zullen zij door de Aarde worden aangetrokken. Ze gaan van planeet tot planeet, beleven wet na wet en verdwalen in deze ruimte is niet mogelijk, onfeilbaar gaan zij, als wij dat hebben gekund, verder! Ze beleven de verstoffelijking van hun zieleleven, de wedergeboorte en gaan verder. Wat zegt de meester reeds?

„Heb ik je niet gezegd, dat wij steeds weer een nieuw leven ontvangen? Je ziet het, ook dat is waarheid. Door die levens gaan wij verder en komen tot onze vrienden terug. Deze ruimte is één lichaam. Als wij zo'n lichaam hebben beleefd, gaan wij verder. Is het niet om je leeg te schreien? Kom, wij gaan tot dat eerste leven terug."

Gij ziet het, mijn broeders, zij willen opnieuw de Maan beleven. Wij zullen hen thans in slechts enkele seconden volgen en hun belevenissen overzien. Ze gaan terug tot de eerste levensgraden, terug tot de „Almoeder". Hun reis duurt opnieuw eeuwen, maar zij gaan bewust verder en hun leven ontwaakt. Intussen leren zij de wetten van God kennen en zij maken zich deze wijsheid eigen. Nu willen zij naar de Aarde terugkeren. Zij kennen de planeet niet als de „Aarde", doch hun gevoelens spreken over deze werkelijkheid. Ze zijn reeds ruimtelijk bewust geworden. Zij scheppen en baren voor hun geestelijke persoonlijkheid. En ook wij hebben die wetten te volgen en te beleven. Van God weten zij niets, maar de God van al dit leven ontwaakt voor hun astrale wereld.

Wat nu? Ze weten thans, dat zij eeuwigdurend verder kunnen gaan en dat moeten de anderen weten. Ziel na ziel zal thans voor de Goddelijke wetten ontwaken. Wanneer zij bereid zijn om het leven te dienen, ontwaken zij. Zij krijgen door dit dienen tal van wonderen te beleven. Het „Heelal" spreekt tot hun leven, al de levensgraden hebben iets van het eigen ontstaan te zeggen en is ook voor hen het één zijn met het leven van God. Dít éénzijn is hun ruimtelijke ontwaking én bewustwording!

U ziet het, mijn broeders, nu keren zij tot de Aarde terug en vertellen daar wat zij door hun reis hebben leren kennen. Nu komt er éénheid. Ook andere zielen, als astrale wezens zijn aan hun verkennen begonnen, er komt nu een

machtige éénheid tot stand. Is dit nu verdoemd zijn, mijn broeders? Is het leven niet ontzagwekkend? Is dit géén geluk? Had gij het anders verwacht? Néén, dít is het!

Het Heelal waarin zij leven zal hen nog andere wetten verklaren. En zij krijgen licht, zij worden bewust, zij zijn reeds één met hun eigen wereld én met de stoffelijke ruimte, ook met de wedergeboorte voor de Aarde, voor het vader- en moederschap. Ook die gezegende levenswetten hebben zij reeds leren kennen. En de „Almoeder” volgt haar eigen leven, de „Alziel” baart en schept en trekt de mens, omdat die mens het goede wil, tot het eigen bestaan en tot die bewustwording terug. U voelt thans, de Goddelijke afstemming van de ziel als mens en voor al het andere leven, maakt dit leven wakker. En dat is de bezieling, het Goddelijke éénzijn voor al het leven van God! Ook wij hebben die Goddelijke, doch thans bewuste bezieling mogen beleven.

Wij zijn weer op Aarde. Ze vertellen aan de anderen waar zij zijn geweest. Ga mee en wij zullen u daarvan overtuigen. Gij ziet het, de meesters zijn nu geboren. Ze splitsen zich. De mens wordt van de Goddelijke wetten overtuigd. Door dit alles gaan zij beseffen, dat er een kracht is, die wil, dat zij het leven leren kennen. En die kracht is sterker dan zij bezitten en kunnen beleven, díé kracht leeft overal en zijn zij mee verbonden. De eerste meesters aanvaardden hun adepten, mijn broeders. De anderen, waartoe het hoogste bewustzijn behoort, trekken zich even terug en denken over alles na. Ze weten nu, dat er licht komt in deze wereld en zij hebben licht. Zij zijn dat licht! Zij voeren zichzelf tot deze openbaring! Het licht ín de astrale mens treedt naar voren en is geluk:

Is leven!

Is liefde!

Is harmonie!

Is vreugde en geluk!

Is oneindig schoon!

Is als de ruimte is!

Is ook vader- en moederschap!

Is tevens waarachtig!

Is bovendien het éénzijn met al het leven en dan praat het leven!

Die eigenschappen zijn thans bewust en tot hun levens gekomen! De hoogsten zien reeds een geweldig plan. Já, zij praten erover, zij mediteren ervoor en zij zien die gestalte, die bewustwording, die bezieling en dat licht tot hen komen, waardoor de wereld waarin zij leven lichtend wordt, schoon, rein en iets anders is dan het leven daar. Zij gaan voelen, mijn broeders, dat zij door die andere, ruimtelijke kracht aangeraakt zijn, bezieling kregen, want dat kan niet anders gebeuren.

Zij weten nu, (dat) wanneer zij dienen, hun wereld één groot licht wordt. En dat willen zij thans trachten te bereiken. Zo zullen zij de wonderen leren kennen die voor hun levens werden geschapen. En zij zullen, dat moet u thans duidelijk zijn, mijn broeders, hun eigen wereld vergeestelijken, omdat zij de wetten van hun ruimte leerden kennen. Waarheen gaan zij thans? Ook dat zullen wij leren kennen.

Ze weten nu, dat hartstocht hen tot de duisternis voert. Ze weten ook, dat zij de stoffelijke mens moeten helpen en dat die mens zichzelf (niet kent) en niets van hun persoonlijkheid weet. Ze voelen zich lichtend, zwevend, zeker is hun leven en niets kan die zekerheid storen, wanneer zij maar willen dienen. Steeds aan hun eigen leven blijven denken. En hoe meer mensen tot de ontwaking komen, des te lichter wordt hun wereld, waardoor de geestelijke sferen geboren zullen worden en ook wij voor ons eigen leven hebben te aanvaarden.

Zij zien nu terug in hun onbewuste leven, de tijd, dat zij niets anders wilden beleven dan de stoffelijke mens. Zij zien thans, dat zij die mens bezeten hebben gemaakt. Ze leren nu de wetten kennen en begrijpen daarvan het geestelijke „ik”. Nu kunnen zij zich volkomen voor de mens op Aarde geven. Ze volgen de wedergeboorte en kunnen nu aan hun geestelijke opbouw beginnen.

En daarvoor moeten zij dienen. Nu zien zij, dat zij de geestelijke levensgraden kunnen overwinnen en dat licht leefde ín hen en is de Goddelijke afstemming. Hierdoor hebben zij zich van de astrale duisternis bevrijd en is voor elk mens, waardoor hun ruimte ontwaakte. Ook dit is geestelijk baren en scheppen! Doch nu voor de persoonlijkheid.

De mens, die hen aanvaarden kan, krijgt licht, doch staat thans voor de geestelijke levenswetten. Deze mensen weten nu, dat zij de kracht van hun wereld leren begrijpen en zij hun levensruimte zullen overwinnen. Daardoor is het, dat wij het leven op Aarde zien veranderen.

Kijk, mijn broeders, ook Moeder Aarde gaat verder en verfraait haar organisme. Het leven op Aarde, voor dier en mens en Moeder Natuur, krijgt bewustzijn. Onder de leiding van de hoogsten, voor dit bewustzijn, gaan zij verder. Er ontstaat de eerste „Orde”. Er zijn er, die de wetten overzien en beleven nu hun toekomst. Zij kunnen het ónbewuste kind iets schenken en in hun bewust leven optrekken.

Door het leven te dienen, u ziet het, kwam de éne na de andere sfeer tot bewustzijn. De sferen van licht ontwaken. De mens heeft zich van de onbewuste sferen losgemaakt en is aan een ander leven begonnen. Ze weten nu, dat elk organisme een eigen wereld te vertegenwoordigen heeft. Miljoenen zielen als mens betreden de astrale wereld en de wedergeboorte gaat verder.

De mens beleeft nu reeds vindingen, er komt vuur, doch dat zijn de geschenken van de geestelijke persoonlijkheid. Het zijn nietige wonderen voor deze levens, maar er komt meer bewustzijn, andere technische wonderen zullen er volgen. De astrale persoonlijkheid kijkt door een elementale wet en zal die kracht verstoffelijken. Al hun geestelijke gevoelens, mijn broeders, gij ziet het en wij beleven die wetten voor ons leven, moeten zij licht geven en afstemmen op hoger denken en voelen. En dat wordt hun rein geluk, hun leven en liefde!

De ziel als mens overwint de Derde Kosmische Levensgraad, zij krijgt levensgeluk, omdat zij haar ruimte vergeestelijkt. En die wetten kennen wij. Hoe hebben wij de sferen van licht overwonnen, meester Zelanus? Hoe hebben wij ons van de duisternis, ónbewustzijn losgemaakt? Door te dienen kwamen wij zover. Ook wij en al het leven van God heeft deze wetten te aanvaarden. Hierdoor weten wij, hoe de ziel als mens ontwaakt. Deze zeven onbewuste overgangen zullen overwonnen worden en eerst dan betreedt de ziel de eerste sfeer.

Wij hebben dus mogen volgen en beleven, dat deze eerste levensgraden tóch ondanks alles, géén stoornissen hebben gekend. Ik bedoel, dat dit ónbewustzijn niet in staat is geweest om de wetten van God te overschrijden, want ook dat is mogelijk. Gij kent die wetten, meester Zelanus. En aanstonds, doch nu voor een verder stadium, willen wij die afbraak volgen, waardoor wij echter vaststellen, dat de mens voor dit tijdperk die afbraak niet heeft kunnen beleven. Hoe meer bewustzijn er komt, dat hebben wij te aanvaarden, des te dieper zakt de mens in zijn eigen ellende weg. En dát heeft de „Almoeder” niet gewild, dat is het bezit van de mens!

Zeven overgangen heeft de mens nu te beleven als astrale persoonlijkheid, voordat zij de sferen van licht vergeestelijkt heeft, ik bedoel, dat zij de eerste lichtende sfeer beleven kan. Zeven werelden zijn het, zoals ook de macrokosmos heeft moeten aanvaarden, waardoor de bijplaneten ontstonden en al het andere leven, dat nu, zoals wij het hebben gezien, slechts één organisme is. Zó heeft de ziel als mens zeven overgangen te vergeestelijken voordat zij (in staat is) deze duisternis, waarvan de Bijbel zegt, dat het hellen zijn, te overwinnen. Ook wij hebben over „hellen” gesproken, doch dit zijn de ónbewuste werelden, voordat de ziel als mens de sferen van licht bereikt. En dat heeft zij in haar eigen handen.

Voel goed aan, wat dit alles te betekenen heeft. De mens van Moeder Aarde zal echter ontwaken. Hij maakt zich vrij van de oerwouden en begint aan een maatschappij, aan een hoger stoffelijk bestaan. Doch indien hij die harmonie kon bewaren, zouden de duistere sferen zich niet kunnen verdichten. Want dit leven blijft zo niet. En dan beleven wij andere wetten. Welke

wetten, meester Zelanus?”

„De mens zal de levenswetten van God overschrijden, meester.”

„Juist, dat is het. En hierdoor stellen wij vast, ook voor het huidige stadium, hoe meer bezit de mens krijgt, des te dieper zal zijn val zijn, indien hij zijn bezit niet begrijpt. En wij kennen het huidige stadium. Wij weten hoe de mens leeft, de één bezit alles en het andere leven niets. Ook die levenswetten voor ziel en geest zullen wij later volgen, doch dan beleven wij de wijsgerige stelsels voor goed en kwaad, voor mens en maatschappij en voor kunsten en wetenschappen, voor ziel, leven en geest! En welke andere wetten krijgen wij thans te beleven, André-Dectar?”

„Hierna betreden wij de bewuste en de ziekelijke krankzinnigheid, de zieke bezetenheid, mijn meester, die thans reeds te beleven is.”

„Inderdaad, deze levenswetten krijgen wij te zien en te beleven, omdat de astrale wereld ontwaakt. Wij krijgen bewust en onbewust kwaad te zien, bewuste en onbewuste krankzinnigheid, deze bezetenheid, die nu nog natuurlijk is en waardoor eigenlijk het stoffelijke kind van Moeder Aarde ontwaakt, omdat de astrale persoonlijkheid op dat leven inwerkt.

Wij zien thans verschillende stadia van bewustwording. Er zijn levensgraden die openstaan voor het goede, die de lichtende sferen hebben bereikt én graden, waartoe miljoenen mensen behoren, die nog aan dat leven moeten beginnen, doch die zich nu door de mens op Aarde uitleven. Maar nu straks? Wij gaan aanstonds eeuwen verder en dan beleven wij dat stadium. Voor dit tijdperk hebben wij het ontstaan van de astrale wereld beleefd. Wij hebben gezien, hoe de mens van de Aarde verdergaat en hoe hij zich die hogere sferen eigen kan maken. En dat zijn de geestelijke levenswetten voor ál het leven van God. Die wetten zullen niet veranderen, ze krijgen alléén stoffelijk én geestelijk bewustzijn. Hierdoor staan wij straks voor bewust goed en kwaad, voor bewuste én ónbewuste afbraak, op Aarde en voor dit leven van de ziel als geest!

Maar wat de ziel zich in de astrale wereld eigen maakt, zijn ook de wetten voor de stoffelijke mens. Door het leven van God te dienen ontwaakt het leven.

Wij stellen dus voor de „Universiteit van Christus” vast:

De „Albron” heeft géén hellen geschapen!

Wat de Bijbel van de „hellen” zegt, dat zĳn géén hellen!

Wat voor de mens van Moeder Aarde, voor het huidige stadium „hellen” betekenen, zijn werelden van ónbewustzijn, doch die zal de ziel overwinnen!

Er bestaan géén hellen!

Daarom is er géén verdoemdheid!

De mens zal zich ook die werelden eigen maken!

In de mens leeft het Goddelijke licht!

En als een geestelijke persoonlijkheid zal de mens die werelden overwinnen, eerst dán kan hij zeggen: de „Derde Kosmische Levensgraad” is het bezit van mijn leven!

En thans, mijn broeders, wij gaan weer verder. Stem uw leven af op het overschrijden van de levenswetten. Ook nu wil al het leven van God tot uw bewustzijn spreken.”

-o-o-o-o-o-o-

-o-o-o-o-

-o-o-

De ziel overschrijdt de Goddelijke wetten

„Gij ziet nu, mijn broeders” ... gaat meester Alcar verder ... „wat er intussen op Aarde is gebeurd. Wij beleven nu een volgend tijdperk. Het leven op Aarde is veranderd en de mens kreeg meer bewustzijn. Het is thans noodzakelijk om ook deze wetten te volgen; hierna stellen wij de bewuste en de ónbewuste krankzinnigheid vast. Mijn vraag is nu, meester Zelandus: kán de ziel de Goddelijke wetten overschrijden?”

„Ja, meester, dat is mogelijk.”

„Waardoor?”

„Omdat zij meer bewustzijn gekregen heeft. Ze heeft meer bezit gekregen, meer ruimte, waardoor zij de Goddelijke wetten in eigen handen heeft genomen.”

„Inderdaad, dat zijn thans de mogelijkheden die wij moeten volgen. Immers wij weten reeds, dat zij haar tweelingziel heeft verloren. Zij begon aan een ander leven en wel door de afbraak, waardoor zij haar harmonische wetten, voor het vader- en moederschap verstoorde. Wij weten bovendien, dat zij haar kringloop der Aarde kon beëindigen, doch dat de Aarde haar een halt toegeroepen heeft. Daarenboven weten wij nu, dat de mens in dit vorige stadium de wetten van God nog niet overschreden heeft, omdat hij dat bewustzijn nog niet bezat. Maar hoe hoger wij nu komen, wordt ook het bezit van de ziel ruimer en daardoor heeft zij zichzelf vergeten. Waar heeft zij deze wetten beleefd, André?”

„Op Aarde, mijn meester.”

„En dus niet aan Gene Zijde?”

„Op Aarde beleefde de ziel moord na moord, mijn meester.”

„Dat is het antwoord, mijn broeders. Aan Gene Zijde, ín de astrale wereld dus, heeft zij deze wetten niet kunnen beleven. Maar op de stoffelijke planeet heeft zij haar stoffelijke leven overwonnen en hierdoor verbrijzelde zij deze Goddelijke harmonie en staat nu voor haar oorzaak en gevolg. De ziel ging zover, dat zij géén leven, noch dood bezat. Het prehistorische tijdperk kon haar die mogelijkheden niet schenken, omdat zij hiervoor bewustzijn nodig heeft en zij zich, door de menselijke evolutie eigen kon maken. Om dit nu vast te stellen, mijn broeders, betreden wij het volgende stadium en een nieuw tijdperk voor de ziel als mens.

Wij, mijn broeder André, hebben deze wetten voor de boeken „Het Ontstaan van het Heelal” mogen beleven. Wanneer de ziel de wetten van God overschreden heeft, dat mogelijk is, door moord ná moord te beleven, ligt zij in de astrale wereld neer als een kwal aan het huidige strand en kan afwach-

ten, doch móét thans terugkeren tot de Aarde om die disharmonische daden goed te maken. Doordat de mens zichzelf uit het Goddelijke harmonische gareel heeft getrapt, moet hij ook die levenswetten aanvaarden, doch die zijn nooit door de „Almoeder” geschapen. Het is hierdoor, dat wij straks voor het huidige stadium het leed en smart beleven, de ellende van het huidige stadium, oorlog en afbraak, verdierlijking en algehele vernietiging. En dan stellen wij voor de „Universiteit van Christus” vast, wáár de ziel als mens aan die afbraak is begonnen, doch waardoor al die ellende is geboren.

In de vorige stadia heeft de mens dat niet gekund, doch zijn bewustzijn en de ontwikkeling op Aarde voert hem tot dit machtige bezit en zien wij de heersers ontstaan. De eerste heersers op Aarde. Zij, die denken, over het leven van God te mogen beslissen en zich daardoor hebben vergeten, zich hierdoor een ellende hebben geschapen, waardoor de levenswetten van God overschreden konden worden. Niet alleen nu, dat dit hem van zijn tweelingziel losgerukt heeft, de heersers vernietigden alle levenswetten voor zichzelf en kregen bovendien de geestelijke afbraak te aanvaarden. En dit alles voert ons meteen tot de bewuste en ónbewuste krankzinnigheid.

Had de mens dit kunnen voorkomen, had hij kunnen blijven leven zoals de wetten van God het hebben gewild, die levenswetten zijn geschapen, dan was er géén ellende in het stoffelijke leven geboren. Er waren dan tevens géén ziekten ontstaan. Wij kunnen dus voor de „Universiteit van Christus” vastleggen, dat de mens op Aarde schuld heeft aan ál de ellende, de stoffelijke én geestelijke afbraak, de „Almoeder” geeft de mens alléén liefde te beleven!

Maak dit het huidige stadium duidelijk en wij kunnen verdergaan, ik beoel, om al die andere wetten te ontleden, waarna wij de menselijke persoonlijkheid leren kennen. En die is het, waardoor de ziel zichzelf tot het overschrijden van de levenswetten heeft gevoerd. De man is het, die zich nu uitleeft. Hij is het, die zich van zijn tweelingziel losgerukt heeft, de moeder is het, die hem niet heeft kunnen overwinnen. Telkens weer heeft de man als het scheppende gevoelsleven de harmonische wetten van God overschreden. En wanneer de ziel vanuit het moederlijke organisme het vaderlijke betrad, begon zij ook aan die afbraak, omdat wij weten, dat de ziel in beide organismen leeft.

Wat nu, mijn broeders? Duizenden eeuwen gingen er voorbij, maar in die tijden zien wij, dat de astrale wereld ook is veranderd, de verschillende levensgraden hebben zich verruimd, de ziel als mens is bewuster geworden. Tal van verschijnselen treden nu naar voren. En dat zijn thans de „hellen” in het leven na de dood, de zeven geestelijke levensgraden die de ziel te overwinnen heeft.

De hoogste levensgraad gaat bewust verder en dient het stoffelijke én het

geestelijke leven. De lagere en éérste levensgraden moeten zich van die duisternis trachten te bevrijden en dat dit mogelijk is, weten wij. Doch daarin beleven wij, dat er mensen op Aarde hebben geleefd, die op Aarde de wetten van God hebben overschreden en zijn thans reeds de heersers op Aarde. Die mensen liggen in de astrale wereld neer als kwallen aan 'n strand, doch ook zij moeten verder. En is dat mogelijk, meester Zelanus?"

„Ja, meester.”

„Welke wetten zal thans de ziel beleven?"

„Het is het afwachten op de nieuwe geboorte, doch nu voor het „oorzaak en gevolg”.”

„Dat is juist, doch hiernaast, André?"

„Voor de „karmische wetten”, mijn meester.”

„Ook dat is het antwoord en hebben wij te aanvaarden. Wij stellen dus vast, hoe meer bewustzijn de ziel op Aarde krijgt, des te dieper is haar val en haar afbraak. Omdat zij de massa overheersen wil, overschrijdt zij de levenswetten. Dat zijn de heersers op Aarde. En hoe is nu het huidige stadium? André beleeft die narigheid. Adolf Hitler en zijn soort, overheersen het leven op Aarde, doch reeds in het prehistorische tijdperk werden daarvoor door de ziel als mens de eerste fundamenten gelegd. Naarmate de mensheid thans bewustzijn krijgt, is dat voor een heerser de mogelijkheid om die massa tot zijn voelen en denken op te trekken. Hoe zij dat doen, kennen wij. Waarheen het ons voert, weten wij ook en wat erdoor bereikt wordt, is te zien door het huidige stadium en te beleven door de ellende. Had de mens dit kunnen voorkomen, is de vraag van miljoenen zielen?"

In reine liefde geboren, in reine harmonie ging het leven van God verder en leefde in deze éénheid met God. Doch toen begon de mens te denken. Hij verbrak die harmonie, hij zag het dierlijke leven en doodde het, waarna de haat en de angst bewustzijn kreeg. En vanaf dat ogenblik is de narigheid begonnen.

Néén, kunnen wij uitroepen, dit was niet te voorkomen. De mens moet deze evolutie beleven en wij zijn in staat om toch de Goddelijke harmonische wetten te volgen en te beleven en ze voor de „Universiteit van Christus” te ontleden. De ziel als mens beleeft thans die stoornissen en keert ervoor naar de Aarde terug, maakt goed en begint vroeg of laat aan het hogere leven. Niet één mens kan eraan ontkomen! Dat hebben wij te aanvaarden, doch de harmonische wetten kán de mens bezoedelen en toch, uiteindelijk staat de mens machteloos en kan hij zijn eigen hoofd buigen! Wat wil dit zeggen, meester Zelanus?"

„Dat zégt, mijn meester, dat wij als mens toch ééns aan het hogere leven moeten beginnen en dat ónze levensgraad in staat is om ons voor álgehele

ondergang te behoeden.”

„Inderdaad, zo is het en leren wij, André?”

„Dat de levensgraden zichzelf voor álgehele ondergang behoeden, mijn meester. De éne moeder baart thans meer levens dan de andere moeder, zodat die álgehele vernietiging voorkomen wordt. Alléén door het vader- en moederschap overwint de mens zijn disharmonie, zijn ellende, zijn afbraak en hebben wij te aanvaarden.”

„Ook dat is waarheid. Wij kunnen dus aanvaarden, dat er van eeuwigdurend uiteenrukken geen sprake is. De mens scheidt disharmonie, bewuste en onbewuste afbraak, toch dwingen de wetten van de „Albron” hem al die fouten weer goed te maken. Op Aarde gebeuren al deze toestanden en kan de ziel zich uitleven, doch dat wordt straks anders, wanneer wij de bewuste en onbewuste krankzinnigheid, de bewuste psychopathie en de ziekelijke betreden, eerst dán staan wij voor een menselijke chaos!

Het huidige stadium, mijn broeders, ging ten onder door dit menselijke vergrijpen, het bezoedelen van de Goddelijke levenswetten. Sinds eeuwen is men aan die bezoedeling begonnen. Daardoor beleeft het huidige stadium bewuste én onbewuste krankzinnigheid, bewuste en onbewuste psychopathie en de daarbij komende karaktereigenschappen, de wetten voor ziel en geest, de stoffelijke en de astrale wereld. Hierdoor ontstond er oorlog na oorlog, afbraak na afbraak, de ziel als mens heeft haar Goddelijke harmonische levenswetten bezoedeld. Wij staan dan voor duizenden karaktereigenschappen, voor haat en leugen, niet alleen voor het stoffelijke leven, doch bovendien voor „Christus” ... „God”.. de „Alliefde”, het „Alleven”, het vader- en moederschap. De mens staat hier voor hoger bewustzijn en dat gevoel is het, waardoor hij bezwijkt. Was dit alles te voorkomen? Néén, het is de weg van evolutie, maar de „Albron” heeft dat nimmer gewild!

Inderdaad, de heersers zijn het, zij leven zich uit door de massa, de sterkste overwint, breekt af, mismakkt, wat door liefde geschapen werd. De Volken der Aarde krijgen bewustzijn, doch die massa leeft hier nog in het dierlijke.

Maar wat de mens voor het huidige stadium opgebouwd heeft, kennen wij. Welk bewustzijn de verschillende faculteiten bezitten, eveneens. De mens heeft een geloof ontvangen en hoe dat is geschied, hebben wij in het boek: „De Volkeren der Aarde” vastgelegd. Hoe de Bijbel is geboren, weten wij ook. Welke onwaarheden de Bijbel vertelt, dát zullen wij thans ontleden en hebben wij te volgen. Wat de meesters daarvoor hebben gedaan, wordt op Aarde, het huidige stadium niet begrepen, doch ook dat bewustzijn zal veranderen. Intussen gaat Moeder Aarde verder om haar leven af te maken. Zij zal het menselijke organisme verfraaien; ook het Universum krijgt meer en meer bewustzijn. Het leven op Aarde ontwaakt, mens en dier en Moe-

der Natuur beleven deze Goddelijke evolutie en de ziel als mens heeft haar astrale wereld betreden. Het leven gaat voort, van algehele vernietiging is er geen sprake, de levensgraden dwingen de mens de organismen te beleven, die Moeder Aarde voor ál haar leven geschapen heeft.

Dít zijn dus de kosmische én de Goddelijke levenswetten die wij moeten ontleden voor het huidige stadium. Al het leven van Moeder Aarde staat dus voor deze uiteindelijke overgave, het aanvaarden van de Goddelijke „wil”! Maar wat die „wil” te betekenen heeft, beleven wij later, doch dan betreden wij de menselijke, doch bovendien zijn Goddelijke afstemming voor ál de levenswetten van de ruimte.

Indien gij dit alles hebt begrepen, mijn broeders, dan gaan wij verder. Stem u dan af op de bewuste en de ónbewuste krankzinnigheid, voor hier in dit dierlijke stadium en straks voor het huidige – de twintigste eeuw, waarin wij ál deze eigenschappen terugzien. Straks handelt de ziel als mens op volle kracht en dat betekent, dat zij haar huidige stadium heeft bereikt. Maar dan komen wij voor ál de faculteiten te staan door de mens opgebouwd en beleven wij de bewuste en de ónbewuste gevoelens ten opzichte van de wetten van God, die wij daarna voor de „Universiteit van Christus” ontleden!

Kom nu, wij maken een wandeling over de Aarde. Waar wij zijn, daar is er leven, leeft de mens in zijn disharmonie. Hij is thans reeds met al het leven tot gevechten op leven en dood gekomen. De mens overheerst nu niet alleen het dier en Moeder Natuur, doch ook zichzelf, de lagere levensgraden. Maar Moeder Aarde is bevolkt. De zeven levensgraden hebben zich over de Aarde verspreid. Als stammen hebben de levensgraden zich voor de andere, lagere graden afgesloten, waarvan de hoogste overheerst. Nog steeds kunnen wij aan het menselijke organisme waarnemen hoe de stoffelijke evolutie is en het bewustzijn, ten opzichte ván het organisme en de ziel als geest voor haar astrale wereld. Dat hebben wij thans te volgen, doch nu voor de bewuste en onbewuste krankzinnigheid.

Ik vraag u, meester Zelanus: Is hier reeds de bewuste en de onbewuste krankzinnigheid te beleven?”

„Wij hebben die wetten reeds beleefd, mijn meester, doch ik voel, wat u van mij wenst te weten. Dát, wat het huidige stadium te beleven heeft door de krankzinnigheid, beleven wij hier nog niet. Doch naarmate de mens bewustzijn krijgt, leren wij bovendien de ziekelijke krankzinnigheid kennen.”

„Dat is juist, doch welke wetten beleven wij dan, André?”

„Die levenswetten voeren ons tot de persoonlijkheid, mijn meester. Tot de karaktereigenschappen en het maatschappelijke bewustzijn, waardoor de mens zich zelf heeft verloren. Wat wij hier nog beleven is door het vader- en moederschap. Betreden wij het huidige geknoei voor de ziel als mens, het

vernietigen van al de Goddelijke harmonische levenswetten, dán staan wij meteen voor de ziekelijke krankzinnigheid, voor de psychopaten en krankzinnigegestichten.”

„Inderdaad, ook dat is juist. En wie heeft dat geschapen, meester Zelanus?”

„Wij, mijn meester, wij zélf zijn aan die afbraak begonnen.”

„Waarheid, mijn broeders. Duizenden karaktertrekken en eigenschappen zijn thans ónbewust, doch het is daardoor, dat de mens zijn krankzinnigheid heeft geschapen, doch waardoor hij het „dágbewuste denken en voelen” heeft verloren. Dat wil nu zeggen, en dat hebben wij voor de astrale wereld gevolgd, dat er voor Moeder Aarde géén krankzinnigheid bestaat. De Aarde heeft géén ziekten geschapen, géén disharmonie, de mens is aan die afbraak voor ál de levenswetten begonnen. Wat wij voor dit stadium dus aan en voor de krankzinnigheid beleven, behoort tot het ónbewuste voelen en denken. De ziel als mens kent zichzelf nog niet. Haar handelen ten opzichte van de Goddelijke wetten, is ónbewust. Zij kent God niet, haar astrale wereld niet, niets van haar geestelijk leven, doch dat ogenblik nadert, omdat de astrale persoonlijkheid zichzelf heeft leren kennen. Voelt gij het wonderbaarlijke voor het leven op Aarde en in de astrale wereld? Hier moet verandering in komen en dat is mogelijk, omdat de eerste sfeer reeds gereed is. De mens, die de eerste sfeer heeft bereikt, bouwt verder en komt nu in de eeuwen die voorbijgaan tot het „Universele bewustzijn”. De mens leeft nu reeds in harmonie, doch op Aarde kent het leven van God zichzelf niet.

De mens aan Gene Zijde gaat verder. Hij is het, die het bewustzijn op Aarde brengt. Hij is het bovendien, die de God van al dit leven moet leren kennen en tot het bewuste „AL” zal terugkeren, om van daaruit het leven van Moeder Aarde te bezielen. Ook dat ogenblik nadert. Ook al duurt dat nog miljoenen jaren, komen doet het!

Wij kunnen dus nu reeds vaststellen, dat de oerwoudstadia géén bewuste krankzinnigheid hebben gekend. De ziekelijke eigenschappen behoren bij het huidige stadium. Maar wij staan voor tal van feiten, voor ziekten en ellende, die de mens in het huidige stadium bezit en waarvan hij de wetten niet kent. Wat wij hier beleven is het dierlijke instinct, doch dat gevoelsleven moet veranderen en betreedt het leven het hogere stadium, voor stof en geest, voor de aarde én de astrale wereld.

Doordat de ziel dus evolueerde, trad ook de bewuste krankzinnigheid naar voren. Nu beleven wij een chaos, de mens is zichzelf niet meer, de „wil” om het leven te bezitten, brak de menselijke persoonlijkheid. God weet dat, doch „HIJ” kan hieraan niets veranderen, „HIJ” gaf de mens alles! Wij zijn Goden, ook al bezitten wij de dierlijke afstemming. Deze wetten moeten wij aanvaarden!

Hoe is nu de mens in zijn maatschappij? Wat heeft hij door het stoffelijke leven bereikt? Wat heeft hij voor zichzelf en z'n tweelingziel opgebouwd? Niets dan narigheid. Wie daaraan meedoet heeft straks de bewuste krankzinnigheid te aanvaarden, want door ál die verlangens vertrappt de mens zijn Goddelijke harmonie. Hij bewandelt thans een duistere weg. Niets kan hem tegenhouden, omdat hij zijn eigen leven en zelfstandigheid heeft gekregen. De ziel als mens spreekt nu wartaal, zij is als mens ónbewust, zij verlangt dingen en zaken te beleven, waarvan God géén wet geschapen heeft. De mens wordt opstandig, de ziel zinkt weg in een stinkend moeras en leeft zich volkomen uit. Maar in dit oerwoud was dat nog niet mogelijk en hebben wij te aanvaarden.

Wij gaan dus, mijn broeders, tot het menselijke bewustzijn. En eerst dán staan wij voor de mens in zijn huidige maatschappij, waarvoor hij leeft en dient, doch in strijd is met de Goddelijke levenswetten voor het goede.

„Wat is er nog meer waar te nemen, mijn broeder André?”

„Wat ik zie, mijn meester, is hier de splitsing van persoonlijkheid voor de mens.”

„Zeer juist, doch nu voor het huidige stadium? Hoe is de mens daar gesplitst, wanneer wij hem voor de Goddelijke harmonische levenswetten plaatsen? Dan is de Goddelijke harmonie zoek en niet meer te beleven. En toch, de mens zal zich moeten afstemmen op God en ZIJN levensruimten voor het goede, wil hij na de stoffelijke kringloop de astrale wereld bewust betreden. Dat is dan het „oorzaak en gevolg”.

Wat wij zien, mijn broeders, is tóch, ondanks al deze afbraak, dat de Aarde haar leven gevangen houdt. Dat wil nu betekenen, dat de ziel als mens tóch haar vader- en moederschap te beleven krijgt, doch dat de éne moeder méér kinderen te baren heeft dan de andere en dat daardoor de disharmonie overweldigend overheerst. Hiernaast beleven wij dan de karaktereigenschappen en die zijn het, waardoor het huidige stadium zichzelf heeft verloren. Het vader- en moederschap ís dus niet te vernietigen en dát is de énige zekerheid voor ál het leven van God, of de mens was in staat geweest de scheppingen te vernietigen.

Dat zegt nu, hoe hoger wij komen, des te scherper wordt de krankzinnigheid. Immers, de laagste levensgraden kunnen die krankzinnigheid niet beleven en is voor het huidige stadium vast te stellen. De hoogste levensgraad bezit krankzinnigheid, niet het oerwoud! Is dat niet wonderbaarlijk? Tóch dringt het niet tot het huidige stadium, de geleerden door, dat dit Goddelijke wetten zijn. Het oerwoud heeft dat bewuste voelen en denken nog niet bereikt en is nu ook niet te bereiken! Voelt gij dit en kunt gij dit aanvaarden, dan betreden wij het huidige stadium en zien wij, dat de mens door zijn be-

wustzijn is bezweken. En dat is afschrikwekkend! Dat is nu de mens met zijn hoger denken en voelen. Doordat hij een geloof heeft ontvangen is er godsdienstwaanzin ontstaan, waarvan weer het oerwoud géén gevoel kent. Dat zegt dus, dat wij afstemming bezitten op het huidige stadium en dat deze wijsheid alléén door het huidige stadium beleefd en aanvaard kan worden en dát Christus voor het huidige stadium tot de Aarde is gekomen.

In het menselijke oerwoud heeft de ziel al deze narigheden niet gekend. De mens daarin beleeft zijn leven en is niet anders, doch de maatschappij gaf de mens te denken en te voelen, doch waardoor hij zich mismaakte en zien wij de bewuste krankzinnigheid!

Hoe meer de mens nu zal bereiken, des te dieper is deze ziekte. Dat wordt de psychopathie! Graden van deze ziekten, diepten van ónbewust voelen en denken. Straks ontleden wij ál deze graden voor de „Universiteit van Christus” en ook dan betreden wij de „zeven” diepten voor élke ziekte, voor élke karaktertrek, voor de kunsten en de wetenschappen, voor het vader- en moederschap, voor duizenden mogelijkheden meer!

Hier echter, mijn broeders, is de krankzinnigheid geboren en even later de psychopathie!

Doch toen de astrale persoonlijkheid het geloof én „GOD” op Aarde bracht, betrad de mens deze geestelijke levenswetten en ook daarin heeft hij zich volkomen verloren. De mens is verdwaald door de opeenhoping van fouten voor God en zijn ruimtelijke levenswetten, verdwaald op Aarde door zijn levens, waardoor het Goddelijke astrale levenslicht voor zijn persoonlijkheid verduisterde. Deze wetten moeten wij volgen, wil het huidige stadium ze begrijpen en kunnen aanvaarden. Het is dus duidelijk, mijn broeders, door tal van menselijke én dierlijke eigenschappen, betrad de mens zijn krankzinnigheid en zijn psychopathie. Maar er zal geloof, hoop en liefde op Aarde komen en eerst dan beleven wij „Christus”!

Dat is het bewustzijn voor hoger voelen en denken en het gevoelsleven van de bewuste geestelijke astrale wereld. Dit alles is kosmische waarheid! En daarvoor kreeg de Aarde een plaats tussen Zon en Maan. Haar macrokosmische afstemming schenkt ons die zekerheid. Hieraan is niets te veranderen, voor al het leven van God zijn deze wetten. En nu, mijn broeders, gaan wij verder en betreden het bewuste vader- en moederschap, maar bovendien het ónbewuste beleven van de ziel als mens van deze wetten.

Wij kunnen thans vragen stellen.

Hoe heeft de mens zijn vader- en moederschap beleefd?

Hoe heeft zij die levenswetten aanvaard?

Hoe onderging zij haar ruimtelijke gevoelsleven?

Waar is de eerste krankzinnigheid geboren?

Wat heeft de mens gedaan, dat hij deze geestelijke ziekten te beleven kreeg?
Waardoor heeft hij de psychopathie moeten aanvaarden?

Heeft de „Almoeder” deze ziekten geschapen?

Wij kunnen zeggen, de mens kreeg de reine Goddelijke levenswetten te beleven, doch hij heeft ze verduisterd! Hij heeft die levenswetten mismaakt!

De mens heeft die reine levenswetten bezoedeld!

De mens heeft afbraak beleefd en die afbraak gewild!

De mens bracht disharmonie voor zichzelf!

De mens heeft ziekten voor stof en geest geschapen!

En die narigheid voert ons tot het huidige stadium, en straks tot het menselijke bewustzijn voor de ziel én haar maatschappelijk gevoelsleven.

Hoe heeft zij het vader- en moederschap beleefd? Haar handelen is nog steeds dierlijk bewust, van wedergeboorte weet zij niets, ook het huidige stadium kent deze wetten nog niet. Maar daarvoor kreeg de ziel haar wetten te beleven en begon haar leven op Aarde. Wat de mens thans beleven wil, is eten en drinken en het vader- en moederschap, doch daarnaast het overheersen van miljoenen mensen. Wat nu nog het oerwoud te beleven krijgt, heeft niets en heeft álles te betekenen, doch het huidige stadium bezwijkt daarin. En dan staan wij voor de zeven levensgraden van het menselijke huwelijk, waarvan wij honderden wetten zullen beleven en ontleden, wil de mens zichzelf ook daarin leren kennen. En eerst dan volgen wij de ziel naar de „Vierde Kosmische Levensgraad” omdat zij daar weer in harmonie is en ziet zij zichzelf.

U ziet het, man en vrouw beleven zichzelf voor het vader- en moederschap. Hierin kunnen zij géén disharmonie beleven, indien zij één leven willen aanvaarden, één levensgraad dienen, doch wij weten het, hierin kwam disharmonie, de hoogste levensgraad beleefde de éénheid met een lagere graad en zien wij de organische verzwakking ontstaan, hierna de ziekten, omdat de mens zijn natuurlijke afstemming heeft bezoedeld.

Dit is het, wat wij moeten volgen, willen wij het huidige stadium kunnen ontleden. Dit is het bovendien, waardoor wij die afbraak betreden. Dit is het, waardoor het huidige stadium zichzelf niet meer kent en zich nog af vraagt: waarom God al deze ellende heeft geschapen. De geestelijke faculteiten smeken om raad, de dominee en de katholieke kerk smeken om waarheid, geven God de schuld, klampen zich vast aan Goddelijke rechtvaardigheid, doch vergeten, dat die rechtvaardigheid ín de mens leeft. Die rechtvaardigheid is bezoedeld! Dat zégt de „Universiteit van Christus”!

En dat heeft héél de mensheid te aanvaarden!

De mens weet niet waarom hij baart en scheidt en waarom hij vader en moeder is. Is dat bewustzijn? Wat hebben geestelijke faculteiten voor het hui-

dige stadium te betekenen? Wat moet deze mensheid zich nog eigen maken? Dat alles moeten wij verklaren en wij zijn daartoe in staat!

De mens weet niet waarvoor hij op Aarde leeft en dat moet hij weten!

De mens weet niet waarom hij baart en scheidt en is dringend noodzakelijk, want hij verwaarloost nu zijn eigen schepping en zijn wedergeboorte!

Dat zégt de „Universiteit van Christus”!

De ziel als mens moet dit weten! Het huidige stadium krijgt thans de Goddelijke álwetendheid te beleven en moet de mens aanvaarden! Wij beleven de Goddelijke waarheid!

De ziel als mens staat voor haar eigen misdaden!

De mens is het, als man en vrouw, die door hun levens en Goddelijke afstemming de „Albron” vertegenwoordigen! En dat gevoelsleven moet nu ontwaken!

Al die „nonnen en geestelijken” parasiteren op de massa! En dat moet van de Aarde verdwijnen! Die bewustwording komt nú, omdat wij die bewustwording beleven en op Aarde brengen! Dat wil „Christus”!

Dát willen de „hoogste meesters”!

Dat wil „GOD”!

Als „Vader en als Moeder”!

Als „Licht-Leven en Liefde”!

Wat zegt ons nu vader- en moederschap, bewust en onbewust vader- en moederschap, meester Zelanus?”

„Dat wij hierin géén bewust vader- en moederschap hebben kunnen beleven, mijn meester. En dat wil zeggen, dat de mens in het huidige stadium door deze állesoverheersende wetten is gaan knoeien!”

„Inderdaad, dat is het antwoord. De mens betrad het bewuste vader- en moederschap. Daardoor is hij gaan knoeien, hij wilde niet baren, doch dat heeft het „oerwoud” niet gekend. Het huidige stadium heeft dus bewust vader- en moederschap te beleven voor zichzelf, niet voor God, want hij kent de wetten nog niet, maar hij heeft het leven geweigerd te ontvangen. Dát, zeg ik nogmaals, hebben wij tijdens ons oerwoudstadium en in al deze tijdperken niet gekend! Wij hadden dat bewustzijn nog niet. En nu stellen wij voor de Universiteit van Christus vast:

De mens is eerst in het huidige stadium aan zijn geknoei, zijn bewuste afbraak voor het vader- en moederschap begonnen!

De mens weigert te baren en te scheppen!

De mens scheidt mismaking, doordat hij de vrucht vernietigt!

De mens leeft nu kuis, doch weigert te baren!

De mens doet aan geestelijkheid en staat stil voor de Goddelijke schepping.

De mens heeft geestelijke en stoffelijke, lichamelijke afbraak geschapen!

De mens doorsteekt de vrucht en wil géén kinderen meer!

En dat zegt, dat hij bewust het vader- en moederschap vermoordt! Hierdoor zijn al die disharmonische geboorten ontstaan. En ook die levenswetten moeten wij voor het huidige stadium ontleden, wil de mens zichzelf voor het vader- en moederschap leren kennen.

De mens in het oerwoud kent dit bewuste vernietigen niet!

Kan een dier het moederschap vernietigen? Dat kán alléén de mens! Doch daardoor heeft hij zijn levenswetten bezoedeld en heeft nú, voor het huidige stadium ook zijn ellende te aanvaarden. Hoeveel moeders verlangen niet om te baren en krijgen géén kind? Dat zijn disharmonische wetten. Hoeveel moeders krijgen nu niet te baren, dat schrikbarend is voor één huisgezin? Dat zijn de disharmonische levenswetten voor het vader- en moederschap en krijgen wij door het huidige stadium te beleven en te ontleden, eerst dán begrijpt de mens zijn ellende en zijn opgestapelde afbraak!

En dát is de huidige maatschappij!

„Maar dát heeft de „Almoeder” nooit gewild, nooit niet!

Doch dát bracht de stoornissen voor leven en de wedergeboorte tot stand!

U ziet het, mijn broeders, dat is het doel van de meesters, het doel van de „Universiteit van Christus”!

De mens in het oerwoud bezit dus nog steeds die harmonie, ook al heeft hij door zijn „gemoord” andere levenswetten overschreden. De mens in het oerwoud bezit nog harmonie, de mens uit de huidige maatschappij is verduisterd! Die mens leeft in afschrikwekkende duisternis en heeft zijn Goddelijke weg verloren. Dat Goddelijke gebouw is ingestort! Doch wij leggen de nieuwe fundamenten. Daardoor zullen wij straks duizenden levenswetten beleven voor het volmaakte en het ónbewuste vader- en moederschap, voor ziekten en psychopathie en de krankzinnigheid, voor de kunsten en wetenschappen. En ook dan beleven wij voor élke levenswet de „zeven” graden, waarvan wij de hoogste als de geestelijke levensgraad zullen leren kennen. Op de Maan hebben wij de fundamenten gelegd, doch straks voor de mens van de twintigste eeuw, de „Eeuw van Christus”!

Wat beleven wij dan, André-Dectar?”

„Dat de mens als ziel eeuwen moet wachten om de wedergeboorte te beleven, mijn meester.”

„Juist, dat is het. Duizenden vragen kunnen wij dan beantwoorden. De mens uit het huidige stadium vraagt zich af waar ál die mensen vandaan komen. En wat is het antwoord? Voor al die mensen is er eten en drinken, maar wat hebt gij met dat eten en drinken gedaan? Waardoor is er een ophoping geboren? Een overheersing van mensen? Hebben wij dat in het oerwoud kun-

nen beleven, op andere planeten? Néén, dat is het ónbewuste, maar huidige stadium! Zó droevig is het bewustzijn van de twintigste eeuw. Voor het huidige stadium beleven wij, dat duizenden zielen op één organisme wachten. Voelt gij dit? Duizenden zielen zijn losgeslagen van dit Goddelijke rechtvaardige anker, de levenswet voor de wedergeboorte. Duizenden mensen beleven disharmonie voor de geboorte en het vader- en moederschap, omdat de mens deze Goddelijke rechtvaardigheidswetten bezoedeld heeft. Al die moorden hebben dit geschapen. Al die haat en die vernietiging, die afbraak, waardoor de mens te vroeg het aardse leven verliet en traden die disharmonische wetten naar voren. Maar dat weet de mens nog niet en hij kan het niet weten, omdat hij zichzelf voor ziel, leven en geest nog niet kent. Voor de „Universiteit van Christus” leggen wij vast:

Voordierlijk, dierlijk of menselijk gevoelsleven, de mens beleeft zijn hemelvaart door het vader- en moederschap!

Stoffelijk én geestelijk beleeft de mens zijn evolutie!

Wanneer de ziel als mens schept en baart, evolueert de mens!

Wanneer de mens weigert te baren en te scheppen, schept hij disharmonie voor zijn Goddelijke evolutie!

Deze levenswetten zijn voor arm en rijk, voor ál het leven van God.

Dit is het hoogste geschenk van God aan „ZIJN” leven geschonken!

De Universiteit van Christus zegt en roept het kind van God toe:

Baar en schep! Eerst dán staat gij open voor uw evolutie, voor het terugkeren tot de „Albron”!

Mijn broeders, al deze levensproblemen moeten wij voor het huidige stadium ontleden. Wij moeten ze door de Goddelijke rechtvaardigheidswetten fundamenteren, en ze bezien volgens de geestelijke levensgraden voor de sferen van licht, voor de ziel als mens als een geestelijke persoonlijkheid. Dan eerst zal het kind van Moeder Aarde zichzelf leren kennen en begint hij aan een ander en hoger leven. Eerst nu komt er geluk op Aarde en ín de mens!

Dit alles voert haar tot de „alwijsheid” ...naar de „alwetendheid”, voor het licht, het leven en de liefde en het leven aan Gene Zijde! De mens, dat hebben wij thans te aanvaarden, gaat vanuit lagere levensbronnen tot de hogere en is voor al het leven van God de geestelijke ontwaking! Dát is het leven, het is bovendien de menselijke „evolutie”!

Wij gaan dus vanuit het oerwoud tot het maatschappelijke- huidige bewustzijn en beleven die tijdperken door de zeven levensgraden voor het menselijke organisme, door het vader- en moederschap, doch daarenboven voor ons innerlijke gevoelsleven. Het dier volgt ons, Moeder Natuur eveneens, niets houdt deze evolutie tegen. Alléén de mens beleeft zijn narigheid, zijn geestelijke en organische ellende, doch dat heeft hij zélf geschapen!

De mens nu, die de sferen van licht bereikt heeft, kan zeggen:

Ziel van mijn ziel, thans zijn wij weer voor eeuwigdurend één!

Leven van mijn leven, wij gaan nu tezamen verder!

Geest van mijn geest, wij zijn nu geestelijk bewust. Wij beleven nu het menselijke paradijs, doch de mens van Moeder Aarde moet zich dit geluk nog eigen maken!

Mens van Moeder Aarde, dien!

Mens op Aarde, heb lief en gij stijgt boven uw ellende uit!

Voor God zijt gij ZIJN kinderen!

En om dat vast te stellen, volgen wij nu het menselijke bewustzijn voor de ziel. Wij gaan thans verder!”

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

-o-o-o-o-o-o-

-o-o—o-

-o-

De Ziel en haar Menselijk bewustzijn

Geachte lezer, de woorden die tot ons komen, voeren ons tot de ziel en haar menselijke bewustzijn. Woorden uit het „AL”, regelrecht tot ons gevoelsleven, waardoor wij zijn bezielend en wij weten, welke verschijnselen wij nu moeten ontleden. Voor ons leven en bewustzijn is het hemelse vreugde, omdat wij weten, dat de mens het bewuste „AL” heeft bereikt en dat dit voor al het leven van God weggelegd is. Wij staan voor deze reis en hebben die wetten te aanvaarden. Meester Alcar zegt nu:

„Stel u thans in op dit gebeuren, mijn broeders, ook uw leven is bezielend, ik zie, dat gij als ik dit éénzijn hebt ontvangen. Stem uw leven af op deze waarheden en gij hebt het gevoel ervoor, het bewuste voelen en denken. Overzie nu Moeder Aarde en al haar scheppingen en onderga deze kosmische realiteit.

Dit woord komt tot ons vanuit het „AL”. De meesters willen, dat wij thans het menselijke bewustzijn voor de ziel volgen en ontleden. Het is noodzakelijk, voordat wij het huidige stadium beleven, de wijsgerige stelsels voor ál de menselijke eigenschappen, voor de kunsten en wetenschappen van de twintigste eeuw. De ruimten van God willen ons daarvan overtuigen. Die kracht komt tot uw leven en stroomt door uw zieleven, uw persoonlijkheid. Kijk nu, hoe de ziel als mens en met haar het dier, de planeet aarde zal overwinnen. Dát wordt haar menselijke bewustzijn! Hand in hand gaat het leven verder. Ook al zijn er disharmonische levenswetten ontstaan, de ziel maakt haar stoffelijk leven af. Wat wij zien en beleven is: man, vrouw, zuster en broeder. Vader- en moederschap, leven en liefde, doch nog steeds op dierlijke afstemming. Maar wij weten, dat de astrale persoonlijkheid zich gereedmaakt om het kind van Moeder Aarde te helpen. De ziel als mens heeft miljoenen levens afgelegd en nóg bezit zij de bewuste-menselijke levensgraad niet, doch ook dat ogenblik nadert. Het bewuste kind van Moeder Aarde kan zeggen:

„Mijn Moeder, ik heb uw leven lief!”

En dan vraagt Moeder Aarde:

„Waarlijk?”

„Ja, mijn moeder!”

„Ga dan verder!” ... komt er en de ziel gaat verder om deze ruimte te overwinnen. De Aarde is mooi. Moeder Aarde heeft dit stadium bereikt, doordat Zon en Maan haar nog bezielen. De ziel als mens kan zeggen: ik ben thans zover en ik ga mijn leven begrijpen. Mijn leven ontwaakt, doch dat weet de mens op Aarde niet, alléén de astrale persoonlijkheid, die de sferen van licht heeft bereikt, is zover.

Tijdens deze tijdperken kwam Moeder Aarde tot dit bewustzijn, doch ook de mens en al haar andere leven, staat nu open om deze ontwaking te beleven. Zie thans, mijn broeders, wat de ziel als mens betekent voor God en nóg bezit. En dan staan wij voor haar verkregen bewustzijn. Ga eeuwen verder, stem u nu af op dat wonder en betreedt het bewustzijn op Aarde. Dát willen de meesters!

De mens leeft onder karmische wetten, onder oorzaak en gevolg, tóch kan de ziel verdergaan. Want wat zien wij gebeuren? Wat zal er nu geschieden? Wat is er gebeurd in de miljoenen jaren die er voorbijgingen, aan Gene Zijde en op Aarde? Dát ogenblik, mijn broeders, is van ontzagwekkende betekenis voor het huidige stadium. Christus is het!

Wij zien thans, dat de mens zich stoffelijk heeft verrijkt. Er zijn steden ontstaan, technische wonderen kwamen er en dat alles gaf haar bewustzijn en levensblijheid, levensvreugde, menselijk geluk. Aan Gene Zijde weet men wat Kosmisch geluk te betekenen heeft en dát weten brengt men op Aarde.

De mens leert God kennen!

De mens heeft Gene Zijde bereikt, de sferen van licht kwamen tot bewustzijn en de „Vierde Kosmische Levensgraad” tot stand. Door het leven te dienen, ontwaakte de geestelijke mens, ontstond het menselijke bewustzijn voor de ziel en dát is haar liefde en geluk voor de astrale wereld, doch dat geluk moet naar de Aarde worden gebracht. De mens aan Gene Zijde zegt:

„Ik bezit Kosmisch geluk!

Ik bezit hoger leven!

Ik heb mijn tweelingziel terug!

Ik ben een geestelijke persoonlijkheid!

Ik leef in de geestelijke astrale wereld en ik heb deze ruimte overwonnen!

Ik bezit en vertegenwoordig de geestelijke ontwaking!

Ik bezit liefde, reine liefde!

Ik heb mij vrijgemaakt van de karmische wetten en van het oorzaak en gevolg!”

Maar hoe is het kind, mijn zuster en broeder op Aarde? Hoe zijn daar thans de wetten voor het vader- en moederschap? De man bezit vele vrouwen en leeft zich uit; aan die afbraak moet een einde komen, omdat de mens zijn tweelingziel bezit. Aan Gene Zijde beleeft de ziel haar geestelijke bewustzijn, het menselijke wezen voor God ontwaakt en heeft deze ruimte vergeestelijkt en in bezit genomen. Vanuit de „Zevende Sfeer” dalen de meesters af, ze keren terug tot de Aarde, waarvan zij de levenswetten hebben beleefd; zij geven nu colleges, miljoenen zielen, als kinderen van God, als tweelingzielen dienen. Zij dienen het leven op Aarde en aan Gene Zijde, waardoor de Tempels ontstaan en de geestelijke-bewuste mens, aan de stoffelijke en geestelijke

wetenschappen kan beginnen. Wat willen de meesters nu van ons leven, mijn broeders? Zij willen dat wij voor de „Universiteit van Christus” vastleggen, dat de mens op Aarde nimmer het menselijke bewustzijn had kunnen betreden, nooit had kunnen bereiken, indien de astrale persoonlijkheid daarvoor zijn eigen leven niet had gegeven. Zij willen thans, dat wij zien en ontleden, doorgeven aan het huidige stadium, dat het „Gene Zijde” is geweest, die de mens van Moeder Aarde tot het menselijke denken en voelen heeft gebracht; op eigen kracht was dat nooit mogelijk geweest. Thans zien wij, ook al gaat het leven aan Gene Zijde hard vooruit, dat de stoffelijke mens door de geestelijke wordt geholpen. En dat zijn thans de levenswetten die wij hebben te volgen.

De „Vierde, Vijfde, Zesde en Zevende Kosmische Levensgraad” zijn tot stand gekomen. Wat dit te betekenen heeft is ontzagwekkend! De meesters in de zevende sfeer krijgen bericht, dat de mens van de Maan af het Goddelijke stadium heeft bereikt. Dát ogenblik, mijn broeders, zullen wij nu beleven, daarvoor kregen wij onze bezieling.

Géén mens op Aarde kent deze wetten. Géén kind van God weet iets van de astrale wereld af. En toch, daar leven al miljoenen mensen en elke Kosmische Levensgraad is thans vergeestelijkt en verstoffelijkt. De mens heeft God leren kennen. De mens uit het „AL” stuurt tot de sferen van licht:

„Wij hebben het bewuste „AL” bereikt.”

En van dat ogenblik af, kwam er Goddelijke éénheid. Toen stelde de mens, uit de zevende sfeer, zijn vragen aan het bewuste Goddelijke kind. En dat ogenblik, mijn broeders, zullen ook wij voor de mensheid beleven. Voelt gij, dat wij het contact bezitten? Hoor nu, wat de meesters aan de zevende sfeer hebben gezegd!”

En waarlijk, geachte lezer, ook dat Goddelijke ogenblik moeten wij voor de „Universiteit van Christus” beleven en aan uw leven doorgeven. Wij zijn één met de hoogste meesters en horen nu:

„Hoort gij ons?”

De meesters uit de Zevende Sfeer geven thans antwoord en zeggen:

„Já, meesters, wij horen u.”

„Luister dan. Wij spreken tot uw bewustzijn vanuit het Goddelijke „AL”. Voelt gij, wat dit te betekenen heeft?”

„Néén, doch indien gij ons kunt bezielen?”

„Luister nu, mijn broeders en zusters. Op dit ogenblik zijn wij volkomen één. Gij zult zien, wat wij hebben beleefd. Gij leeft in de Zevende sfeer, wij in de „Zevende Kosmische” sfeer, het bewuste „AL”, wij vertegenwoordigen God, de „Almoeder”. Wilt gij vragen stellen?”

„Gaarne. Hoe bent u daar gekomen?”

„Gij weet, dat wij door het vader- en het moederschap de wetten overwinnen. Toen wij de zevende sfeer konden verlaten, hadden wij die ruimte overwonnen. Wij waren: Licht.

Leven.

Gevoel!

Ziel!

Geest!

Vader en moeder!

Wij waren levenswetten en levensgraden!

Wij hebben de verdichtingen beleefd!

Door Zon en Maan kregen wij de ruimten in handen!

Wij waren „Wedergeboorte”!

En in alles „Liefde” en „Harmonie”!, omdat wij géén fouten hebben beleefd. Aan Gene Zijde, u kent de wetten, hebben wij het oorzaak en gevolg overwonnen. Toen traden wij tot de „Mentale Gebieden”, de wereld voor de wedergeboorte en kregen het nieuwe leven te beleven, weer als vader en moeder, waardoor de „Vierde Kosmische Levensgraad” zich heeft verdicht. Daar leefden wij miljoenen jaren en ontwaakten wij voor dit nieuwe Zonnestelsel. Op de „Vierde Kosmische Levensgraad” beleefden wij de zeven levensgraden voor het Universum. Wat dit te betekenen heeft, u ziet dat leven nu, wij geven u ons weten, kunt gij thans begrijpen en aanvaarden. Dat is ons paradijs! De mens daar is in harmonie met het oneindige. De mens kent daar géén ziekten meer, géén afbraak, wij beleven daarin de harmonische wetten, zodat wij voorspoedig verder konden gaan.

Wij gingen echter verder, steeds weer stonden wij voor nieuwe werelden en begrepen toen, dat de bron van al het leven wist, dat wij als mens, het dier en de „Natuur” zouden ontwaken voor het hoogste stadium. Wij gingen voelen en beleven, dat de „Bron” waardoor wij het leven hadden ontvangen, ín óns leefde! Daarvoor hadden wij deze levensgraden en levenswetten te beleven. En na miljoenen jaren bereikten wij ons hoogste stadium, dát, waarin wij als man en vrouw leven, als „Tweelingzielen” om ál het leven voor ál de ruimten te vertegenwoordigen.

Wij willen dit alles een naam geven, mijn broeders en zusters, opdat de mens op Aarde de „Bron” als leven en licht, leert kennen. Thans weten wij, dat alléén de Aarde, de Tweede Kosmische Levensgraad en de Eerste, één leven is. Dat alles krijgt een naam, doch het zijn levensgraden en levenswetten. De mens op de „Derde Kosmische Levensgraad” bezit het hoogste bewustzijn. Gij kent het Universum en gij kunt ons dus aanvaarden.

Ja, mijn broeders en zusters, wij hebben het hoogste stadium bereikt. Wanneer gij daar zover zijt gekomen, ontvangt gij ons leven en gaan wij verder om

de Derde Kosmische Levensgraad hoger bewustzijn te schenken.

„Wij zijn nu Goden!”

Wat dit zeggen wil, zal straks voor uw leven geopenbaard worden. Luister, zusters en broeders. De mens van de Derde Kosmische Levensgraad moet ál het leven leren kennen. Beleef thans onze visioenen en gij zult weten!

Op de Derde Kosmische Levensgraad staat de mens voor het menselijke bewustzijn, doch gij zult dat gevoel als weten op Aarde brengen. Wij spreken thans reeds over „Zon, Maan en sterren”, gij hoort het en wij noemen dit alles:

„God”

God als Vader!

God als Moeder!

God als Leven!

God als Licht!

God als Ziel!

God als Geest!

God als harmonie!

God als rechtvaardigheid!

God als verdichtingswetten!

God als verhardingswetten!

Maar voor álles ...„God als Liefde”!

Dit woord brengen wij op Aarde! De Aarde, als kind van Zon en Maan! Dat is zij als planeet, als barend-moederschap. Gij zult dus op de Derde Kosmische Levensgraad wijsheid brengen, kunsten en wetenschappen, waardoor de mens als het leven van „GOD” zal ontwaken! En daarbij zullen wij u helpen!

Gij weet, dat wij en gij doordat wij de wetten harmonisch hebben beleefd, onze organismen mochten overwinnen. Wij overwonnen ál de ruimten die de „Bron” van al het leven heeft geschapen. Wij waren op de „Eerste Kosmische Levensgraad”. Dat noemen wij straks de Maan. De andere planeten krijgen een naam en de levenswetten zult gij verstoffelijken, waarvan gij technische wonderen zult maken, waarvan gij de wetten hebt leren kennen. Gij zult het Licht van uw leven verstoffelijken en wetenschappen bouwen, zodat de ziekten van de Aarde verdwijnen! Daarvoor staat ons leven open!

Wij hier weten thans, waarvoor wij leven. Wij vertegenwoordigen de „Albron” in alles! Onze levenswijsheid komt op Aarde. De mens daar zal ontwaken en zich openstellen voor wijsheid.

Bouw geestelijke Tempels!

Bouw aan geestelijke bewustwording!

Bouw aan liefde en geluk!

Bouw voor het vader- en moederschap!
Breng harmonie op Aarde!
Breng liefde op Aarde!
Breng geestelijke en stoffelijke wijsheid op Aarde!
Begin fundamenten te leggen voor de „Universiteit!”
Bouw voor ons fundamenten.
De mens op Aarde moet een geloof ontvangen!
De mens moet „God” als de schepper van al het leven leren kennen!
De mens moet weten, dat er verdergaan mogelijk is.
Schenk de mens het „Menselijke bewustzijn!”

Wij weten, dat gij uw eigen taak volbrengen zult en daarbij zullen wij u steunen. Ik kom naar de Aarde terug! Wie ik ben? Ik bezit het hoogste bewustzijn voor ál de werelden.

Ik ben de éérste meester!

Ik spreek voor miljoenen mannen en vrouwen, kinderen van de „Albron”.

„De Alliefde”!

„Het „AL” vader- en het „ALmoederschap”!

„Het Allicht”!

„De Alziel”!

„De Algeest”!

„De Alharmonie”!

Ik bén het allerhoogste voor ál de ruimten. Daarvoor keer „IK” tot de Aarde terug. Ik breng het „Evangelié” van de „Alliefde” op Aarde!

Leg voor „MIJ” die fundamenten!

Begin om „MIJN” huis op te trekken!

Leg de fundamenten voor „Mijn” leven! Laten de meesters spreken!

Vertel de mens, dat „God” waakt! Liefheeft! Rein is! Harmonie is! Vader en moeder is! Ik kom tot u allen!

Wij zijn „Goden”, omdat wij het bewuste „AL” hebben bereikt. Wanneer wij hier verdergaan, keren wij tot de onzichtbare „Almoeder” terug. Zie thans, wat wij willen!

Ik ben de „Mentor” voor Mijn wereld!

Gij ziet het, mijn broeders, het „AL” kreeg contact met de zevende sfeer. In het „AL” is men begonnen om voor het leven op Aarde te denken. De meesters hebben ons laten beleven, hóé zij toen contact beleefden met de zevende sfeer, doch gij zult begrijpen, dat ál die stoffelijke namen eerst later op Aarde kwamen. Dat hebben de meesters op Aarde gebracht. Doch voor die tijd kende men op Aarde géén Maan, géén Zon, géén sterren, van al deze levenswetten kende men niets. En wat zien wij nu gebeuren?

Volg nu het woord van de mens, die de sferen van licht heeft bereikt. Hoor

nu bovendien, wat dat leven als wezen te zeggen heeft, ook dat kunnen wij beleven en volgen. De mens is nu weer één met zijn tweelingziel. Maar die woorden kwamen vanuit het „AL” tot de mens uit de zevende sfeer. Dat waren de woorden van de Mentor en dat zal „Christus” zijn. Straks krijgen ál de levensgraden namen. Wat de Eerste Kosmische Levensgraad is, noemt men dan de

„Maan”!

„De Zon”

„De planeten en de sterren”! Doch dat zijn levenswetten, zoals ook de mens een levenswet is geworden en nóg is!

Er zal een geloof op Aarde komen en dat moet komen, wil de mens het „Menselijke Bewustzijn” ontvangen!

Já, zegt het kind aan Gene Zijde tot Moeder Aarde:

„Ik ben uw kind!”

Moeder Aarde zegt:

„Ik weet het en gij zult ontwaken, wij zijn thans zover!”

„Mijn Moeder?”

„Mijn kind? Weet ge thans, waar ge leeft en waarvoor ge leven zult?”

„Ja, mijn Moeder, wij weten het en zullen u thans dienen. Hoe mooi bent u, mijn Moeder? Hoe machtig is uw ruimtelijk gewaad.

Wij zien uw gewaden, Moeder!

Wij kennen uw geboorten, Moeder!

Wij hebben uw ontwaking beleefd, Moeder!

Wij willen u thans dienen, Moeder!

Wij willen uw leven tot de menselijke bewustwording voeren, Moeder!

Wij hebben uw innerlijk en stoffelijk leven leren kennen, Moeder!

Wij danken u voor alles, Moeder!

Wij zijn thans liefde en geluk, Moeder!

Wij zullen alles doen, Moeder, om uw leven tot de geestelijke ontwaking te brengen, waarvoor wij nu bewust zullen leven en sterven!

Moeder, wij zijn één en hebben rein lief!”

„Ik weet het, mijn kinderen!”

„Onze zielen zijn één, Moeder!”

„Ik weet het, mijn kinderen en nu gaat ge verder en hoger!”

„Ja, moeder, wij weten nu!

Wij, onze Moeder, hebben u lief met alles wat in ons leeft!”

„Dat weet ik, mijn kinderen!”

„En wij brengen nu levenswijsheid naar de Aarde, Moeder!”

„Ik weet het, mijn kinderen, de „Albron” heeft gesproken!”

„Ja, Moeder, wij weten thans!”

„Dat heb ik gewild, mijn kinderen. Maar zult ge mijn Vader en Moeder niet vergeten?”

„Néén, Moeder!”

„Dan zal ál Mijn leven ontwaken en het menselijke bewustzijn ontvan-
gen!”

„Moeder, gij hebt ons gedragen!”

„Dat heb ik, mijn kinderen.”

„En daarvoor danken wij u.”

„Ik ben gelukkig, maar ik ga verder!”

„Wij zullen u thans helpen dragen, Moeder!”

„Dan komen wij allen tot de „Almoeder” terug, mijn kinderen!”

„Moeder, wij beleven nu reeds het „Onze Vader”!”

„Ik weet het, mijn kinderen!”

„En uw kind brengt het naar uw leven, Moeder!”

„Ook dat heb ik reeds gevoeld, mijn kinderen.”

„O, Moeder, hoe hebben wij u thans lief.”

„En gij zult meer liefde beleven, mijn kinders. Ook ik!”

„Moeder, wij brengen levenswijsheid naar uw leven.”

„En levensvreugde!”

„Wij brengen dat naar uw leven, Moeder. Wij zullen ons best doen. Onze zielen ontwaken! Wij bouwen Tempels, Moeder. Het kind van uw leven krijgt uw bewustzijn te zien, Moeder. Moeder, wij zijn nog steeds één met uw hart, uw bloed en uw ziel en geest.”

„En dat alles gaf ik u, mijn kinderen.”

„Ja, Moeder!

Moeder, wij bouwen steden en maatschappijen.”

„Ik weet het, mijn kinderen.”

„En dan, Moeder?”

„Dan gaan wij allen verder om de geestelijke levensgraad te verstoffelijken.”

„Naar het einde van de Derde Kosmische Levensgraad, Moeder?”

„Juist, dat is het, mijn kinderen, waarvoor ik het leven mocht ontvangen.
Dát is mijn taak!”

„Moeder, wij hebben thans een geestelijke persoonlijkheid.”

„Ik weet het, mijn kinderen.”

„Niets kan ons nu nog tegenhouden, Moeder.”

„Ik weet het, mijn lieve kinderen, gij gaat hoger en zult het „AL” bereiken.”

Ge hoort het, mijn broeders, de mens als een geestelijke persoonlijkheid ging verder en dankt vanuit de sferen van licht Moeder Aarde. De mens weet, dat de Aarde „Moeder” ís! Meer is er nu niet nodig, de mens ontwaakt en leeft ín zijn Universele geluk en zijn reine liefde!

Dát is de menselijke persoonlijkheid voor de „Derde Kosmische Levensgraad”!

Niets is in staat om deze ontwikkeling tegen te houden. De mens is nu één met het „AL” en er worden fundamenteën gelegd, de mens op Aarde zal nu een geloof ontvangen. Barend en scheppend heeft de mens zich die ruimte eigen kunnen maken. Het oerwoudstadium werd overwonnen. Op Aarde komt er nu verruiming, stoffelijke en geestelijke ontwakings. Eindelijk is de mens dan zover gekomen, doch dit heeft miljoenen jaren geduurd. De ziel als mens bezit duizenden eigenschappen en zal zichzelf nu moeten vergeestelijken. Wij weten, dat zij daarvoor zeven levensgraden bezit, die stoffelijk én geestelijk zijn, voor de organische levensgraden en die voor Gene Zijde. Dát heeft de „Almoeder” voor de mens en het dier en voor moeder „Natuur” geschapen en kreeg op de Maan het eerste leven te beleven.

Hoe wonderbaarlijk zijn thans al deze levenswetten. Nu wij het leven voor het Universum en voor de Aarde, voor Gene Zijde kunnen overzien, voelen wij, dat de menselijke persoonlijkheid naar voren moet treden en dat de mens nu gereed is om meer van de Schepper te leren kennen. Ruimte en tijd hebben nu één afstemming ontvangen, waarvan wij weten, dat Moeder Aarde het hoogste bewustzijn te beleven kreeg. Wat zien wij thans gebeuren, meester Zelanus?”

„Dat de mens op Aarde geholpen wordt, mijn meester.”

„Juist, dat zal nu gebeuren. Het Goddelijke „AL” heeft contact gemaakt met de sferen van licht. De meesters in de zevende sfeer krijgen onderricht van het „AL”bewuste kind, er worden reeds kosmische fundamenteën gelegd. En wij, de mens (die) aan Gene Zijde leeft, de mens dus, die de sferen van licht heeft bereikt, ziet zijn eigen levenswetten en kan nu vorderingen maken. Hij kán die fundamenteën leggen.

Wat wij nu beleven, mijn broeders, ís, wat wij voor het boek: „De Volkeren der Aarde” hebben beleefd en reeds mochten doorgeven. De mens uit de zevende sfeer aan Gene Zijde krijgt contact met de mens uit het schemerland, de mens daarin, die zich afvraagt: hóé krijg ik een nieuw organisme. Hoe krijg ik een nieuw organisme? Ik wil mijn moeder en vader vertellen dat ik leef. En van dat ogenblik af, kreeg deze ziel contact met de meesters uit de zevende sfeer en legde „Gene Zijde” de éérste geestelijke en stoffelijke fundamenteën voor het geloof, het „Huis Israël”!

Nu zien wij, dat „Abraham”

„Isaak”

„Jakob” en hierna „Mozes” geboren worden. De eerste fundamenteën worden gelegd voor het „Huis Israël”! Dat is het gebeuren, het begin van de mensheid, de eerste aanrakingen van Gene Zijde, doch door de „ALwetend-

heid” en de „Albron” als mens tot stand gebracht. En dat zal „Christus” zijn! Wat zien wij nu gebeuren? De stoffelijke en de geestelijke wereld komen tot éénheid. Had de mens op eigen kracht die bewustwording gekregen? Néén, dat is niet mogelijk. Daarvoor kreeg de stoffelijke mens hulp vanuit de astrale wereld. Gene Zijde zal de ziel op Aarde tot het verkregen bewustzijn optrekken. En ook die wonderen hebben wij te aanvaarden!

Moeder Aarde is zover gekomen, haar leven als mens is ervoor gereed. Het levenslicht van de ruimte, de Zon, gaf haar die bewustwording en de mens heeft dit te aanvaarden. Moeder Aarde heeft haar leven zover gebracht. En nu komen er namen op Aarde. De mens gaat denken en begint te voelen. Elk verschijnsel krijgt betekenis voor de mens. En dat wordt:

„God”

„De Heer!”

Van een Goddelijke „Moeder” kan er nog niet gesproken worden. Maar vele kinderen uit de sferen van licht werken op eigen krachten op de stoffelijke mens in, waardoor de „Metafysische” wetten ontstaan. Voelt gij dit ook? Daardoor leert de mens de „Occulte” wetten voor ziel, geest en stof kennen. Niet alleen dus, dat de mens op Aarde een geloof ontvangt, de meesters het leven op Aarde tot God voeren, door miljoenen zielen wordt er aan ontwaaking gewerkt, aan de directe geestelijke bewustwording en nu zien wij ook op Aarde de Tempels ontwaken. De mens aan Gene Zijde dient nu dus voor kunsten en geestelijke wetenschappen en hij zal dat bereiken. De mens is bezig om de geestelijke waarheden van Gene Zijde te verstoffelijken en daartoe is hij in staat.

Op Aarde krijgen de mensen reeds een geloof, doch andere kinderen van God krijgen de Occulte wetten te beleven. De magiërs en fakirs, de yogi’s en de priesters ontwaken!

Waar wij nu komen, daar zien wij geestelijke en stoffelijke ontwaaking voor de ziel als mens. Gij ziet nu, dat alléén de hoogste levensgraad gereed is voor die bewustwording. De mens krijgt thans ook voor de Aarde zijn menselijke „Persoonlijkheid” te zien. En vanuit het bewuste „AL” komen de vele berichten, dat alles goed gaat, dat de geestelijke mens fundamenteen legt voor de:

„Messias!”

De Profeten komen reeds op Aarde. Men spreekt op Aarde over de „Here”.

Hoe hadden de meesters moeten handelen? Welke middelen bezitten zij om het kind van Moeder Aarde op te trekken? De velen die het proberen, voeren de mens van de Aarde door de bewuste krankzinnigheid. Voelt gij dit? Thans beleven wij, dat de mens naar de ziel, de geest en het leven zoekt. En ook die levenswetten, mijn broeder Zelandus, hebt gij door de boeken: „Geestelijke Gaven” het licht voor de Aarde geschonken. Dát was de eerste

magiër!

En die mens is begonnen, zichzelf af te vragen: wie ben ik? Hij vroeg, doch reeds door het weten van Gene Zijde, dus door de astrale persoonlijkheid, zich nu af:

„Wie ben ik toch?

Waarvoor leef ik?

Wat doe ik, als ik slaap?

Waarom moet ik hier sterven?

Wat is sterven?

Wat is slapen?

Wat ben ik vanbinnen?

Wat is gevoel?

Wat is het, als ik liefheb?

Waarom worden er kinderen geboren?

Waarom leven er mannen en vrouwen op Aarde?

Waarom is er nacht en dag?

Wat heeft dat zwakke licht aan de hemel te betekenen?

Wat is dat alles?

Waarom zijn er dieren op Aarde?

Wat is een bloem?

Wat is een dier?

Waarom leven er zoveel verschillende dieren op Aarde?

Hoe kom ik aan deze gedachten?

Denk ik zélf?

Gisteren had ik deze gedachten nog niet? Néén!

Denk ik zélf?

Wat gebeurt er als ik denk?

Is dit denken?

Waarom zijn er zieke mensen?

Waarom zijn de dieren zo boos op mij?

Waarom, waarom, waarom dit alles?”

Dit zijn de eerste gedachten van de éérste magiër, het éérste denken voor de geestelijke wetenschappen voor de mens op Aarde, doch die gedachten kreeg hij van de astrale persoonlijkheid. En thans kan het leven voor de geestelijke wetenschappen beginnen, doch bovendien voor het Westen, waarvoor de mens zijn geloof zal ontvangen. Wat zien wij nu, mijn broeders? Dat de profeten spreken en de mens zich openstelt voor de metafysische levenswetten, de mens zal ontwaken, stoffelijk en geestelijk, zodat de persoonlijkheid bewustzijn krijgt. Die hoogte heeft het kind van Moeder Aarde nu bereikt. Het leven kan beginnen, de mens staat voor zijn maatschappij, er komen nu

kunsten en wetenschappen, maar bovendien:

Afbraak!

De bezoedeling van de levenswetten.

Leugen en bedrog.

Hartstocht en geweld!

De vernietiging van de massa!

De verkrachting van alles, wat in liefde is geboren!

De verkrachting van de harmonische levenswetten!

De bezoedeling van het organisme!

De heersers leven zich uit!

Op Aarde is het een afschuwelijke chaos!

De mens staat voor goed en kwaad!

Voor duizenden ziekten!

De mens krijgt technische wonderen, door Gene Zijde, omdat de astrale persoonlijkheid één is met het kind van Moeder Aarde.

Het Huis Israël zien wij geboren worden!

Abraham, Isaak en Jakob hebben het leven ontvangen, de meesters hebben thans de eerste fundamenten gelegd voor het geloof. De menselijke geschiedenis voor de ontwaking, begint, de andere menselijke geschiedenis is al miljoenen eeuwen oud, maar dat weet de mens niet. Het doel van de meesters is, om de mens op Aarde ontzag af te dwingen en dat is nu begonnen. De meesters hebben hun taken aanvaard, de mens staat voor duizenden problemen en wonderen en die verschijnselen zijn geestelijk en stoffelijk.

En dat de mens na de dood leeft, dat hebben reeds enkelen vastgesteld, de Tempels krijgen betekenis. China en het oude Egypte krijgen bewustwording. Er wordt daar gesproken over:

Rá.

Ré.

Amon-Ré. Over de Goden! Men zegt, dat élk ding een godheid is. De mens leert God kennen als:

Licht.

Nacht.

Kracht.

Ruimte.

Leven.

Regen.

Wind. Een stuk steen krijgt Goddelijke betekenis. Die mensen gaan tot het ontstaan van al het leven, zij staan er bovenop, maar begrijpen de levenswetten niet. Het menselijke geloof wordt anders, omdat men de mens met „één” God verbindt! Het leven kan beginnen? Het leven op Aarde is nu

begonnen. De profeten spreken. Op Aarde hoort men:

Jesaja.

Jeremia.

Ezechiël.

Daniël.

Hosea.

Joël.

Amos.

Micha ... en vele anderen, niet één is er kosmisch bewust! Al deze mensen hebben zich vrijgemaakt van de lagere levensgraden en spreken over de „Heer”. Wat zij van de levenswetten afweten, is het bezit van ’n scorpioen, ze kennen de wetten niet. Maar de volken verschijnen, de stammen hebben zich verruimd en ontwikkeld en al die miljoenen mensen hebben waarlijk een geloof nodig. Hoe moesten de meesters deze ónbewuste massa bereiken? Vanuit de sferen van licht komt er:

Maak die bende angstig!

Maak ze angstig voor de „Heer”, door de levenswetten bereiken wij die levens niet!

De mens leert de God van haat en wraak kennen, doch dat zijn de meesters, door het geweld moet men die afschuwelijke massa tot één geheel brengen. Door reine, geestelijke inspiratie is er niets te bereiken. Dat zal Mozes beleven.

In het boek, mijn broeder André, de „Volkeren der Aarde”, hebben wij het wedergeboren worden van Mozes ontleed en gevolgd, gij kent dus deze wetten.

Mozes leefde aan Gene Zijde in het schemerland. Hij beleefde, dat er geen dood was en keerde terug naar de Aarde, doch als astrale persoonlijkheid. Op Aarde gekomen, moet hij aanvaarden, dat hij zijn geliefden niet kan bereiken. Toen keerde deze mens tot de sferen terug en zonderde zich af. De mens ging vragen stellen. Dán komt de meester uit de zevende sfeer tot dit leven en krijgt de mens ontwaking. Wat is er te beleven?

„Wilt gij naar de Aarde terug?”

„Ja, maar wie bent u?”

„Ik ben God!”

„Wat zegt u?”

„Ik ben God!”

„U kunt mij een nieuw organisme schenken?”

„Ja, dat kan ik.”

„Geef mij dan een nieuw organisme.”

„Waarvoor?”

„Ik wil mijn moeder en vader overtuigen dat ik leef.”

„Dat is mogelijk, doch wanneer u daar bent weet u van dit leven niets meer.”

„Wat zegt u? Ik voel niets meer?”

„U zult voelen dat gij leven kunt en leven moet en dat „IK” tot uw leven heb gesproken, meer is er niet.”

„Geef mij een nieuw organisme.”

Deze mens, als vragende ziel, wordt „Mozes” op Aarde en zal voor het „Huis Israël” dienen! Gij kent deze geschiedenis en behoeven wij niet te volgen, maar er is nog iets anders, dat het huidige stadium moet weten.

Wij weten: Er is géén verdoemdheid!

Wat de meesters op Aarde brengen, is aardse wijsheid en heeft nog niets met de Goddelijke realiteit uit te staan. Doch dat komt later! De profeten zijn ónbewust, doch ontvangen van Gene Zijde hun Occulte bewijzen. Mozes ontvangt:

Materialisaties.

Dematerialisaties.

Geestelijke verschijnselen.

Mozes is helderhorend en helderziend!

Mozes krijgt de taak in handen om de mensheid tot de stoffelijke bewustwording te brengen. Wat Mozes te beleven krijgt is, dat hij de stam „Israël” bestaansrecht geeft op Aarde. Dat is het eerste fundament door Gene Zijde gelegd, méér is er niet te bereiken. Het dogmatische (Huis) Israël krijgt echter betekenis. Dat wordt de kern op Aarde, ál de Volken der Aarde zullen ééns tot (het Huis) Israël komen, zoals ook Gene Zijde heeft beleefd. In de sferen zien wij niet anders, de mens leeft daar in harmonie, in ruimtelijke éénheid en dat bewustzijn wordt op Aarde gebracht. Maar Mozes beleeft een God van:

Wraak!

Een God van haat! Tóch komt er liefde onder de mensen. Mozes ontvangt de „Tien Geboden” ... en is alléén mogelijk door de astrale mens, de meesters. De meesters leggen de fundamenten voor „Christus” ... de hoogste meester in het „AL”. Al de profeten praten over Hem. En dat is eenvoudig, omdat Gene Zijde de wetten kent. De Gods Zoon zal komen!

„Jezus Christus”!

En door „HEM” komt de „liefde” op Aarde. Maar deze Mens heeft op de Maan geleefd en kent de wetten van Moeder Aarde. Indien Christus naar de Aarde zou komen en zou zeggen: ik leefde ééns hier en was gelijk een dier, ik heb de prehistorische tijdperken gekend, maakte men Hem af. Hij moet komen als een Godheid, de Zoon van God die alles geschapen heeft.

De profeten spreken over Hem en geven de mens op Aarde een beeld van zijn Goddelijkheid. De eeuwen vliegen voorbij, er komt overal bewustwording, doch voor de hoogste levensgraad. Alléén de hoogste levensgraad kan dit alles verwerken. Maar dan is het zover en Christus wordt op Aarde geboren. Door de ónbevleete ontvangenis? Ook dat is kletspraat!

Maria en Jozef hebben aan „Christus” een organisme gegeven.

Maria en Jozef waren volkomen één – zoals de mens het éénzijn voor het vader- en moederschap beleven moet.

Maria en Jozef kwamen tot éénheid en de ziel „Christus” werd vanuit het „Goddelijke AL” aangetrokken. Van ónbevleete ontvangenis is er géén sprake en wij kennen die wetten.

Mijn broeders, het vader- en moederschap is het állerheiligste voor de mens én voor Christus! Christus wordt geboren zoals de mens geboren wordt, een andere schepping is er niet. Voor de Universiteit van Christus leggen wij vast:

Wat de katholieke kerk en andere dogmatische instellingen er thans van maken, is in strijd met de werkelijkheid.

Maria zou baren, maar daarvoor is „Jozef” de schepper! Christus kent deze wetten! Hij weet, hoe Hij geboren wordt en heeft deze wetten te aanvaarden.

Dat heeft de katholieke kerk voor zichzelf vastgelegd, maar wat zegt ons nu de Bijbel? De mens krijgt bewustwording, bewustzijn, nu Christus op Aarde leeft, krijgt de mens geestelijke bewustwording, ook de Metafysische Tempels ontwaken.

Hoe Christus ontvangen werd, weten wij. Had Hij anders moeten spreken? Dat was niet mogelijk. Christus kon de mens niet van Zijn „AL” vertellen, althans nog niet van de „Allewetten”, de mens had ze niet begrepen. Christus zou het „Evangelie de Liefde” op Aarde brengen, méér was er niet nodig. Maar voor alles:

Zijn Godheid!

Zijn „AL”!

Zijn Licht!

Zijn Leven!

Zijn Geest!

Zijn Vader!

Zijn eeuwigdurend verdergaan!

Zijn éénzijn met God! ... dat de „Alvader” is! Christus bracht:

Zijn rechtvaardigheid uit het bewuste Goddelijke „AL”! Hij wist dat alléén de „Liefde” in staat is om de lewenswetten van God te bereiken en te overwinnen. Christus bracht daarom de énige „liefde” en die is eeuwigdurend. Hierdoor, mijn broeders, zien wij dat „Christus” ál de ruimten en ál de wetten van de „Almoeder” samenvatte tot één geheel en dat is de liefde! Hij kon

zeggen op Aarde:

„Wie liefheeft, heeft álles!

Wie liefheeft, stijgt boven alle stof uit!

Wie liefheeft, heeft de Vader!

Wie liefheeft, zullen alle schatten worden toegeworpen.

Wie liefheeft, zijn de zaligen van ziel en geest!

Wie liefheeft, treurt niet, die mens heeft alles!

Wie liefheeft, bezit het „Koninkrijk”!

Wie liefheeft, bezit zachtmoedigheid en Mijn leven, Mijn licht! Ook het „Licht” van Mijn Vader!

Wie liefheeft, bezit het zout der Aarde, het voedsel, de prikkeling én de bezieling voor de ruimtelijke ontwaking!

Wie liefheeft, verblijdt ál het leven, ook Mij! Ook Mijn Vader! Uw en Mijn God in de Hemel!

Wie liefheeft, bezit het levenslicht van ál de werelden!”

„Wie liefheeft, ... mijn broeders,” zegt Christus ... en komt nú vanuit het bewuste „AL” tot ons leven en voor deze mensheid ... „is het licht voor de duisternis, want deze mens voelt en ziet, gaat verder, in harmonie verder en hoger en zal tot het „AL” terugkeren!”

„Wie liefheeft,” zei Christus en bracht Hij op Aarde ... „laat zijn licht in de harten schijnen van ál het leven!

Wie liefheeft, volgt Mij. Wéét en meen niet, dat „IK” gekomen ben om de wetten of de profeten te ontbinden, „IK” kom tot u allen om uw leven te openen, tot de ruimtelijke ontwaking te voeren.

Wie liefheeft, is wélgezind jegens al het leven!

Wie liefheeft, ontwaakt!

Voorwaar, „IK” zeg u allen: gij zult geenszins uitkomen, daar niet, gij zult uw laatste penning moeten betalen voor uw leven.”

En wij, mijn broeders en al het leven aan Gene Zijde, hebben ónze laatste penning moeten betalen voordat wij de sferen van licht konden betreden, wij stonden voor ons „oorzaak en gevolg” en voor onze karmische levenswetten, voor ál onze disharmonie. Is dat duidelijk? Maar dat is niet door de mens, het huidige stadium begrepen. Wat zegt Christus nog meer? Wij kunnen élke gedachte van en vóór zijn Goddelijke bewustwording ontleden. Christus waarschuwt de mens voor overspel. Hij weet, dat de mens zijn tweelingziel verloren en bezoedeld heeft. Als Hij zegt:

„Maar Ik zeg u allen, dat, zo wie éne vrouw aanziet, om dezelve te begeren, te bezitten, die heeft alreeds overspel gepleegd.”

Christus waarschuwt het leven op Aarde voor de val, het verliezen van het ruimtelijke contact, élk woord heeft ruimtelijke en Goddelijke betekenis. En

dat hebben wij nu mogen beleven en mogen ontleden, mijn broeders, doch straks voor de „Universiteit van Christus”, éérst dán volgen wij de Bijbel en élk woord, álles, verklaren eerst dán de geschreven Bijbel als Gods woord, doch dán staan wij voor duizenden ónwaarheden, gezegden, die in strijd zijn met de Goddelijke werkelijkheid.

„Wie liefheeft, heeft zijn naasten lief!

„Wie bidt, zal opengedaan worden.” Jazeker, dat is waarheid, doch dán alléén wanneer de mens de waarheid beleven wil! Maar wat zegt de Bijbel thans van de beleefde tijdperken voor Moeder Aarde én het ontstaan van al het leven? Luister, mijn broeders, voor de „Universiteit van Christus” leggen wij vast:

„In het begin van de schepping was alles woest en ledig.”

Dat „woeste” was er niet, er was alléén leegte, doch in die leegte leefde alles en hebben wij leren kennen.

„1 ... De Aarde nu was woest en ledig en de duisternis was op de afgrond; en de Geest Gods zweefde op de wateren.”

Dit getuigt, dat de mens, die deze woorden geschreven heeft, de schepping niet kent. Wij hebben de levenswetten mogen volgen en gaan verder.

„2 ... En God zei, daar zij licht en daar werd licht.”

Hoe dat licht geboren is, weten wij, maar niet zoals de Bijbel het zegt – is het licht geboren, dat heeft miljoenen jaren geduurd.

Wat de Bijbel van het Uitspansel zegt, leert een kind op school anders, doch nóg wordt die leer aanvaard. Wat de Bijbelschrijvers hebben gezegd over het begin van de schepping, is kinderachtig naïef en in strijd met de Goddelijke evolutie en heeft deze mensheid te aanvaarden!

Het ongelukkigste gezegde uit de Bijbel is wel, dat God een „Adam” in slaap wiegt en nu een rib uit Adam neemt om voor die Adam een vrouw te maken. Adam slaapt, God neemt zijn rib weg en nu komt de moeder op Aarde. Is dit nú nog te aanvaarden? Kan deze mensheid dit nog langer beleven als Goddelijke realiteit?

Adam heeft gezegd: „Deze is ditmaal been van mijn been en vlees van mijn vlees.”

Jazeker, maar kan de mens voor het huidige stadium dit nog langer aanvaarden? U voelt het, u ziet het, mijn broeders, ál deze gezegden moeten wij ontleden, doch later, thans moeten wij de menselijke evolutie en het menselijke bewustzijn volgen. Wanneer wij daaraan moeten beginnen, leeft André aan deze Zijde, meester Zelanus, en kunt gij beiden beginnen! Die taak is voor uw leven weggelegd, doch straks! Al die ónwaarheid moet verdwijnen van Moeder Aarde. De „Universiteit van Christus” geeft antwoord op élke levensvraag. En daartoe zijn de meesters in staat!

God zei: „Eet niet van die boom des levens” ... maar wat had het leven van God dán moeten doen? Voelt gij de onzin van deze woorden? Dát is het bewustzijn van deze mensheid, mijn broeders, zó arm is de mensheid!

Nog deze woorden, mijn broeders:

„Maar van de vrucht des booms, die in het midden des hofs is, heeft God gezegd: gij zult van die niet eten of gij zult sterven.”

Als er geen sterven was voor het menselijke organisme, stond het leven op een dood punt. Wat willen die armoedigen toch met het leven beginnen? Is dát de God van al dit leven? Zo arm? Zo onbeholpen? Zo droevig zielig?

U ziet het, duizenden boeken moeten wij schrijven om dit alles recht te zetten, doch dat komt later. Maar het bewuste „AL” wil, dat wij thans fundamenteen leggen en die zullen wij de huidige mensheid schenken.

Was die slang zo listig, Bijbelschrijvers? Wat hebben jullie toch in vredesnaam gevoeld? Wat hebben jullie toch beleefd?

De ellendige gedachten voor het ontstaan van de schepping, mijn broeders, zullen straks van de Aarde verdwijnen en is de taak van de meesters, doch de wil van Christus, de wil van het bewuste Goddelijke „AL”! Thans staan wij niet stil bij dit mirakel, dat slechts duisternis is, wij gaan verder! Máár en gij hebt dat te aanvaarden, de Bijbel kunt gij voor bijna álles, voor het ontstaan van de schepping en het scheppen van mensen door God, overboord gooien, niets van dat alles heeft recht van bestaan en is ónzin! Onwaarheid! Dat is in strijd met hetgeen wij hebben moeten beleven en aanvaarden!

Nu gaat het leven op Aarde beginnen. De mens krijgt ná Christus zijn grote kunsten en wetenschappen. Er komen technische wonderen. Wij zien de kunstenaars op Aarde komen.

De Schilders!

De Beeldhouwers!

De Muziek!

De Wetenschappen!

Galilei komt! ... Maar „Galilei” wordt gevangen gezet door de kerk. De kerk maakt het leven kapot! De kerk begint met de brandstapels. De metafysische wetten moeten worden gedood. Wie aan spiritualisme doet, wordt levend verbrand. Maar het bewustzijn van de mens stijgt. Wij beleven oorlog na oorlog! De mensheid ontwaakt.

Bach.

Beethoven!

Mozart!

Wagner! ... en vele anderen komen op Aarde, Moeder Aarde schenkt haar kinderen wijsheid, doch élke gedachte voor kunsten en wetenschappen komt van Gene Zijde! Daar is de Orde de „Universiteit van Christus” geschapen en

opgetrokken en vanuit die Tempel, de „Tempel van Christus” wordt Moeder Aarde van kunsten en wetenschappen voorzien. Het leven ontwaakt!

De mens krijgt gevoel en in de eeuwen die voorbijgaan, is dat het bewustzijn voor de hoogste levensgraad op Aarde. De meesters gaan verder, werken voor dit doel, hierdoor komt er ééns vrede en rust op Aarde. Maar een God van wraak, is er niet!

Weg met de God van wraak!

Weg met de God van haat!

Weg met de verdoemdheid!

Weg met afbraak en bezoedeling en wie dat niet wil, zal de duisternis beleven. De zeven levensgraden voor het menselijke organisme dijen uit, de Volken der Aarde krijgen bewustzijn, de mens, als het kind van het „AL” ontwaakt, ook al is het gevoelsleven nog steeds dierlijk. Maar de ruimte zegt:

„Ziel van mijn ziel, baar!

Ziel van mijn ziel, schep!

Ziel van mijn ziel parasiteer niet langer!

Ziel van mijn ziel, zonde is er niet, er is alléén evolutie!

Ziel van mijn ziel, kom tot mijn leven terug!”

De mens op Aarde, mijn broeders, kent het leven niet, doch dat komt ook. Ook al duurt dat nog vele eeuwen, de mens zal dit bewustzijn krijgen, want dat is het geestelijke ontwaken!

En zo komen wij tot het huidige stadium. Al die eeuwen kunnen wij overzien. De meesters voerden ons tot Jeruzalem, tot het huidige stadium, door Christus naar de twintigste eeuw. De mens van deze tijd. Hoe is die mens?

Wij staan thans voor het bewustzijn van deze eeuw. Wij weten nu, dat de mens door zijn oorlogen bewustzijn gekregen heeft en hij niet anders heeft willen leven. Maar élke mens, kind van God, wil liefde en geluk beleven. En dat geluk is er niet, de sterksten leven zich ook nu nog uit. De heersers werden koningen en keizers, graven en baronnen; de stoffelijke adel is het, die overheerst. Maar dat wil God en wil Christus niet! Dat hebben de levenswetten ons niet geleerd en toch, de massa wordt door heersers doodgedrukt! Het „alles voor één en één voor állen” heeft de mensheid reeds leren kennen. De éne mens staat op en die is het, die de massa geluk wil schenken, doch het gaat steeds weer om het bezit van de massa. Dát is de menselijke evolutie en hebben wij te aanvaarden; straks komt de geestelijke ontwakening en bovendien het „Koninkrijk Gods” op Aarde, waarvoor Christus is gekomen en Hij heeft geleefd. Door een oorlog, mijn broeder André-Dectar, de oorlogen zijn het waardoor de mens te leren heeft hoe het „niet” moet!

Wat wij tot nu hebben beleefd, dat zijn duizenden boeken, doch wij gaan verder. Gij weet het, wij gaan voor de ziel tot het bewuste „AL” terug, doch

wij moeten eerst zijn leven ontleden, wil hij Gene Zijde en de sferen van licht begrijpen, wil hij ons voor de Vierde Kosmische Levensgraad begrijpen. En dat voert ons nu tot zijn oorzaak en gevolg, zijn karmische wetten, doch hiernaast tot de „Huwelijksgraden”, graden voor het vader- en moederschap, waardoor de mens zijn énige geluk beleven kan. Maar ook dat geluk is bezoedeld! Dat geluk is verdierlijkt, verduisterd, verguisd, bezoedeld, verkracht!

Wat nu? Waarheen moeten wij gaan, om deze levenswetten het licht te geven van God, van Gene Zijde, wil deze eeuw die ontwaking voelen en begrijpen?

Het huidige stadium, de mens van deze eeuw, bezit nóg hetgeen wij voor dit bewustzijn mochten vaststellen. En dat is een God van:

Wraak!

Haat!

Een God van vernietiging!

Een God van verdoemenis!

Een God van duisternis!

Christus wordt bezoedeld!

De mens van deze eeuw denkt, door te bidden God te verdienen!

De mens van deze eeuw denkt, door „missen” te lezen God te verdienen, geluk te ontvangen achter de kist!

De katholieke kerk schenkt nóg hemelen weg! Maar Christus zei:

„Gij zult uw laatste tolgeld betalen!” Doch dat wil de mens van deze eeuw niet aanvaarden! En toch, kan de mens aan zijn ellende ontkomen? Waarom heeft hij geen geluk? Wat wil hij door het huwelijk beleven? Wat hij nu nog te beleven krijgt, is narigheid, afbraak, níét begrijpen, bezoedeling van zijn ziel!

De bezoedeling van zijn levensrechten!

De bezoedeling van zijn licht en geest!

De bezoedeling van zijn stoffelijk en innerlijk leven! Al de levensrechten door God, als een Vader van Liefde geschapen, werden bezoedeld. De mens speelt voor koning en koningin en keizer en maakt af, plaatst zijn hand onder een doodvonnis! Wat nu? Tot mij komt, mijn broeders, de zeven levensgraden voor het huwelijk te volgen en eerst daarna verlaten wij Moeder Aarde, om de ziel als mens naar de sferen van licht te volgen, verder te gaan naar haar „AL” bewust leven, tot God terug! Stem u daarop af en wij krijgen opnieuw de Goddelijke bezieling te beleven. Ik dank u voor uw gevoel en het beleven van de levenswetten, zeggen de meesters!”

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

-o-o-o-o-o-o-o-

-0-0-0-0-

-0-0-

-0-

De Zeven Huwelijksgraden voor de ziel als mens

Geachte lezer, wij zijn thans zover gekomen, dat wij het huidige stadium kunnen betreden en vanuit uw eigen bewustzijn verder kunnen gaan. Gij leeft onder „oorzaak en gevolg” en staat voor uw karmische levenswetten. Ook die moeten wij volgen, willen wij straks gereed zijn voor de sferen van licht. De ziel als mens heeft haar eigen leven te aanvaarden en dat is natuurlijk, doch hoe is nu haar bewustzijn, haar geluk, uw geluk?

Uw liefde?

Uw rechtvaardigheid?

Uw éénzijn als man en vrouw?

Uw vader- en moederschap?

Dát zijn de allereerste eigenschappen voor de ziel die zij te beleven heeft en door de „Almoeder” werden geschapen, doch die zij heeft bezoedeld. Welk huwelijk hebt u, wie is uw man en wie is uw vrouw? Kent gij uzelf? Er leven nu miljoenen mensen op Aarde en voor uw maatschappij. Dat zijn de Volken der Aarde. Al die miljoenen zielen, als man en vrouw, zoeken geluk. Hebben die mensen geluk, vertegenwoordigen zij geluk door hun liefde? Die vragen zullen wij thans en wel voor het huidige stadium beleven, eerst dán gaan wij verder om de „Vierde Kosmische Levensgraad” te beleven en tot het „AL” terug te keren, waar wij reeds zijn geweest. Tot mij komt er nu, nu wij deze wandeling over de Aarde maken:

„Ga verder, doch gij zult eerst later de wijsgerige stelsels voor het „Huwelijk” beleven en ontleden.”

Meester Alcar en André hebben als ik deze woorden opgevangen en wij weten wat dit te betekenen heeft. Wanneer wij de wijsgerige stelsels voor man en vrouw ontleden, dan staan wij meteen voor de Bijbel en thans ontleden wij het „Huwelijk” zoals de ziel haar levenswetten voor het „embryonale stadium” heeft ontvangen, doch nu voor de „Maan als Moeder”!, dáár dus, waar wij aan ons leven zijn begonnen, doch bovendien, voor Jeruzalem en voor Christus!

Tot mij komt de bezieling en ik kan tot mijn meester en André zeggen:

„Hoe was ons leven op de Maan?

Hoe was ons leven op de bijplaneten?

Hoe zijn wij voor de Aarde begonnen?

Hoe zijn nu voor de Aarde de huwelijksgraden?

Hoe hebben wij als mens, als man en vrouw en als „tweelingzielen” het éénzijn beleefd?

God schiep graden voor het huwelijk, het zijn de levensgraden voor het vader- en moederschap, mijn meester, waarmee ik thans één ben en heb te volgen. Die levensgraden voeren ons nu tot het menselijke éénzijn op Aarde. Om die wetten te leren kennen, moeten wij het huidige stadium volgen.

God schiep levensgraden!

God schiep stoffelijke en geestelijke levensgraden voor het huwelijk en voor man en vrouw.

God schiep geluk voor de mens, doch de ziel als mens heeft haar geluk niet begrepen en bezoedeld.

Waarvoor Christus op Aarde kwam, werd niet begrepen! De mens zou door zijn huwelijk ontwaken en evolueren. De mens zou door zijn huwelijk de wedergeboorte beleven. Daarom is het „Huwelijk” het machtigste geschenk van de „Almoeder”.

Moeder Aarde, mijn meester en mijn broeder André, schonk ons deze genade. Moeder Aarde gaf ons deze levenswetten van de „Almoeder” en legde die ruimte voor de ziel in eigen handen. Dat is geluk, leven en liefde. Het menselijke éénzijn, het baren en scheppen, het volbrengen van het leven op Aarde én het verdergaan, het betreden van de geestelijke wereld. Op Mars zijn wij aan die afbraak begonnen. En nu wij het huidige stadium voor Moeder Aarde betreden, is er duisternis gekomen, de ziel als mens is door haar levensgraden verwaald. Ik moet deze wetten volgen en ik vraag u, mij ook nu te aanvaarden! Ik hoor:

„Ziel van mijn ziel, waar zijt gij?

Ziel van mijn ziel, waar leeft gij thans?

Ziel van mijn ziel, weet ge, dat ik op Aarde ben?

Ziel van mijn ziel, weet gij, dat wij ons leven voortzetten?

Waar zijt gij?”

Mijn broeders, allereerste levenswetten voeren de ziel als mens tot God terug, en dat is het vader- en moederschap, het huwelijk voor de mens als man en vrouw. Wij weten, dat alléén de hoogste levensgraad, wanneer de persoonlijkheid liefde wil geven en beleven, die ruimte in zich draagt, doch dan betreden wij „Golgotha”! Wij weten bovendien, dat de laagste eigenschappen de mens afstemmen op de duistere sferen, doch dat de hogere eigenschappen de sferen van licht vertegenwoordigen. Ik sta nu voor duizenden levenswetten. Al deze karaktereigenschappen vragen om ontleding en willen beleefd worden. Maar hoort het geschrei van de moeder, de vader, beiden worden geslagen, beiden voelen zich verongelukt, beiden zoeken naar wat geluk en liefde. Máár, mijn meester, hoe hebben wij voor de sferen van licht gewerkt? Hoe kwamen wij tot het licht, tot het Universele dienen? Tot de liefde?

Tot het begrijpen?

Tot de rechtvaardigheid?

Tot de eerbied voor het leven?

Tot de achting, de trouw, de reine geestelijke genegenheid?

Hoe kwamen wij, zijn wij gekomen, tot de:

Ruimtelijke harmonie?

Tot de zachtheid en het begrijpen van het leven?

Tot de beleefdheid, dienstbaarheid, tot de edelmoedigheid, de goedertierenheid, tot de wélwillendheid voor alle levensgraden? Tot de nederigheid, het geduld en de eenvoud? Hoe zijn wij gekomen tot de waarachtige overgave en het geloof, het „weten”??? De bedachtzaamheid, het geduld en de toewijding, voert de ziel naar de „reine liefde” en zijn de zeven onbewuste levensgraden voor de geestelijke persoonlijkheid te overwinnen. Maar wat zien wij op Aarde?

De wreedheid, drift, afgunst en heerschappij, voeren de ziel naar het geweld en kan zij nu géén geluk beleven. Wat te zeggen van:

Haat!

Gemeenheid!

Wraakzucht!

Lafheid!

Egoïsme?

Genotzucht?

Verdorvenheid?

Bedrog?

Laster?

Diefachtigheid?

Hoogmoedswaanzin?

Roemzucht? ... voert ons tot het leed en smart, tot de ellende voor man en vrouw, omdat de huwelijksgraden afbraak en vernietiging, leven en ontwaking bezitten, doch de mens in handen heeft gekregen. Wie liefde wil beleven zal „liefde” zĳn! Of het is niet mogelijk. Deze gevoelens kreeg ik vanuit het bewuste „AL” en hebben wij te aanvaarden. Tussen de mens en zijn liefde staat:

„Golgotha”!

„Christus!”

Het aanvaarden van de Goddelijke levenswetten! De liefde is het allerhoogste door de „Almoeder” geschapen. Als moeder kan de ziel ontvangen, doch daarvoor heeft zij haar leven te geven. Op de Maan zijn wij aan deze ontwaking begonnen.

Dat heeft „Christus” gewild en op Aarde gebracht. Waarom hebben wij de liefdewetten bezoedeld? Wij zullen onze fouten goedmaken. Géén mens

kan eraan ontkomen, wij moeten deze levenswetten beleven en eerst dan ontwaakt onze geestelijke persoonlijkheid en beleven wij tezamen het „Kosmische bewustzijn”!

Tot mij komt er, dat wij allereerst de levenswetten voor het vader- en moederschap vrij moeten maken voor de persoonlijkheid. Voelt gij nu wat dit te betekenen heeft? Dat wil betekenen, mijn broeders ... dat elke levensgraad als man en vrouw God als „Vader en als Moeder” móét beleven, doch de ziel als mens zich die levenswetten als ruimte eigen moet maken. Ook het dier bezit vader- en moederschap, doch de mens zal de „Albron” voor ál de wetten vertegenwoordigen.

Eerst nu wordt ons duidelijk, dat wij door het leven te dienen God zullen beleven voor de liefde, voor de:

Eerbied!

Rechtvaardigheid!

Barmhartigheid!

De Blijmoedigheid!

De Edelmoedigheid! ...voor duizenden eigenschappen, die ons doen afstemmen op de sferen van licht, op de levenswetten van het Universum, waardoor wij telkens weer onze Goddelijke afstemming als ziel verstoffelijken en vergeestelijken. Voorwaar een schone taak en wij hebben die lagere eigenschappen voor ons geestelijke leven overwonnen, zodat wij in staat zijn ook deze wetten te ontleden.”

„Mijn broeder Zelanus, mijn leven dankt u voor deze ontleding. Is dat alles, mijn broeder André-Dectar, op Aarde te beleven?”

„Ja, meester. Ik leef nog op Aarde en kan u antwoorden. De mens wil niet ontwaken. De mens staat niet open voor geestelijk gewin, ik zie er nu miljoenen bezwijken. Mannen en vrouwen bezwijken voor het verkeerde, het lagere, zij kennen zichzelf niet. Ze staan voor het kwaad en de haat open en toch, ook zij willen liefde beleven. En dat is nu het lichamelijke genot, het stoffelijke ééNZijn, even later beleven wij het liegen en bedriegen voor elkaar, het lagere en duistere „ik” en schreien, zoeken opnieuw naar de liefde, doch staan voor de levenswetten.

De mens van deze maatschappij, mijn meester, als moeder en vader, kent nog géén Universele liefde. Het wijsgerige fundament willen zij nog niet beleven. Maar wat is nu geluk? Wat willen man en vrouw op Aarde? Ik weet thans, dat het menselijke ééNZijn mij die bewustwording niet schenken kan, want hierna sta ik voor mijn eigen persoonlijkheid en eerst moet ik aantonen wat ik wil en geven kan. Ik begrijp, dat álles van Moeder Aarde wat tot de maatschappij behoort, voor mijn astrale leven geen betekenis heeft, indien ik erdoor verongeluk. Dát zeggen de levenswetten voor het menselijke huwelijk

op Aarde, mijn meester en hebben wij, heeft héél de mensheid te aanvaarden.

Ik begrijp, wat meester Zelanus zo-even heeft beleefd, ook tot mij kwamen die gevoelens en ik zag waarheen ze mij voeren. Wij moeten vrijmaken, wat door de „Almoeder” het leven kreeg en een zelfstandigheid is, doch nu voor de astrale, geestelijke persoonlijkheid. En dat is de mens in de sferen van licht. Juist door het huwelijk, en het maatschappelijke leven en bestaan, kan de mens zich de ruimtelijke levenswetten eigen maken en is voor de ontwaking van zijn Goddelijke afstemming. Nu sta ik voor de kunsten en wetenschappen, het beleven van de menselijke wetten, voor de reine liefde, het begrijpen, de aanvaarding van mijn leven, mijn ziel, de ziel die tot mijn leven behoort! Is dat niet het allerhoogste bezit?

Maar de mens ging ten onder door zijn kunsten en wetenschappen. Hij doodt! Hij liegt en bedriegt! Hij verkiest de afbraak boven opbouw, de dierlijkheid voor rechtvaardigheid en vermoordt Christus opnieuw! Wil dat leven als mens nu huwelijksgeluk beleven? Jazeker, mijn meester, doch nu zie ik hartstocht bij hartstocht, leugen bij leugen:

Verdierlijking bij verdierlijking!

Haat bij haat!

Verdorvenheid bij lichtzinnigheid!

Laster bij bedrog!

Lichtzinnigheid bij onzedelijkheid!

Heerszucht en genotzucht bij elkaar, als mensen, als levensgraden voor het huwelijk. En dat heeft lief, die graden verzekeren elkaar dat zij liefhebben, dat zij alles zullen doen om een eigen leven en geluk te scheppen, doch wij weten thans, wáár die zielen zullen leven wanneer de kringloop der Aarde is volbracht. Hier, in de astrale wereld leven miljoenen mensen als man en vrouw, die geen leven meer bezitten en als kwallen aan een strand het eigen bewustzijn, dit verdorven instinct mogen beleven. Is dit ónwaarheid? Gá oorlog voeren en vernietig het leven van God en gij staat voor deze duistere levenswetten, voor deze afbraak, de verdierlijking van de persoonlijkheid.

Die mensen hebben de zeven duistere, onbewuste levensgraden voor de astrale wereld gevuld, daar is haat én haat bijeen, daar leeft de ónrechtvaardigheid, tezamen met de laster, de leugen en het bedrog; een dierlijke levensgraad staat nu voor de geestelijke, de mystiek voor het dogmatische gevoelsleven en heeft met elkaar te maken. Op Aarde en aan Gene Zijde. Die levensgraden voeren ons tot duizenden karaktereigenschappen, mijn meester, tot de bewuste en onbewuste krankzinnigheid en hebben wij te aanvaarden. Doch daarenboven leren wij de werelden zien die ons naar de sferen van licht brengen en waarvan wij ons de levenswetten eigen moeten maken.

Wanneer de mens wil dienen en hij zijn hoofd wil buigen voor de wetten

van de „Albron”, hij wil liefhebben alles wat leeft, overwint hij deze ruimte. Doch dan staan wij voor de „Almoeder” en „Christus”! Maar de onbewuste mens voert oorlog en overheerst, breekt af, vernietigt! Hij doet mee aan kastijding en kent zichzelf niet en toch, ook deze levensgraad als mens zoekt geluk.

Thans zien wij, dat de gevoelige mens wordt vertrappt. Man en vrouw kennen zich niet. De verschillende gevoelsgraden zijn één wereld geworden en moeten elkaar begrijpen, dat niet mogelijk is. Wie nu godsdienst bezit, een God wil aanvaarden en wil leven, zoals de „Tien Geboden” het willen, kan zich levensgeluk eigen maken. Ik sta thans voor miljoenen mannen en vrouwen, die hun eigen levensgraad vertegenwoordigen en daarvoor baren en scheppen, doch thans voor de maatschappij een taak hebben te vervullen. Die mannen en vrouwen staan bovendien voor hun „oorzaak en gevolg” en hun „karmische” wetten en moeten ervan maken wat ervan te maken is, doch komen niet vrij van hun eigen gevoelsleven.

Zeven verschillende huwelijksgraden zijn er, waardoor man en vrouw hun éénzijn beleven. De mens heeft lief, maar wat is nu liefde? Wat willen die mannen en vrouwen beginnen? Ze doen aan kunst en wetenschappen en zoeken, zoeken naar geluk en bezit, doch vergeten, dat er van harmonisch voelen en éénzijn geen sprake is. Nu hebben zij zich te buigen, maar zijn in opstand, begrijpen het leven niet en heeft nu niets met geluk uit te staan. Ze hebben lief, ze verzorgen de voortplanting, jazeker, maar wat is dat voor een liefde? Tot mij komen die wetenschappelijke stelsels, mijn meester, en ik kan de mens op Aarde begrijpen.

Waardoor is het leven op Aarde zo afschuwelijk? Zo afschrikwekkend? Man en vrouw verkrachten elkaar. Is dat liefde? De mens heeft zijn maatschappij lief, zijn bezit, wat hij vertegenwoordigen wil is stoffelijk bezit, rijkdom.

Maar wat het Universum te beleven heeft gekregen, dat is ook voor de mens. De mens, man en vrouw moeten zich de harmonische levenswetten eigen maken, doch is er nog niet toe in staat. En toch is dat mogelijk! Het huwelijk is dus macrokosmisch en Universeel diep. Wat God in het Universum heeft moeten beleven, ligt thans in handen van man en vrouw. Dat wordt de stoffelijke én de geestelijke levensruimte voor de tweelingzielen, als man en vrouw. Zij dragen deze ruimte en zullen de ruimte vertegenwoordigen. Is er iets anders te beleven? Néén, doch nu zal de ziel zich die levenswetten eigen moeten maken!

Door het geloof, het geloof in God en de ruimtelijke liefde, is de mens reeds in staat om liefde te beleven. De hogere eigenschappen in de mens voeren de persoonlijkheid tot die geestelijke harmonische ontwaking. Kunsten

en wetenschappen krijgen nu betekenis, wijsheid is thans geluk en levensruimte. Nu hebben beiden één doel, één leven, één gevoel en willen dienen! Dat voert de mens naar de Universele liefde!

Maar nu al die miljoenen andere mensen op Aarde? Ik kén die levens! Ze willen elkaar niet begrijpen, ze willen zich niet buigen, ze willen zich niet veranderen, niet ontwaken, ze willen géén rechtvaardigheid geven; de mens weigert aan een hoger leven te beginnen. De massa zegt: ik kan niet! Maar dat is kletspraat!

Het baren en scheppen heeft de mens van de „Almoeder” ontvangen, mijn meester, doch daarnaast staat zijn persoonlijkheid. En alléén daardoor legt de mens zijn Universele fundamenten, staat hij open voor Kosmische liefde, het harmonische éénzijn en stijgt hij boven alle stof uit. Zeker is, dat hij daarvoor vele levens nodig heeft, want al die eigenschappen moeten vergeestelijkt worden, die vragen afstemming op de sferen van licht.

Ik heb de mensen in de steden gevolgd, mijn meester. Waar is er geluk? Ik heb al die levensgraden vastgesteld. Ik heb mijn eigen leven gevolgd en volgens de levensgraden ontleed, mij is nu alles duidelijk.

Ik wil harmonie!

Ik wil hartelijk zijn, mijn meester!

Ik heb eerbied voor het leven van God!

Eerbied voor elke karaktertrek en kunst, voor wetenschap!

Ik wil eerbied hebben en voelen voor het vader- en moederschap!

Ik wil de levenswetten in liefde beleven, mijn meester!

Ik heb achting voor het leven en de mens, voor man en vrouw!

Ik wil trouw zijn, als de mens die gevoelens aanvaarden kan en beleven wil, of ik sta machteloos!

Ik wil tederheid beleven, zachtheid en begrijpen voor alles, al de zaken, die de mens door het maatschappelijke leven beleven moet!

Ik wil gemoedelijkheid beleven en geven!

Beleefdheid en edelmoedigheid!

Goedertierenheid en behulpzaamheid, welwillendheid en plichtsbetrachting, ik wil dienen!

Ik wil mijzelf gelukkig zien en blijmoedig, oprecht en ik wil levensvreugde bezitten, opgewektheid en dat is mogelijk, omdat ik de wetten ken.

Ik kan gelukkig zijn, omdat ik géén dood bezit, ik lééf voort en ín de eeuwigdurende ontwaking.

De vertrouwelijkheid voor de moeder, zal ik beleven, omdat ik die heb te schenken.

Ik ben geduldig, mijn meester, door te dienen voor de meesters heb ik dat bewezen of gij zou met mij niets kunnen beginnen.

Ik heb géén geloof meer, ik wéét!

En dat is mijn geluk, mijn éénzijn, mijn meester!

Ik ben één met de ziel, de geest en het leven, met alles voor de mens als moeder!

Ik kén mijzelf en kan u thans mijn innerlijk leven verklaren!

Ik heb géén hoogmoed, ik ben eenvoudig, omdat ik mij één voel met de wetten.

Ik wil waarheid, oprechtheid, waardoor ik ontwaak en fundamenten kan leggen voor mijn persoonlijkheid. Ik wil weldoen ... mij geven voor de evolutie en de geestelijke ontwakings.

Ik wil niets met eigenliefde te maken hebben, mijn meester, ik wil vechten voor geluk en vrede op Aarde.

Ik wil zuinig zijn en voorzichtig, weetgierig en verlangend, nooit bekrompenheid beleven, want dan sta ik stil en op een dood punt. Ik wil met bitterheid, noch met afbraak te maken hebben, ik ga opbouwend verder en heb lief!

Ik sta niet open voor haat, drift, noch voor heerszucht, of dwingelandij, ik wil verdraagzaamheid beleven en geven, mijn hoofd buigen voor de zwakke én mijn taak afmaken. Ik wil géén getob, géén winzucht beleven, ik wil evolueren!

Ik wil niets te maken hebben met bedrog, noch met huichelarij, niets met laster, noch met bezoedeling, ik weet, dat ik mijzelf bezoedel, belaster, ik heb de levenswetten voor het huwelijk leren kennen en het geluk leeft thans ik mijn handen.

Ik buig mij voor het leven, doch ben bewust om het op te vangen, mijn meester, ik weet, wat gij hebt moeten doen en meester Zelanus om zo ver te komen, doch ook ik zal dat bereiken.

Ik kén géén moedeloosheid, ook al wil mij dat gevoel overvallen, omdat ik machteloos sta voor de onbewuste mens, ik gá verder! Eens betreed ik de sferen van licht. Ik wil deze ruimte en de levenswetten als harmonie overwinnen, want dát is mijn liefde!

Ik twijfel aan niets, ik ben niet te raken, noch te slaan, ik aanvaard het leven, géén wet kan mij het uur verduisteren, noch het gevoelsleven en blijf ik mij zelf!

Mijn kunst geeft mij geluk, ook andere kunsten en wetenschappen. Want ik blijf mijzelf!

Doordat ik de waarheid wil dienen en aanvaarden, is een gesprek met de gevoelsmens het zegenrijke voelen en éénzijn met dat leven. Daardoor voel ik mij gedragen, mijn meester!

Doordat ik de wetten doordenk, mijn meester, het uiteindelijke stadium in

mij opneem en ontleed, is er van vertwijfeling geen sprake meer. Ik voel mij altijd gereed om het leven als mens op te vangen.

Ik ben niet meer krankzinnig te slaan, omdat mijn gevoelsleven bewust is, ik buig mij voor alles. Ik kén géén opstand, ook al zou ik véél willen bereiken, ik kén mijn eeuwigdurend éénzijn en mijn leven hier en daar, wáár ik ook leven moet, daar ben ik bewust!

Gij, mijn meester, hebt mij dat alles geschonken en ik heb mij de levensruimte eigen mogen maken. Voorwaar, dat was niet zo eenvoudig, maar ik heb geleerd hoe ik mijn rust mocht bewaren en verzekeren.

Door mijn liefde vang ik alles op!

Door mijn gevoelsleven dat dienen wil en voor zichzelf wil buigen, ben ik in staat om liefde te geven.

Doordat ik opensta voor het gevoel als mens, daal ik in dat leven af en onderga ik die éénheid!

Dát wat de maatschappij bezit, mijn meester, moet ik niet! Ik wil alléén God dienen, de mensheid!

En daardoor beleef ik mijn liefde, mijn geluk, mijn rust, mijn zachtheid en begrijpen, zodat élk uur een paradijs beleven voor mij is!

Ziekten en narigheden wil ik aanvaarden, ze slaan mij niet! Nu ben ik gereed voor de moeder, voor het huwelijk, mijn meester, en beleef ik mijn eigen geluk.

Ik heb geleerd, dat ik de mens een paradijs kan schenken, ik ben voor dat paradijs en dit machtige geluk gereed. Ik weet nu, mijn meester, dat miljoenen mannen en vrouwen nog niet voor elkaar gereed zijn, zij willen zich niet buigen, niet liefhebben, doch vragen en smeken om geluk.

Het niet „willen” begrijpen, is duisternis. Ik daal in het zieleleven af en geniet thans universele éénheid!

O, mijn God, ik wil dienen!

Ik ken dus de levensgraden van de mens, voor man en vrouw en kan het huwelijksgeluk beleven, ik ben gereed!

Ik buig mij voor alles en vergeef? Ik heb nooit iets te vergeven, ik díén! Ik draag het leven, indien het gedragen wil worden, mijn meester!

De mens moet zich gereedmaken om gedragen te willen worden, dat heb ik in deze maatschappij vastgesteld.

De mens die zich geslagen voelt, de mens als vrouw, die zich geraakt voelt, omdat de persoonlijkheid niet buigen wil, is de breker, is de vernietiger en bewandelt een dood punt.

Ik heb geleerd, ik heb gezien en moeten aanvaarden, dat ik eerst mijn eigen fouten moet zien, wil ik het andere leven kunnen opvangen. Ik heb geleerd door u, mijn meester, dat mijn leven niet te bezoedelen is, niet af te breken

is, niet geslagen kan worden, omdat ik liefheb!

De mens die in deze maatschappij niet wil dragen staat stil! En die mens kan géén liefde beleven. Ik heb de dierlijke levensgraden overwonnen, ik sta open voor de hartelijkheid, het begrijpen en gééf mij voor géén lagere levenswetten.

Ik dood niet meer!

Ik doe niet mee aan oorlog, ik ben niet van plan om mijn vaderland te verdedigen, ik zal God dienen en géén afbraak, géén maatschappelijk geknoei!

Mijn vaderland, mijn meester, is de ruimte, is God, is de liefde! En die levensruimte leeft onder mijn hart, waarvoor ik wil leven en sterven!

Ik sta open voor die liefde!

Nu ben ik één met ziel, leven en geest! En dat wordt mijn geluk in het leven na de stoffelijke dood! Dat is mijn sfeer en mijn licht, mijn álles!

Ik kén géén disharmonie, mijn meester en zou dat alle mensen willen geven, maar de ziel als mens staat er nog niet voor open!

De mens breekt af, ik niet!

De mens haat, ik niet!

De mens zoekt hartstocht, ik niet! Ik wíl alléén liefde!

De mens bezoedelt, mishandelt het leven, ik niet!

De mens leeft onder hebzucht, ik niet!

De mens staat open voor gemeenheid, ik niet!

De mens moordt, ik niet! Ik heb lief!

De mens zoekt machtswellust, ik niet!

De mens doet aan onverschilligheid, ik niet! Ik wíl élke karaktertrek behartigen!

Ik heb mijn moeder lief!

De mens maakt zijn moeder af en bezoedelt haar leven, haar baring én schepping, ik niet, ik zal haar dragen! Indien zij gedragen wil worden, mijn meester, of wij staan weer machteloos!

De mens wil haar niet begrijpen, ik wél! Want dat is alles beleven!

De mens doet aan kuisheid, ik niet, ik beleeft het leven door de harmonische wetten, ik zal baren en scheppen!

De mens is óngeduldig, ik niet, ik bouw rustig op en ga verder!

De mens denkt slecht van het leven en over de mens, ik niet, voor mij is álles liefde!

De mens zegt, dat de mens zondig is, voor mij niet! Ik wil met verdoemheid niet te maken hebben!

De mens is jaloers, ik niet, dat breekt mij!

De mens beleeft wraakzucht, ik niet, dat slaat mij uit de harmonische levenswetten!

De mens wil begeerten, ik ook, maar de goede, de geestelijke begeerten om te ontwaken!

De mens doet mee aan verdorvenheden, ik niet, die gevoelens brengen mij naar onbewuste werelden, voeren mij tot de haat en de afbraak! Daarvoor sta ik niet open!

De mens twijfelt aan alles, ik niet, ik weet, ik ben niet te verdoemen.

De mens gelooft aan de Bijbel, ik niet, mijn meester, ik schrijf mijn eigen Bijbel en die is Universeel in liefde!

Ik wil géén God van haat, die is er niet!

Ik ben Universeel in liefde, omdat mijn God die ruimtelijke liefde bezit.

De mens vertegenwoordigt de ónbetrouwbaarheid, ik niet, voor élke gedachte wil ik de geestelijke, harmonische betrouwbaarheid beleven.

De mens aanvaardt alles, ook het rechterschap en plaatst zijn hand onder een doodvonnis, dat kán ik niet, mijn meester, ik heb lief! Wie liefheeft kan die taak niet langer aanvaarden, dat is géén dienen meer! Dat is oordelen en ik oordeel niet meer!

De mens is zwaarmoedig, ik niet, ik ben altijd blij en gelukkig!

Man en vrouw op Aarde, mijn meester, hebben deze wetten te aanvaarden en zich eigen te maken, eerst dán kunnen zij hun liefde beleven en is het huwelijk het állerschoonste geluk op Aarde.

De mens zoekt naar vrede, maar vindt niet, wat wordt verlangd, ik bèn vrede!

De mens zoekt rust, maar is ónrustig, ik bèn rust of ik kan géén rust beleven!

De mens zoekt liefde, maar is hard en diefachtig, ik bèn liefde en ik dief niet, want dat is mijn ongeluk, mijn:

Disharmonie met het leven!

Disharmonie voor de liefde en het begrijpen!

Ik (ben) harmonisch voor álle karaktertrekken en wil niets te maken hebben met afbraak, kletspraat, bezoedeling, voor mij zijn álle mensen kinderen van God!

Ik sta open voor mijn ziel en mijn geest, ook al is dat leven van een lagere levensgraad!

De mens als man en vrouw kennen zichzelf niet, ik kén mijzelf!

Man en vrouw smeken om geluk, maar geven géén geluk, géén warmte en géén begrijpen, dat menselijke ééNZijn is dierlijk beleven.

De mens heeft de brutaliteit lief, ik niet, mij breekt het af! Mijn leven is standvastigheid geworden, want ik denk!

Man en vrouw denken niet, ik wél, ik denk aan alles!

Man en vrouw spreken, praten, maar ze weten niet wat ze zeggen, ik wél,

omdat ik mijn gedachten ontleed!

Man en vrouw ontleeden niet, ze zijn gedachteloos, ik niet, ik onderga elke gedachte en breng mijn gedachtenleven tot de levenswetten van de ruimte.

Man en vrouw willen ontvangen door niets te geven, ik niet, ik gééf eerst alles en wacht af, hierna zal ik ontvangen en beleven.

Man en vrouw willen zich niet bemind maken, ik wél, want dat is mijn levensruimte!

Ik wíl mij bemind maken, mijn meester!

Dat is dienen, wie mij niet begrijpen wil, komt toch ééns zover en dan buigt het leven zich voor mijn persoonlijkheid!

Ik zoek in alles harmonie, de mens niet! Die is in alles disharmonisch!

Man en vrouw dienen elkaar niet, ik wil dienen, omdat ik elke gedachte bedenk, ontleed, en daarvan zoek ik de harmonische levenswet voor mijzelf, voor mijn ziel en geest, voor de sferen van licht.

Man en vrouw willen liefde beleven, doch weigeren te baren en te scheppen voor elke gedachte. Ik heb geleerd, mijn meester, dat ál mijn karaktertrekken gebaard en geschapen willen worden en daarvoor doe ik alles! Daarvoor maak ik mijn leven bemind en sta ik open voor al het leven van God!

Man en vrouw snauwen en treiteren, ik niet, nu mismaak ik mijzelf!

Vrouw en man kankeren over het werk en het leven in de maatschappij, ik niet, ik weet niet meer wat dat is en te betekenen heeft!

Man en vrouw kennen hun taken niet, ik wél ik ben met alles gelukkig, omdat ik hierdoor het leven beleven kan!

Man en vrouw doen psychopathisch, ik niet, ik wil met psychopathie niet te maken hebben! Ik ben bewust!

Vrouw en man zoeken naar gerechtigheid, ik bén het en nu kan mij de ongerechtigheid niet overvallen!

Man en vrouw staan open voor drukte en gelach, dat niets te betekenen heeft en echt stoffelijk is, ik niet, ik zoek uit en door alles de geestelijke kern en dat is mijn volgend fundament voor mijn verdere ontwaking!

De mens geeft aan de karaktertrekken géén bezieling, ik wél!

De mens geeft géén karaktereigenschap vleugelen, geestdrift en geestkracht, bezieling, ik wel, doch de geestelijke, of de aardse voert mij tot de overheersing op Aarde! En ik wil met overheersing niet te maken hebben.

Ik geef elke karaktereigenschap bezieling en (ik) dood overheersing, ik geef elke karaktertrek bewustzijn, doch door de liefde of ik kom niet verder!

Zo, mijn meester, ga ik verder en maak ik dit leven af, waarvoor ik dien en mijn liefde zal beleven.

Ik ken mensen die dertig jaar bijeen zijn, mijn meester, als man en vrouw, doch ontwaken niet!

Dertig jaar beleven zij elkaar en kennen elkaar niet!

Dertig jaar staan wij nu voor het menselijk buigen; zij kunnen dat niet en willen niet buigen, zij staan al die tijd op een dood punt!

Man en vrouw beleven elkaar en beleven niets!

De mens beleeft zichzelf niet, hij kan zichzelf en het andere leven niet beleven, omdat hij die eigenschappen géén vleugelen geeft. De mens kan géén misstap vergeven, hij blijft die zwakheden liefhebben, doch voor mij is alles evolutie.

Man en vrouw zijn door hun geloof armoedig geworden, mijn meester. Ik ken al die huwelijksgraden. Wanneer de mens zichzelf heeft beleefd, is er leegte gekomen, omdat de persoonlijkheid géén ruimte bezit. Wat wil de mens, willen man en vrouw thans beleven, nu zij géén buigen kennen?

Ik heb dat moeten aanvaarden en ben gelukkig, dat ik mijn hoofd gebogen heb voor uw levenswijsheid, mijn meester. Daarom zal ik blijven dienen! Mijn liefde dienen! Want achter de kist sta ik voor mijn eigen persoonlijkheid!

Stoffelijke liefde heeft nu geen betekenis meer. Man en vrouw zijn levend dood, ik niet, ik ben thans eeuwigdurend wakker en bewust én levend!

In mijn leven moet álles „leven”!

In mijn leven krijgt alles ruimte!

In mijn leven krijgt alles ziel en geestelijke betekenis!

In mijn leven krijgt élke karaktertrek ruimtelijke éénheid te beleven!

In mijn leven zal ik baren en scheppen, ik ben alles, als ik liefheb.

In mijn leven staat „Golgotha”! Maar anders zoals de mens dat denkt te zien, ik lig neergeknield aan uw voeten, mijn meester!

In mijn leven ontwaakt álles, mijn ziel en mijn geest en mijn persoonlijkheid stijgt boven élke stoffelijke gedachte uit. Ik bèn álles! En ik heb álles! Alles heb ik ontvangen, doch door het dienen, het waarachtige liefhebben!

In mijn leven heeft zich de ruimte geopenbaard, ik wil ruimte worden!

Ik ga mij gereedmaken voor de ruimtelijke zelfstandigheid. En dat is reeds mogelijk op Aarde, mijn meester, u hebt mij dat geleerd en ik buig mij!

Ik bezit de ruimte-kus, mijn meester!

Ik kan gelukkig zijn, omdat ik wil werken, ik ben bezieling geworden!

Man en vrouw hebben zich die karaktereigenschappen eigen te maken of zij zullen nooit de ruimtelijke liefde beleven.

De dogmatische kus staat bovenop de verdoemdheid. En die mensen zullen elkaar verliezen, die mensen beleven het laatste oordeel, ik niet, ik beleef telkens weer het eeuwigdurende weerzien en ontwaak erdoor!

Wie heeft er nu lief op Aarde? Jazeker, man en vrouw hebben hun geluk opgebouwd, doch staan open voor haat en afbraak, waardoor zij géén ruimte

beleven. Ik kan zeggen:

Kom ín mij en je krijgt alles!

Mijn Tempel wordt niet meer bezoedeld, ik waak daar zelf over!

Wat wil de moeder beleven?

Zij kan van mij alles beleven, ook mijn ruimtelijk karakter of wij beleven geen geluk. Is dat duidelijk? Ik wil de mens alles schenken, ook mij zelf! Is dat niet hetgeen Christus heeft gewild? Heeft de „Almoeder” dat niet gewild? Werden daarvoor de wetten niet geschapen? Heeft zich daardoor de ruimte niet verdicht? Dat alles heeft kosmische afstemming, mijn meester en heb ik op deze reis leren kennen. Dat voert mij tot de sferen van licht en tot de Vierde Kosmische Graad, tot het bewuste „AL” terug! Het is het menselijke éénzijn in alles, dat de persoonlijkheid zich eigen moet maken. Eerst dán is er geluk, is er vrede en rust te beleven op Aarde en ín de mens!

Maar hoe beleven de dierlijke graden zichzelf? Ik sta voor die moeders en vaders en ken die persoonlijkheden en wil er niet mee te maken hebben.

Omdat ik bewust ben doorzie ik die levens en mijzelf!

Omdat ik bewust ben, aanschouw ik geestelijke werelden en geluk!

Omdat ik bewust ben, waak ik voor en over mijn liefde!

Omdat ik bewust ben, kan het lagere instinct mij niet meer bereiken!

Omdat ik bewust ben, werk en dien ik voor mijn tweelingziel! Ik ben in staat om mij zelf en het andere leven te peilen, mijn meester, omdat ik de levenswetten mocht leren kennen en thans wil dienen!

Omdat ik bewustzijn krijg, zal ik mijzelf niet meer verliezen!

Omdat ik ga liefhebben beleef ik nu reeds een óneindigheid!

Omdat ik ga liefhebben is mijn leven rust, vrede en hartelijkheid, rechtvaardigheid geworden!

Omdat ik wil liefhebben, staat deze ruimte voor mijn leven open en spreekt ál het leven tot mijn persoonlijkheid. Ik zie nu, waardoor mijn levenslicht uitstraling bezit, waardoor het leven van mij houdt, dat ga ik zien en beleven. En daardoor daal ik in het leven af, nu geniet ik die universele éénheid!

Omdat ik ontwaak, mijn meester, betreed ik reeds op Aarde de astrale wereld en dat is mijn ruimtelijke éénheid! Ik ga verder en ik kan telkens weer verder, want ik maak mij nieuwe wijsheid eigen, het vergroot mijn rust en liefde, het begrijpen van elke vonk van God.

Omdat ik liefheb, ga ik tot de „Almoeder”, doodgaan is evolutie voor mijn leven en wedergeboorte. Ik zal élke seconde wedergeboren worden. En dat voor ál mijn eigenschappen.

Omdat ik liefheb, voel ik mij nu reeds „alwetend”!

En die „alwetendheid” is voor mijn tweelingziel, voor al het leven op Aarde, waardoor ik dien! En mijn dienen is liefde!

Ik buig mij voor de moeder!

Ik buig mij voor de moeder, want zij bezit alles!

Ik buig mij voor de moeder omdat ik wil weten, waardoor ik haar kan dragen!

Ik buig mij voor de moeder, omdat zij mij baren zal! Zij zal mij een nieuw leven schenken! En daardoor heb ik haar lief!

Ik buig mij voor haar ruimte, ook al bezit zij de dierlijke levensgraad, door haar baring bezit zij alles!

Doordat ik liefheb, mijn meester, stroomt mijn levensbloed voor het leven van God, ik ben thans één met alles!

Omdat de moeder haar Tempel opent, kan ik haar liefhebben, doch door mijn danken en buigen ga ik haar beleven! En nu zal geschieden, wat door de „Almoeder” in reine liefde het eigen leven kreeg en zijn wij kosmisch één! Om dat te kunnen beleven ontwaakte mijn geduld en rechtvaardigheid, mijn dragen en welwillendheid, mijn kus! Nu kan ik zeggen:

Moeder? Moeder? Ik heb u lief!

Ik wil voor ú leven en sterven!

Wilt gij uw Tempeldeuren voor mijn ziel openen?

Ik kom tot u als een kind!

Ik heb u lief als een kind, mijn moeder, mijn alles! Já, mijn meester, dat willen alle mannen en vrouwen beleven, zij zoeken ernaar, maar zij hebben er niets voor over en zij willen er zich niet voor buigen. Zó is het leven op Aarde; géén mens zonder liefde kan het beleven. Wat is nu huwelijksgeluk? Hoe kan de mens dat bereiken en beleven? Volg mij, aanvaard mij en doe alles, geef alles en gij krijgt het, kan ik tot de mens roepen, want ik heb die levenswetten mogen beleven. Word voor uw liefde een profeet en gij krijgt het éénzijn met al het leven te beleven. Eerst nu staat ge voor geluk en dat geluk is nu waarachtig.

In deze maatschappij, mijn broeders, is graad met graad gehuwd, doch van geheel andere afstemmingen. De gevoelige mens lijdt en wordt geslagen, doch dat is zijn „oorzaak en gevolg”. Waar beleven wij deze ruimtelijke éénheid? Kunnen die verschillende graden elkaar liefhebben op kosmische afstemming? Dat is nu niet mogelijk en hebben wij te aanvaarden. Ik kan de mens zeggen:

Buig u en gij krijgt uw geluk te zien!

Buig u en gij krijgt uw levensliefde te beleven, vroeg of laat staat die liefde naast u en u op te wachten. Gij staat nu voor uw eigen éénheid! Hoe ís deze kus? Hoe is deze liefde? Hoe is uw gesprek, uw voelen en denken? Is het niet, alsof gij uw godheid voelt? Dát is geluk en dat is nu liefde! Rust is het en gij hoeft nu niets meer te zeggen, het ís er, het álles is er! En dat zit naast uw

leven en kijkt u in de ogen en heeft lief, echt, rein en zuiver lief. Hoe is nu het leven op Aarde? Wél, hoe is die kus? Dat is de kus van de ziel, uw geest en uw ruimte. Tezamen hebt gij thans lief! En dat draagt uw leven! Dat voedt, dat versterkt, dat bezielt!

Dat is altijd verdraagzaam en steeds bewust denkend voor uw leven én wezen, dat is naakt en open voor uw persoonlijkheid, dat kent géén duister-nis meer.

Man en vrouw, verlang het en begin om te dienen en gij krijgt het nú nog op Aarde te beleven. Leer de levenswetten kennen en gij hebt het in uw handen.

Wilt gij huwelijksliefde beleven, beziel dan uw karakter, géef en dien de moeder, dien de vader! Héél de ruimte helpt u dragen, kind van Moeder Aarde, héél de ruimte kust u, bezielt u, buigt zich voor uw liefde! En dát is Universeel éénzijn in alles! Bestraal uw leven zoals de Zon dat heeft gekund, het wordt uw „Gene Zijde”, en zullen zijn de sferen van licht.

Wat wil de mens beleven, mijn meester, nu hij voor zijn karmische wetten staat? Maar hij kan goedmaken! Het leven is mooi, het leven is machtig, het leven is ontzagwekkend! Dóór de liefde, alléén de liefde geeft ons rust, vrede én éénzijn!

Ik ben dankbaar, omdat ik lief heb!

Ik kan de mens op Aarde zeggen, mijn meester: zoek die liefde nog niet, doch zoek eerst uzelf! Leer eerst u zelf kennen en gij krijgt hierna uw liefde te beleven.

De sferen van licht leven in de mens!

Omdat de mens op God afstemming heeft, kan hij zichzelf ruimtelijke ontwaking schenken. Thans wordt het baren en scheppen, het menselijke éénzijn universeel beleven en in contact met ál de levenswetten van God. Is dat niet álles? Kent men op Aarde deze liefde? Já, mijn meester, de hoogste levensgraad, de geestelijke universele mens, staat open voor deze liefde en eerst nu kan hij geluk beleven. Doch nu staan man en vrouw op „Golgotha”!

Omdat Rá, Ré en Isis in mij leeft, bezit ik liefde!

Omdat ik de mystieke levenswetten tot de vergeestelijking voer, krijg ik door de moeder mijn liefde te beleven.

Omdat ik leven en dood mocht leren kennen, ontwaakt mijn verleden en nu onderga ik mijn eeuwigdurende éénzijn!

Omdat ik een ingewijde ben, versta ik de liefde!

En omdat man en vrouw Ingewijd willen worden, openstaan voor de levenswetten voor het huwelijk, zijn zij dankbaar voor het nietige, omdat zij het groot en ruim beleven, voor ziel, leven en geest en voor de sferen van licht. Nu is er van gemis en verlies geen sprake meer. Ik geef mij aan uw

leven over, mijn meester, eerst later leren wij ook voor de huwelijksliefde de wijsgerige stelsels kennen, en eerst dan begint de mensheid aan deze opbouw, aan dit geluk en staat de mensheid voor het geestelijke ontwaken!”

„Mijn broeder André, ik dank u voor uw beleven, inderdaad, dat zijn de levenswetten die de mens, man en vrouw zich eigen moeten maken, eerst hierna komt er levensgeluk en levensblijheid. Dit zijn de zeven levensgraden voor het huwelijk, voor man en vrouw en moeten zij overwinnen. Daarvoor moeten zij zich buigen, hebben zij te vergeestelijken, zodat „Golgotha” spreekt. Géén mens op Aarde is vrij van „oorzaak en gevolg”, géén mens kan andere levenswetten beleven, omdat hij voor zichzelf staat. Eerst ná het buigen betreedt hij die hogere én geestelijke liefde!

Later zullen wij daarvan de wijsgerige stelsels beleven. Voor nu is dit voldoende. Wij hebben uw gevoelsleven moeten overwinnen, André-Dectar, ook wij staan open voor de liefde of wij hadden de sferen van licht nog niet bereikt. Al die eigenschappen zien wij aan Gene Zijde terug, voor de onbewuste én de bewuste mens, voor de duisternis en voor het licht, voor ruimte en God. Wij dienen thans het leven en ons zélf, doch hierdoor zullen wij ontwaken. Wij hebben de kringloop der Aarde volbracht, brachten daar kunst en wetenschappen, doch nú ontwaking, de verruiming van geest en persoonlijkheid.

Wie „Golgotha” niet aanvaarden wil, komt er nooit. Wie „Christus” niet beleven wil, niet wil volgen, komt er niet, die blijft onbewust. Wij beleven Christus anders. Niet zoals de kerk dat voelt, die Christus is nu niet te bereiken, „HIJ” is niet voor ons leven en bewustzijn gestorven, doch de mens heeft „HEM” vermoord!

En dat is iets anders en hebben wij te aanvaarden en is voor gans deze mensheid! Géén ziel kan eraan ontkomen.

Waar mensen leven, daar zien wij de zeven levensgraden voor het huwelijk, de karmische wetten en het oorzaak en gevolg, stuurt de ziel over de Aarde en ook dat heeft zij te aanvaarden, totdat zij goedgeemaakt heeft en gaat zij verder. Wat is nu het hoogste voor de mens op Aarde? Kan hij daar reeds zijn tweelingziel beleven, meester Zelanus?”

„Wij hebben die levensgraden reeds gezien, mijn meester. Elke levensgraad is in staat om de eigen tweelingziel te beleven, maar wat geeft de dierlijke graad te beleven aan liefde? Hoe wil ik liefde beleven door haat? De lagere eigenschappen voeren mij, zoals André ons heeft verklaard en ik door mijn leven mocht vaststellen, tot afbraak en vernietiging, verderf en mismaking en kan géén reine liefde beleven. Wat wij in de sferen van licht aan bewustzijn bezitten, is de overwinning voor al de karaktereigenschappen, is het overwinnen van mijn persoonlijkheid, doordat ik mijn Goddelijke afstem-

ming lichtend tot die evolutie voerde. Hoe voel ik mij nu, mijn meester? Is het noodzakelijk, dat ik mij open, ik geef het kind van Moeder Aarde mijn ruimte en geluk!

Ook ik leefde op Aarde, beleefde de dierlijke levensgraden en ik heb geoord, gebrandsticht, gestolen en bedrogen, ik deed mee aan hartstocht en geweld en toch, ik heb mijn stoffelijk leven overwonnen. Ik heb haat, hartstocht en geweld overwonnen, ik heb mij gebogen voor „Golgotha” en nu kreeg ik liefde. Thans beleef ik de sferen van licht. In mijn boek: „De Kringloop der Ziel”, mijn broeder André, mocht ik mijn leven vertolken, gij weet, hoe ik mij van de duisternis in mij heb kunnen bevrijden. Géén mens kan eraan ontkomen! Ik bèn thans liefde! Ik ben nu geluk, ik ben één met de ruimte en bezit het kosmische bewustzijn. Straks ga ik met mijn tweelingziel verder en zullen (we) de Vierde Kosmische Levensgraad bereiken, doch ik weet nu reeds, dat wij de „Almoeder” voor ál de levenswetten vertegenwoordigen. Ik ben vrij van élke hartstocht en voor mijn geestelijk leven gereed, thans wil ik dienen, de mens op Aarde tot mijn ontwakings brengen, mijn geluk en mijn liefde!

Wat heeft, mijn meester, de Bijbel thans nog te betekenen, althans voor de ruimtelijke levenswetten? Wij weten, de mens moest een geloof ontvangen. De mens moet God leren kennen, zoals wij „HEM” zien!

Door de liefde zullen kunsten en wetenschappen ontwaken en vanzelfsprekend de menselijke gaven, de „Geestelijke Gaven”, mijn meester en de organische, waartoe de menselijke „Stem” behoort. Thans zien wij, dat élke levenswet ontwaakt, doch door de mens beleefd kan worden in liefde, zodat zijn persoonlijkheid ruimtelijk bewust wordt! Maar waar leven de geestelijke tweelingzielen? Ik geef mij nu aan uw leven over, mijn meester, ik zie, gij zult de bezieling ontvangen.”

En meester Alcar is gereed en zegt:

„De „Almoeder”, mijn broeders, manifesteerde zich door het vader- en moederschap, waardoor wij als mens de Goddelijke openbaringen konden beleven. Maar de ziel als mens kreeg deze openbaringen te zien, doch zal zich de levenswijsheid eigen moeten maken. Op de Maan zijn wij aan ons leven begonnen, eindelijk betraden wij de geestelijke wereld en hadden wij het stoffelijke leven voor de „Derde Kosmische Levensgraad” overwonnen. Overzie thans de levenswetten en tracht de mens van Moeder Aarde uw eigen geluk te schenken, tracht bovendien aan te voelen, wat het huwelijk de mens te schenken heeft.

De „Almoeder” schiep twee organismen, als man en vrouw, om „HAAR” te vertegenwoordigen. Daardoor leren wij „GOD” kennen! Wie is nu God? Wat is God? Wat wil de mens op Aarde beginnen? Hoe kan hij God beleven

en vertegenwoordigen? Dat moet u thans duidelijk zijn. De mens zal zijn eigen „godheid” verstoffelijken en vergeestelijken en gaat dan verder!

Maar de ziel als mens op Aarde kent haar Goddelijkheid niet!

Er leven mannen en vrouwen, wij weten echter, dat wij door het moederschap zullen ontwaken! Door het moederschap beleven wij de levensgraden en dat is het huwelijk, waarvan de mens zeven graden te aanvaarden heeft!

Voor de Universiteit van Christus leggen wij vast: De mens moet als man en vrouw de voordierlijke, de dierlijke, de grofstoffelijke, de stoffelijke én de geestelijke levensgraden beleven, waarvan de geestelijke het hoogste geluk vertegenwoordigt.

De mens staat op Aarde voor zijn karmische levenswetten en zijn oorzaak en gevolg, waardoor hij géén geestelijk geluk beleven kan, hij moet zich vrijmaken van haat, leugen en bedrog, hij moet het leven van God dienen!

Omdat de mens disharmonie zoekt en aanvaarden wil, kan hij géén liefde beleven! En dat ligt in handen van man en vrouw!

De mens in zijn dierlijke levensgraad kent de wetten niet en is daardoor niet in staat om het ruimtelijke éénzijn te beleven, waardoor het huwelijks-geluk een chaos is!

Wanneer man en vrouw willen dienen, krijgen zij afstemming op de eerste sfeer en eerst nu beleven wij óngekend geluk, thans is het huwelijk universeel én gereed voor het dragen van de levenswetten!

De geestelijke tweelingziel behoort tot de sferen van licht en niet tot de Aarde!

Indien de mens, als man en vrouw dat geluk wil beleven, is hij gereed zich op „Golgotha” af te stemmen en Christus te volgen!

De dierlijke en de stoffelijke levensgraden voor het huwelijk, hebben afstemming op de menselijke maatschappij en zijn stoffelijk, doch de geestelijke graad voor het huwelijk voert de mens tot het innerlijke voelen en denken!

De geestelijke levensgraad voor het huwelijk dient!

De geestelijke levensgraad voor het huwelijk heeft lief!

De geestelijke levensgraad voor het huwelijk baart en scheidt door Golgotha!

De geestelijke levensgraad voor het huwelijk heeft afstemming op Gene Zijde en de meesters, het is deze levensgraad die de wijsheid ontvangt, de mens die Moeder Aarde ruimte gaf en geluk, de kunsten en wetenschappen, waarvan wij zelfs de dierlijke graden kennen, want ook dat is mogelijk. De kunst echter is Universeel diep, ruimtelijk bewust en heeft de mens van Moeder Aarde te aanvaarden.

De geestelijke levensgraad voor het huwelijk, voor man en vrouw, is een kosmisch wonder! Het is het allerhoogste geschenk van de „Almoeder” voor

„HAAR” kinderen, omdat „ZIJ” ín de mens leeft!

Daarvoor, mijn broeders, werden er sterren en planeten geschapen, hiervoor heeft de mens de Derde Kosmische Graad te beleven en te overwinnen. Deze twee zielen nu, als bloemen van één kleur, als één wereld en één gedachte, één persoonlijkheid en één leven, vertegenwoordigen de ruimte. Zij alleen zijn in staat het makrokosmische leven te dragen en te vertegenwoordigen, want zij zijn nu „licht” ..., „leven” ... én ... „liefde”!

De voordierlijke levensgraden zijn daartoe niet in staat, die mensen kennen zichzelf niet en willen nog géén God van liefde aanvaarden, noch beleven. Het is die mens, die zich uitleeft, die overheerst op Aarde, de ónbewuste! De armoedige! De mismaakte, want hij heeft zijn Goddelijkheid verduisterd. De mens moet zichzelf tot ontwaking voeren! Wat wil de kerk nu beginnen? Bidden om bewustwording? Bidden om ontwaking, om zegen en rust? Is dat mogelijk? Ik geloof, dat de wetten van de „Almoeder” hebben gesproken. Door heilig doen is er géén ruimte te overwinnen en komen de Volken der Aarde niet tot de geestelijke ontwaking, daarvoor zál de mens leven en sterven!

De mens heeft God en ís God! Wie moet men thans nog aanroepen om bescherming? De mens ís bescherming, ook dat heeft hij en heeft zij in handen, als man en vrouw beleven zij die universele rechtvaardigheid. Wat gij zo-even hebt gezegd mijn broeders, volg ik voor de ruimte en voor de „Almoeder”, zodat de mens nu aanvaarden moet!

De „Almoeder” splitste zichzelf en wij als mensen hebben die levenswetten gekregen, daarvoor werden wij vader en moeder. Als twee vonken van de Albron, beleven wij ons zélf, ons „ik” en gaan verder! Deze zielen zijn Goden, doch bevinden zich nu in een dierlijke afstemming. Twee zielen zijn grofstoffelijk en beleven het aardse gevoelsleven lichamelijk, voor ziel en geest staan zij nog niet open. Maar dat gevoelsleven zullen zij bereiken, doordat de afstemming ín en voor de persoonlijkheid, die Goddelijk is, ontwaakt! Dat is op Aarde te beleven, doch miljoenen kinderen van God ontvangen dit Goddelijke geschenk eerst aan Gene Zijde. Wie het op Aarde beleven kan is geestelijk bewust en staat open voor de ruimtelijke levenswetten. Kijk nu naar de mens op Aarde.

In de oerwouden leven Goddelijke mensen.

In steegjes en sloppen leven Goddelijke mensen!

In de steden verkracht de Goddelijke mens zichzelf!

De Goddelijke mens liegt en bedriegt, steelt en rooft, moordt en brandsticht, zet onrechtvaardigheid op algehele afbraak en kent zichzelf niet!

In krankzinnigengestichten leven menselijke psychopaten en zijn Goden!

En ook dat zijn tweelingzielen; ergens op de wereld leeft de andere helft

van dit leven, deze ziel, deze geest, dit Goddelijke product.

In de steden bedelen Goddelijke mensen, op de slachtvelden beleven zij de bewuste afbraak, de kastijding en de bezoedeling van alle levenswetten, doch dat zijn Goden! Die mensen hebben op de „Albron” afstemming en werden in liefde geboren, gebaard, gedragen, liefhebbend verzorgd. Wat doen die mensen? Wat willen die Goden nu beleven? Waarnaar verlangen die Goden? De mens is nu losgeslagen van zijn Goddelijke ankers.

Wilt gij deze zielen voor heilig verklaren? Is de mens, die kuis het leven beleven wil, heilig, nu wij weten, dat hij het vader- en moederschap smooft? Wat beleven wij nu? Dat de mens in deze ellende méér Goddelijke evolutie beleven zal dan de mens die zich voor het leven afgesloten heeft en hebben wij te aanvaarden, omdat deze menselijke evolutie voortgaat. Maar ergens in deze ruimte wacht er een ziel. Ergens op Aarde wacht er een ziel op het andere deel, het eigen leven, waardoor het op de Maan Goddelijke éénheid beleefde, doch door disharmonische verlangens werd bezoedeld. De éne ziel zit in de gevangenis, is door de maatschappij opgesloten, de andere ziel preekt over verdoemdheid en sluit zich voor de wedergeboorte af. De ziel als mens dwaalt door de maatschappij en heeft haar tweelingziel verloren, haar liefde, leven en gevoel afgelegd voor onrechtvaardigheid, laster en bezoedeling en heeft de mens, man en vrouw nu te aanvaarden!

Waar wij mensen ontmoeten, mijn broeders, daar leven tweelingzielen, doch op eigen kracht en bewustzijn, voordierlijke en dierlijke mensen, grofstoffelijke en stoffelijke en enkele geestelijke, de mens dus, die afstemming heeft op de sferen van licht. Die mens wil liefde beleven zoals de ruimte haar levenswetten heeft verstoffelijkt en zij beleven reine liefde! Geluk, éénzijn voor elke gedachte, éénzijn voor het vader- en moederschap!

Wat is nu het doel van het leven op Aarde? Door de maatschappelijke ontwaking, krijgt de ziel als mens geluk, tevredenheid, zelfstandigheid, de tweelingzielen dienen elkaar! En dat zien wij in de sferen van licht terug, waarvan wij ons, meester Zelandus, de reine liefde en de universele ontwaking eigen hebben gemaakt. Inderdaad, dit is kosmische waarheid!

De rijke eet zich vol door het bezit van z'n tweelingziel. De één staat voor de ander, als man en vrouw en zij herkennen elkaar niet. De bedelaar staat voor de tweelingziel, maar de man en de vrouw herkennen elkaar niet, de rijke sluit de deur voor het eigen leven, omdat de mens zichzelf verduisterde. Máár, als zij het kosmische éénzijn beleven, dán voelen zij, dat het ruimtelijke gevoelsleven spreekt, het menselijke hart zegt: ik ben het! Ik ben van je, ik ben van je leven, je ziel en geest. Voel je het? Já, het is te voelen en te beleven!

Mijn broeders, thans spreekt het bloed!

Mijn kinderen, nu spreekt de ziel!

Man en vrouw, nu spreekt de Goddelijke afstemming voor uw leven en ééznij en dat is te beleven! Gij voelt het, beleeft het, bloed mét bloed uit één levensgraad is de éénheid van het Goddelijke paradijs. Kent gij dat daar niet? Waarom zoekt de mens naar dit verschijnsel en zet hij daar alles voor in? Wat wil het zeggen, wanneer de mens als ziel, als vader en moeder die heiligheid beleven kan? Voel deze kus, mijn broeders en gij weet het!

Nu spreekt de „Almoeder” dóór het dierlijke instinct, of door de reine en geestelijke liefde. Dat gevoelsleven, mijn broeder Zelanus, hebben wij door de kunsten en wetenschappen vastgelegd en vertolkt. Daarvoor wilden wij leven en sterven en toen „Golgotha” ín ons ontwaakte, betraden wij die kern, dat weten en dat gevoel, toen eerst waren wij één leven, één ziel, één geest!

Hoe wás die aanraking?

Hoe was dit geschenk van de moeder? Mens, hebt gij dit gevoeld? Waarom is zij het? En géén ander? Zij alléén is het, want gij voelt het bloed van uw hart, het leven van uw leven, de ziel van uw ziel, die door de „Almoeder” aan uw leven en persoonlijkheid geschonken werd. Dat is vader- en moederschap door de ziel als mens ontvangen, zij ís het!

Gá thans in dit paradijs en gij kent u zelf!

Wij in de sferen van licht hebben dat ontvangen, doch de mens op Aarde zal zich deze reine liefde eigen maken!

En nu beleven tweelingzielen „Christus”! Daarvoor kwam „HIJ” tot de Aarde. Daarvoor is „HIJ” echter niet gestorven, maar daarvoor bracht Hij – Zijn Evangelie. Hoe kan het anders, nu wij dat weten?

Gá ín die liefde en gij kent u zelf en uw tweelingziel! Praat niet, doch gá ín! Fluister niet, doch aanvaard het moederschap!

Gá in dát hart en in dat leven en vergeet nu, dat gij dierlijk zijt geweest! Vecht voor die liefde, maar maak uw taken af! Blijf dienen! Kus uw ziel, uw leven, uw geest, dát is de Goddelijke, geestelijke kus! En thans verder!

Steel nu en gij besteelt uw ziel!

Voel haat voor de mens en het leven en gij haat uw ziel!

Belaster het leven en gij voert uw ziel en uw liefde tot de laster!

Doe mee aan doodslag en geweld en gij vermoordt uw ziel! Uw liefde, uw licht, leven en geluk!

Verkracht het leven en gij verkracht uw ziel, uw liefde!

Mopper en kanker en gij verduistert uw ziel, uw licht, uw ziel!

Sta open voor onrechtvaardigheid en gij sluit uw ziel in de gevangenis!

Kastijd het leven niet of gij kastijdt uw eigen ziel, uw geest, uw Goddelijke afstemming!

Ga tot de katholieke kerk en word priester en gij sluit u voor uw wedergeboorte af, doch vooral voor uw liefde! Uw ziel en uw universele waarachtig-

heid!

Stuur een bedelaar weg en gij laat uw ziel verhongeren!

Steek het levenslicht uit de ogen van de mens en gij geeft blindheid aan uw ziel!

Verbrand het leven door gloeiend pek en gij verbrandt uw tweelingziel!

Schrijf uw naam onder een doodstraf en gij vermoordt uw ziel! Uw leven en geluk, uw liefde, uw voortgang, uw wedergeboorte! Uw godheid!

Gá tot de publieke vrouw en gij bezoedelt uw ziel! Uw persoonlijkheid!

Verbreek uw banden en uw huwelijk en gij scheidt nieuw karma, uw ziel moet wachten totdat gij het harmonische goed hebt beleefd!

Neem een geweer in handen en gij vermoordt uw eigen ziel! Word koning of keizer en gij smoort uw geestelijke waarachtigheid, omdat er op Aarde nog géén rechtvaardigheid leeft!

Kennen wij dat niet, mijn broeders? Is dit ónwaarheid? Wat wil de mens beleven? Zijn tweelingziel? Dan zal hij daarvoor álles van zichzelf moeten inzetten, doch door zijn miljoenen levens is hij verdwaald. De „Universiteit van Christus” brengt hem tot God terug en zijn eigen afstemming!

In Holland leeft de ziel, de moeder, de tweelingziel in Frankrijk.

In Engeland leeft de man, de moeder, als tweelingziel in Rusland!

In Amerika leeft de moeder, de tweelingziel in Duitsland!

In Zweden leeft de man, de tweelingziel van deze scheppende kracht in Turkije ... zodat wij hebben te aanvaarden, dat de mens karmische wetten te beleven heeft en eerst later zijn ziel ontvangt, doch dan is hij in harmonie met de ruimte.

Moeders en vaders hebben lief en zijn tweelingzielen, zij dragen de ruimte, doch het kind werd aangetrokken door één ziel, door de vader of de moeder en ontvangt, of geeft, of dient!

Moeder en kind kunnen tweelingzielen zijn!

Vader en dochter kunnen tweelingzielen zijn!

Broers en zussen en zussen én zussen, kunnen tweelingzielen zijn, omdat zij elkaar telkens weer zullen ontmoeten!

De rijke en de arme kunnen tweelingzielen zijn!

De krankzinnige en de dokter eveneens, omdat één van deze zielen het eigen bloed en het leven dient!

Waarom stuurt ge uw bedelaar van uw leven weg? Waarom kunt gij uw moeder niet liefhebben? Dat zijn de wijsgerige stelsels, mijn broeders, en zullen wij later voor de Universiteit van Christus beleven en ontleden.

Maar nu leven de heersers van de Aarde zich door de tweelingziel uit en bezoedelen deze Goddelijke afstemming. Doch twee mensen als man en vrouw, vertegenwoordigen de ruimte en God, de „Almoeder”, als leven, licht

en liefde. Hebt gij iets anders verwacht? Néén, dit zijn de levenswetten voor het kind van Moeder Aarde.

Ik wíl géén kinderen meer baren!

Ik werk mij niet dood voor mijn kind!

Ik wil niet meer baren!

De mens weigert thans om de tweelingziel het leven te geven! En dat heeft de katholieke kerk geschapen en is in strijd met de Goddelijke werkelijkheid!

Indien de mens zijn godheid wil dienen, zal hij baren en scheppen! Eerst nu komt hij tot geestelijke bewustwording en ontwakning.

Ziel van mijn ziel, waar ben je?

Ziel van mijn ziel, ken ik je al op Aarde?

Ziel van mijn ziel, ben je mijn moeder of mijn vader? Mijn broeder of mijn zuster of moet ik je zoeken onder andere volken?

Zie ik je vandaag nog?

Praat je al tegen mij? Verkoop je mij iets? Ben je mijn dienstknecht soms?

Ziel van mijn ziel, ben je mijn rechter? Mijn dokter? Mijn zangleraar? Mijn broer of mijn zuster? Mijn vriend of mijn heer en meester? Wie ben je? Waar leef je nu, nu ik op Aarde ben? Kén ik je niet? Als ik je ken, zal ik je dienen, je alles van mijn leven, mijn hart, mijn geest schenken en je zult liefde beleven!

Schilderen wij tezamen, mijn ziel?

Doen wij reeds aan kunsten en wetenschappen, mijn ziel?

Bedelen wij nog?

Of hebben wij reeds een maatschappelijk bewustzijn bereikt?

Zijn wij rijk? Ben je rijk of arm? Waar leef je nu? Kan ik je bereiken?

Of ben je mijn doodgraver? En ben ik je lijk, mijn ziel, kan dat?

Ben je boer of minister, kunstenaar of doe je mee aan leugen en bedrog?

Waar leef je? Kan ik je verstaan als ik je ontmoet? Ik zál je voelen én beleven, onze harten zullen het zeggen en ons bloed verloochent zich niet!

Doe je nog aan doodslag en geweld mee? Waarom toch? Zal ik je nu in dit leven ontmoeten? Dán, mijn ziel, zal ik over je leven waken en ik zal je dienen en gelukkig maken! Ik schenk je dan mijn eigen álles!

Gá je dan nooit wéér van mij weg? Ook al behoort je een ander toe, ik zal wachten en je bezielen, eerst daarna zijn wij gelukkig! Niet waar, ziel van mijn ziel, leven van mijn leven, geest van mijn geest?

Heb ik je reeds ontmoet?

Wáár was het? In Jeruzalem soms? Waren wij Joden? Arabieren? Heb ik je in één van de vele Tempels reeds ontmoet? Waren wij geestelijk? Waren wij reeds tot het priesterschap gekomen en één? Was ik vrouw en jij mijn schepper? Dan zal ik straks moeder zijn en je alles van mijn leven geven. Heb je het gevoel al om mijn leven te dragen? Wáár hebben wij ons leven gebalsemd?

Wáár hebben wij aan lijkenroof gedaan? Wáár hebben wij de vrucht vernietigd? Wáár was ik „een hoer” en kwam jij tot mij en voelden wij niets van elkaar? Wáár was dat, mijn ziel, mijn leven? Wáár komen wij tot de geestelijke éénheid? Op Aarde nog? Indien dat niet zo is, zal je mij in de sferen zien en ontmoeten en dáár gaan wij verder!

Heb je mij al lief?

Is het geestelijke verlangen reeds ín je gekomen?

Sla je nog stukken en brokken? Haat je nog? Néén, doe dat nu niet meer, nu gaan wij tezamen verder en zullen liefhebben!

Zorg je nu voor jezelf?

Hoor je, dat ik zing, voor je leef en zing? Dat ik je liefheb met héél mijn hart?

Ik doe mijn best voor je!

Ik dien voor je!

Ik zal voor je liefhebben en goedmaken, zodat ik je spoedig zie!

Ik dood niet meer of je moet op mij wachten!

Ik lieg en bedrieg niet meer of ik bedrieg je! Wees goed voor het leven dat je nu bezit en wij evolueren tezamen, ik ook zal mijn taak afmaken!

Hebben wij, meester Zelanus, ook deze wetten niet leren kennen? Hebben wij door ons bewustzijn niet moeten aanvaardden, dat wij voor onze tweeling(ziel) stonden en zij ons in de gevangenis opsloot? Dat zij ons vernietigde en liet verhongeren? Hebben wij elkaar niet afgemaakt? En later, toen wij de reïncarnatie beleefden, vanuit ons leven zagen, waar wij tezamen hadden geleefd? Toen bogen wij!

Toen begrepen wij, dat wij elkaar vaak hadden ontmoet, elkaar hebben vermoord en dat wij daardoor géén geluk konden beleven. Eerst aan Gene Zijde zagen wij waar wij hadden geleefd en toen beleefden wij onze geestelijke ontwaking.

Vonk van mijn vonk, ik ben bij u!

Geest van mijn geest, kom tot mij!

Bloed van mijn bloed, hebt gij mij ontvangen?

Leven van mijn leven, nú zijn wij eeuwigdurend één en zullen dat blijven!

Hoe kunnen wij nu Moeder Aarde danken.

Wij zullen thans voor haar kinderen en haar leven dienen! Nu gaan wij bewust verder, omdat wij de geestelijke levensgraad voor de liefde vertegenwoordigen, wij gaan tot het bewuste „AL” terug! Wij bouwen een Tempel voor ons leven, ons eeuwigdurende éénzijn! Is dat de liefde? Já, mijn broeders, nu zijn wij tot het leven gekomen.

De mens op Aarde zoekt, maar hij zal eerst dán zijn tweelingziel vinden, wanneer hij liefde geeft, liefheeft, ál het leven van God aanvaardden wil.

En nu herken ik je onmiddellijk, mijn ziel!

Je ogen zullen het mij zeggen, je hart zal het zeggen en je levensbloed, je ziel en geest, overtuigen mij van je eigen levensgeluk, dat voor mij is! Zoek niet, vraag niet, je tweelingziel komt tot je, wanneer je gereed bent. En thans staan man en vrouw voor Golgotha! Dáár is het, waar tweelingzielen ruimtelijke liefde ontvingen! Dáár en nergens anders op Aarde, leeft er geluk, doch dat geluk is niet te koop, dat moet man en vrouw verdienen!

Christus kwam daarvoor naar de Aarde en hebben wij te aanvaarden. Niet voor de mismaking, noch voor de geestelijke bezoedeling, kerken en godsdiensten hebben nu geen betekenis meer, ook al dienen zij de persoonlijkheid. De levenswetten voor het geluk en het huwelijk moeten verdiend worden. En dat kan alléén door het leven van God, al het leven lief te hebben én te dienen! Daardoor ontwaken man en vrouw!

Dát zijn de sferen van licht, het geestelijke denken en voelen, waardoor de mens ontwaakt en zijn leven lief krijgt. Door deze wetten te volgen en te beleven, ontstaat er werking en bezieling en daalt de mens tot zijn vorige levens af. Nu kan hij spreken, bezielen, liefhebben, nu is hij in staat om recht te spreken, te handelen naar de Tien Geboden en het leven mooi te maken. Vanzelfsprekend staat hij voor de ruimte en spreekt Zon en Maan tot de ziel als mens, waardoor de ziel haar ééNZijn ontvangen zal! Op Aarde is dat reeds te beleven. Het wordt levenswijsheid en aanvaarding, geduld en reïne plichtsbetrachting, ál die eigenschappen, die licht bezitten en spreekt het leven tot de mens. O, mijn God, geef de mens deze ontwaking!

Zó is de huidige maatschappij, voelt de ziel zich op Aarde en zal aan een hoger en ruimtelijk leven beginnen! En dat is voor al de Volken der Aarde. Ook de massa zal deze wetten moeten overwinnen, waarna de mensheid het „Koninkrijk Gods” voor deze ruimte betreden zal. Dat is het doel van de „Almoeder” en daarvoor gaf Christus de mens „ZIJN” liefde te beleven, doch aan de ziel om zich „ZIJN” liefde eigen te maken!

Maak u nu vrij van Moeder Aarde, wij gaan verder!

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

-o-o-o-o-o-

-o-o-

-o-

De zeven bewuste en onbewuste geestelijke levensgraden voor de Ziel

„Nu is het ogenblik gekomen, mijn broeders, om de mens in de astrale wereld te volgen, willen wij ook voor het huidige stadium zijn geestelijk verdergaan ontleden. Wij maken ons vrij van de Aarde en betreden de geestelijke wereld. Ziet gij nu, andere planeten hebben dat ogenblik niet gekend, alléén Moeder Aarde zou voor de ziel een geestelijk verdergaan scheppen en baren. Dit is van ongelooflijke betekenis, omdat het ons, de mens, met zijn eeuwigdurend leven verbindt.

Dit zijn dan de vreselijke „hellen” waarover de Bijbel spreekt en de mens te aanvaarden heeft gekregen. Ook wij, André, hebben over „hellen” gesproken, omdat wij het menselijk voelen en denken hebben gevolgd, doch de „Kosmologie” spreekt niet meer van hellen. Die zijn er immers niet! Maar de mens heeft zo’n hel verdicht, geschapen, ook al was er hierin duisternis en begreep de eerste mens zichzelf niet, toch was de ellende niet zo afschuwelijk als wij nu hebben te aanvaarden.

Wie heeft de mens zó geschapen? Hij zélf! Wie heeft de hellen geschapen? De mens! Wij hebben de levenswetten van de eerste mensen gevolgd en leren kennen. Zie nu het verschil. Tracht u één te maken met deze wereld en gij kent uw eigen ellende. Dat zegt de sfeer, geeft ons de levenswet als een ruimte te beleven en hebben wij thans voor het huidige stadium te aanvaarden.

In deze wereld leeft ál de ellende bijeen, die de mens op Aarde bezit, doch thans als een astrale persoonlijkheid. Die ellende is persoonlijk. De mens, man en vrouw hebben zich vergeten. Niets heeft de mens tegen kunnen houden, hij heeft zich uitgeleefd door het leven op Aarde. Wat wij nu op Aarde als het kwaad hebben leren kennen, vinden wij in deze wereld terug. Miljoenen mannen en vrouwen hebben afstemming op deze werelden, deze zeven overgangen als levenswetten, omdat zij zich op Aarde aan het leven van de ruimte hebben vergrepen.

In de boeken: „Een Blik in het Hiernamaals”, mijn broeder André, hebben wij ál de „hellen” ontleed. Voor de Kosmologie stellen wij thans alléén de ruimtelijke wetten vast, want wij gaven het kind van Moeder Aarde een volledige ontleding van de sferen van de duisternis.

Dit is de wereld voor de ziel als mens. Wij hebben de mens gevolgd die álle wetten overschreden heeft. Die mensen liggen in deze wereld als kwallen aan ’n strand en bezitten géén leven meer, noch dood. Zij hebben de massa vermoord. Komen wij later tot de wedergeboorte op Goddelijke afstemming en ontleden wij al die disharmonische levenswetten voor het vader- en moe-

derschap, betreden wij eerst die mogelijkheden. Welke zijn die, meester Ze-
lanus?"

„De allereerste vraag is nu, mijn meester: wáárom moet de éne moeder
zoveel meer kinderen baren dan de andere?

Waarom worden er psychopathische kinderen geboren?

Waarom zijn er blinde mensen op Aarde?

Waarom worden geboorten gestoord?

Waarom krijgt de éne moeder een gezond kind en de andere moeder een
ziek leven? Dat zijn zorgen en dat spreekt over onrechtvaardigheid, doch wij
kunnen thans ook die wetten verklaren en ontleden. Duizenden andere vra-
gen, mijn meester, vragen nu om een antwoord."

„Dat is het, mijn broeders, inderdaad, dit zijn menselijke vragen, doch
kosmische problemen, doch dan beleven wij de wedergeboorte. Later volgen
wij die levenswetten voor de „Universiteit van Christus”!

Wij kennen thans het leven op Aarde. Nu de mensheid bewustzijn kreeg,
mogelijkheden schiep om zich te kunnen uitleven, is de helft van de mens-
heid bewust en onbewust krankzinnig. De gestichten zijn gevuld van deze
zieken. Ook dat boek, André-Dectar: „Zielsziekten van Gene Zijde bezien”
... bevindt zich op Aarde, toch hebben wij al deze wetten nog niet verklaard.
Ook nu gaan wij er niet dieper op in, ook dat kunnen wij eerst later beleven,
omdat wij nu het ontstaan van de geestelijke persoonlijkheid, ten opzichte
van het „AL” bewustzijn hebben te volgen. Dat is duidelijk en stem u daarop
af."

Wij, geachte lezer, gaan verder, wij hebben de stoffelijke wereld verlaten,
het stoffelijke Universum loste voor ons leven en bewustzijn op.

Wat wij zien en beleven is ontzettend. Miljoenen geestelijke mensen bevin-
den zich in de sfeer der Aarde en leven zich ook thans volkomen uit. De mens
én de mens heeft een andere éénheid te beleven en die is tot stand gebracht
vanuit de astrale wereld, zoals het de eerste mensen, die hun kringloop der
Aarde hadden volbracht het hebben leren kennen. Doch dit éénzijn is thans
ontzagwekkend verdierlijkt! Wij zouden onmiddellijk aan uw persoonlijk-
heid vragen kunnen stellen. Duizenden vragen! Miljoenen vragen en die vra-
gen zoudt gij dan moeten beantwoorden. En zoudt gij dat kunnen? Wanneer
wij de eerste vraag zouden stellen die luidt:

„Wanneer bent u op Aarde volkomen u zélf?

Wanneer u iets voor het leven te scheppen hebt, ís dat volkomen van u
zélf?

Wanneer u wilt leven, de levenspret aanvaarden wilt, eventjes het dolle wilt
aanvaarden, bent u daarin volkomen u zélf?

Wanneer u aan kunst doet, uw kunst bezielend scheidt of baart, is die

kunst volkomen van u zélf? Weet u dat zeker?

Dat wil dus zeggen, dat de astrale mens u kan inspireren. Hebben de meesters, waartoe mijn meester behoort, meester Alcar als Anthony van Dyck, zichzelf volkomen beleefd? Waren zij en de anderen geïnspireerd? Waren Bach, Mozart en Wagner, Beethoven geïnspireerd? Waren de genieën op Aarde geïnspireerd? Dát is mogelijk, de meesters waren allen geïnspireerd en wél vanaf Gene Zijde, de mens dus, die op Aarde kunsten en wetenschappen heeft gebracht en hebben wij te aanvaarden.

Doch dat is voor het goede, het menselijke bewustzijn op Aarde, het geluk, de evolutie als liefde, leven en geluk, de maatschappij. Alles nu, wat gij daar vóór het goede tot stand hebt gebracht, dat heeft aan uw persoonlijkheid geluk, schoonheid en pracht geschonken, en als hoogste geluk, de liefde voor man en vrouw, voor héél de mensheid. Daaraan hebben nu de meesters gewerkt. Daarvoor gaven zich mannen en vrouwen vanuit de sferen van licht. Miljoenen mannen, als meesters, hebben aan het geloof gewerkt. De Universiteit van Christus, bracht het geloof op Aarde, het geloof en de liefde in God. Wat er van waar is, doet nu niets ter zake, het gaat ons, én dat woord komt tot mij vanuit het „AL” ...om vast te stellen hoe nu het leven op Aarde én aan Gene Zijde is. Anderen werkten aan de Tempels en aan de mystieke wetten, de Occulte wijsheid, waardoor de Tempels van Rá, Ré, Luxor, Isis zijn geboren. Dat hebben wij kunnen volgen. Er is dus voor goed en kwaad gewerkt, het goede kwam van Gene Zijde uit de sferen van licht, het kwaad én de haat uit deze sferen waarin wij nu zijn en de levensruimte van willen volgen. En direct gaat meester Alcar verder en vraagt:

„Mijn broeders, hoeveel kwaad leeft er hier in deze eerste levensgraad van de zeven, die wij hebben te volgen, voordat wij de sferen van licht betreden? Dat is bijna niet meer te peilen? Tóch is dat door énkele woorden te vertolken. Zovéél kwaad leeft hier als er op Aarde geschapen werd, niets meer, doch géén gram gevoel minder.

Omdat de mens de Derde Kosmische Levensgraad zou overwinnen, omdat hij terug moet naar het „AL” om daar de „Almoeder” te vertegenwoordigen, kreeg hij dus een astrale wereld te beleven. En die wereld moet hij tot bewustzijn brengen. In de mens leeft de Goddelijke afstemming en wij weten hoe die afstemming te bereiken is. Maar kijk nu naar ál dit kwaad. De dierlijke mens leeft zich nu op Aarde uit. Indien er géén godsdiensten waren geschapen, had Moeder Aarde in de eerste plaats, ook géén godsdienstwaan-zinnigen gekend. Hoe de mens zich ook daarin verloren heeft, ontleden wij weer later; doch dán leren wij hoe de persoonlijkheid voor zijn geloof verduisterde en bezweek, zodat hij in disharmonie gekomen is met de menselijke normale maatschappij en men dit leven opsloot!

De mens leeft zich op Aarde uit, goed en kwaad leven thans bijeen en onder elkaar. Gij hebt het verkeerde in de mens verstoffelijkt, André, gij wilt het goede beleven en Golgotha volgen. Maar in deze wereld leven nu miljoenen mannen en vrouwen, die hun kringloop der Aarde hebben volbracht, doch zich nu door de mens op Aarde volkomen uitleven, waardoor ál die abnormale verschijnselen naar voren treden en door de psycholoog nog niet worden herkend. Ook géén Freud heeft deze wetten kunnen ontleden!

Dat is nu de wereld voor de ziel als mens. Hij kan gaan waarheen hij wil, indien hij vrij is van de allerlaagste levensgraad en de wetten niet overschreden heeft. Die mensen bevinden zich nu op Aarde en willen de wereld én de mens bezitten. Vanzelfsprekend is nu, dat de heersers op Aarde openstaan voor deze mentaliteit. De mens staat thans onder geestelijke machten en krachten, onder universele controle, waarvan hij de inwerking soms voelt, doch volkomen negeert. Wij beleven nu, hoe het kind van Moeder Aarde door de Astrale wereld wordt beïnvloed. De mens wordt door het geestelijke wezen aangeraakt. De mens der Aarde wordt door de geestelijke persoonlijkheid bezoedeld en mismaaakt, doch moet bewijzen wat hij daar op Aarde beleven wil. Christus nu of de duivel, zoals men dat zegt, maar het is „Christus”, de liefde of de vernietiging van ál het goede in de mens! En nu hebben wij die afschuwelijke levenswetten te aanvaarden, wij kunnen er niet aan ontkomen. Wat doet thans Adolf Hitler en zijn soort? Dat is het kwaad. Het boek de „Volkeren der Aarde” ontleedt thans die heersers voor de afbraak. Deze astrale mensen zijn vrijgekomen van de stoffelijke levenswetten en zetten hun leven in de astrale wereld voort. Niet Adolf en zijn soort, want zij zullen tot de Aarde moeten terugkeren om goed te maken.

Om de Aarde bevindt zich dus de astrale wereld en ook die wereld is als één levensgraad oneindig, doch zal oplossen, wanneer de mensheid aan het goede en hogere leven begint.

Zon en Maan en de sterren, zijn voor de astrale wereld verdwenen. Wij zien thans, hoe diep het Universum is en bovendien de astrale wereld aan ruimte bezit. Voor de stoffelijke Kosmos komt er eens een einde, niet voor de ziel als mens. Dát heeft de „Almoeder” geschapen, doch is niets anders dan het verdergaan van de ziel. De mens moet hoger gaan en kan dat, indien hij de harmonische levenswetten beleven wil en die in liefde wil aanvaarden. Miljoenen mensen bevinden zich nu in deze wereld en kunnen alléén het kwaad vertegenwoordigen, omdat zij nog moeten ontwaken voor het levenslicht voor hun geestelijke persoonlijkheid.

Zeker, mijn broeders, de mens op Aarde kan zichzelf thans afvragen, wie ben ik? Wat doe ik? Wat wil ik hier? Hoe leef ik?

Doe ik mee aan moord en vernietiging?

Sta ik open voor de verdierlijking?
Doe ik mee aan leugen en bedrog?
Doe ik mee aan hartstocht en geweld?
Geef ik mijzelf voor de menselijke kastijding?

Sta ik open voor de menselijke marteling? En voor duizenden vragen meer, waarvoor de mens staat en nu antwoorden moet voor Christus! Maar wij weten het, het is nu niet zo eenvoudig, in één leven bereikt men niets! De ziel als mens kan thans het Universum bereizen, doch ziet géén levenswet, hij bezit géén innerlijk bewustzijn, géén licht, hij ziet niets! En dat hebben wij te aanvaarden. Ook die wetten leerden wij kennen.

Wij kunnen disharmonie beleven, jazer, doch deze mensen bezitten géén houvast meer, zij hebben hun Goddelijke afstemming thans bewust verdierlijkt. Maar de mens voor het huidige stadium heeft Christus leren kennen en dat is tóch zijn houvast, maar dat zegt hem niets. Alle volken leven hier in één wereld, de mens staat open voor het gevoelsleven, de aardse talen hebben nu géén betekenis meer. Wij kennen die levenswetten en wie ze beleven wil op Aarde, neemt eerst de boeken: „Een Blik in het Hiernamaals” in handen, eerst dán is de Kosmologie te begrijpen.

Doordat de mens dus het stoffelijke leven zou verlaten en kon overwinnen ontstond de geestelijk-astrale wereld voor de geestelijke persoonlijkheid, de ziel als mens. Dat wil zeggen, dat de ziel als mens verder gaat en zij nog aan de sferen van licht moet beginnen. Haar geestelijke afstemming is nu nog ónbewust en op het dierlijke afgestemd. Doet zij het goede en heeft zij, volgens de wetten van God lief, dan komt er licht ín haar bewustzijn en verandert de sfeer waarin zij leeft én haar levensgraad. Dat is dus het bewust worden van haar persoonlijk leven. Dat is ook haar karakter en hebben wij en ál het leven van God te aanvaarden. Op Aarde is de mens bezig zich te verstoffelijken én te vergeestelijken, in deze wereld leeft alléén de geestelijke persoonlijkheid!

Op Aarde is het echter, waar de ziel als mens verongelukt en heeft zij haar stoffelijke kringloop volbracht, betreedt zij deze wereld en leeft verder.

Leeft de mens nu volgens de Goddelijke wetten, dan treedt de ziel als de astrale persoonlijkheid in één van de zeven hogere sferen binnen en kan zij haar Kosmisch geluk beleven. En dan is zij aan de vergeestelijking van haar Goddelijke persoonlijkheid begonnen. Maar zover is het nog niet, ook al is de enkeling op Aarde gereed om aan dat geestelijke leven te beginnen, de massa leeft zich nog uit en volgt het kwaad, de afbraak en de haat, de verdierlijking van het innerlijke leven, de persoonlijkheid. Nu wij weten, mijn broeders, dat de mens daarmee begonnen is, zien wij, dat deze astrale wereld zich heeft kunnen verdichten en zijn thans de „hellen” na de dood.

Vuur brandt er niet, dat ziet u, maar het innerlijke en geestelijke vuur voor

hartstochten en het stoffelijke én geestelijke geweld. De katholieke kerk heeft er weer stoffelijk vuur van gemaakt en gaf de mens de eeuwige verdoemdheid, doch dat is weer ónwaarheid en in strijd met de Goddelijke rechtvaardigheidswetten, waarvan wij het Goddelijke gezag beleven en ontleden!

Ik zei u zo-even en gij weet dat reeds, op Aarde leven de stoffelijke zeven levensgraden voor man en vrouw, aan deze zijde, in de astrale wereld de geestelijke. Elke levensgraad nu, dat ziet gij, vertegenwoordigt thans een eigen wereld. En ook die hebben wij te aanvaarden! De mens heeft thans zijn innerlijk leven en gevoel te vertegenwoordigen, want hij heeft voor zichzelf die wereld geschapen! Dat is nu zijn eigen geestelijke bezit! Dat is zijn wereld en zijn ruimte geworden achter de stoffelijke wereld, Moeder Aarde.

En door deze wereld, aan zijn geestelijke afstemming, herkennen wij nu de innerlijke persoonlijkheid, de levensafstemming voor de ziel voor het geestelijke leven. Daarvoor heeft de ziel zeven diepten als werelden te beleven én te overwinnen, wil zij de sferen van licht betreden. Ook hier zien wij dus de voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijk en de stoffelijke levensgraden terug.

Komt de mens hier aan, en heeft hij afstemming op de laagste sfeer voor de duisternis, dan kan hij deze afstemming beleven en aanvaarden! Géén gram gevoel wordt hem thans geschonken, hij moet zichzelf overwinnen en móét dat doen door het leven van God lief te hebben!

De mens nu, die vele mensen heeft gedood, keert terug naar de Aarde. De mens, die zich van zijn karmische levenswetten heeft bevrijd, leeft hier. Volgens het kwaad stemt de mens zich dus op één van de zeven levensgraden af. Wie het verkeerde zoekt en beleven wil en zich aan het leven van God vergrijpt zal deze wereld betreden! Kan het eenvoudiger? Wat wil de mens nu nog beginnen? Er is géén God die hem zijn weg versperren zal, géén Vader is er, die hem zegt: wat hebt gij op Aarde gedaan, de mens is God! Hij krijgt géén straf te beleven, doch hij moet zijn kwaad goedmaken en daarvoor krijgt de mens gelegenheid, zodat wij móéten aanvaarden, dat er géén „verdoemdheid” is!

Dát zijn de essentiële wetten voor de Universiteit van Christus!

Ook al vermoordt de mens miljoenen kinderen van God, verdoemdheid is er niet!

Máár, de „Universiteit van Christus” zegt, gij moet dat goedmaken!

Op Aarde of aan Gene Zijde, de mens moet elke fout goedmaken!

Reeds eerder hebben wij al deze wetten mogen beleven, mijn broeders, doch nu zien wij, waardoor de geestelijke astrale wereld geschapen werd. Onze eerste reizen voor de astrale wereld, André, hebben ons van deze Goddelijke werelden overtuigd, doch nu voelt gij zeker de Kosmische waarachtigheid en waarvoor de astrale wereld verdichting gekregen heeft. Wat is nu

krankzinnigheid op Aarde? De krankzinnigheid, dat zien wij nu, is het ziekelijke verschijnsel van deze bezetenheid, want de mens op Aarde is thans bewust en onbewust bezeten, hij bezit de ziekelijke krankzinnigheid én de geestelijke, want de astrale persoonlijkheid is op Aarde en leeft in de mens. Toch is alles machtig, nu wij ons zelf als geestelijke wezens leren kennen, want wij kijken nu door elke levensgraad heen en kennen daarvan de wetten, voor goed en kwaad, voor liefde en afbraak.

Dit is de allerlaagste levensgraad en wel de voordierlijke afstemming achter de menselijke kist, het diepste kwaad leeft hier van Moeder Aarde bijeen!

Maar wij gaan verder en hoger, de mens moet zijn overgangssferen overwinnen, doch hij heeft zich vrijgemaakt van de Aarde en staat nu voor zichzelf en zijn ruimte. Hoe is nu het leven? Er worden elke seconde kinderen geboren, er sterven mensen en keren naar de Aarde terug en er treden miljoenen kinderen van God, bewust en ónbewust, dierlijk en stoffelijk, deze wereld voor de ziel als geest binnen. En elk mens vertegenwoordigt zijn eigen afstemming, zijn levensgraad, zijn wereld, mannen en vrouwen leven hier bijeen en leven zich opnieuw uit, doch uiteindelijk beginnen ook zij aan een hoger en geestelijk leven. Hoe hoger wij nu komen des te gemener wordt de mens en is het kwaad erger. Naarmate de mens op Aarde bewustzijn kreeg, verduisterde zijn geest en persoonlijkheid. Dát heeft de „Almoeder” níét gewild! Indien wij als mens in harmonie waren gebleven met de ruimtelijke levenswetten, dan hadden wij voor de Aarde géén ziekten, géén psychopathische levenswetten gekend, doch al die ellende hebben wij geschapen.

Gij ziet, mijn broeders, ook in de astrale wereld komt de mens, man en vrouw tot het menselijke éénzijn en zuigen zich leeg. Elk mens, die van de Aarde deze wereld te aanvaarden krijgt, wordt leeggezogen door de astrale persoonlijkheid. Tóch wil de Goddelijke vonk, de „Al-afstemming” in de mens ontwaken. Uiteindelijk beseft de mens, dat dít gevoel aan een hoger en liefderijk leven wil beginnen en eerst dan begint hij aan zichzelf te werken, om zich vrij te maken van zijn levensgraad. Wat man en vrouw thans te overwinnen hebben, dat kennen wij en is ontzagwekkend!

Het is dus duidelijk, hier leven soort bij soort, levensgraad bij geestelijke afstemming bijeen en vertegenwoordigen een eigen bewustzijn. Komt het gevoel in de mens zich vrij te maken van hartstocht en geweld, dan komt er een ander verlangen in dat leven, zoals ook de mens op Aarde te beleven heeft.

Gaan wij dus hoger, dan betreden wij een andere levensgraad en die sfeer als overgang bezit reeds meer bewustzijn. De mens zoekt reeds naar een uitgang, hij heeft zich van die duisternis vrijgemaakt, hij begint te denken en te vragen, zoals dat de eerste mensen hebben gekund. En dan keert hij terug naar de Aarde om zich met het stoffelijke leven daar één te maken, totdat ook

daar het verlangen ontwaakt om de sferen van licht te bereiken. Wij kennen al deze werelden, mijn broeders, de boeken: „Een Blik in het Hiernamaals” geven een duidelijk beeld hoe de hellen zich hebben verdicht.

En dan betreden wij het land van „haat”. De mens die daarin leeft is zich nu bewust van zijn leven en hij weet, dat hij de duisternis bezit. En die mens is het, die op Aarde het leven beïnvloedt, waardoor de heersers zichzelf hebben leren kennen en zich door de massa uitleven. Langzaamaan gaan wij naar het „schemerland” en daar heeft de mens zich reeds vrijgemaakt van zijn dierlijke verlangens, hij is ingesteld op hoger leven en wil dat leven en bewustzijn bereiken. Ook die wereld, mijn broeder André, hebt gij leren kennen, wij kunnen dus verdergaan.

Nog even verder en wij staan voor de levensbron, waar één mens, die de naam Mozes kreeg, een taak voor de mensheid ontving. Het is daar, waar de mens weet, wat hij voor zijn eigen leven kan bereiken. De ziel als mens werkt aan zichzelf, zij heeft zich vrijgemaakt van hartstocht en geweld en begint aan de geestelijke ontwaking. Nu zien wij, dat er géén verdoemdheid is! Hoe diep de mens ook gezonken is, verdergaan is er mogelijk. God kent géén verdoemdheid en géén halt voor de mens. Duizenden gedachten, die de kerk en de Bijbel als wetten hebben aanvaard, vallen weg, hebben geen betekenis voor ons leven en moeten wij voorzien van de geestelijke waarachtigheid. Bezie de huidige mens en gij weet, hoeveel onzin de ziel van God te aanvaarden kreeg. En dat moet oplossen, wil de mens zijn ruimte leren kennen. Eerst dán staat hij voor zijn Goddelijke persoonlijkheid!

U ziet, hoe hoger wij komen, des te gevoeliger wordt de mens. Hij krijgt bewustzijn. Zó voelde zich de mens, die Mozes werd. Toen hij wist, dat hij leefde en dat men op Aarde dacht, dat hij was gestorven, wilde hij zijn familieleden overtuigen. Hij leefde in een wereld van verlangen, zijn persoonlijkheid ontwaakte om te mogen dienen. En toen zijn de meesters aan een machtig plan begonnen en kreeg de mensheid een geloof.

Thans zien wij, dat de prehistorische mens op eigen kracht het „AL” heeft bereikt. Toen de eerste mensen, waartoe Mozes later behoorde, ik bedoel, toen het bewuste „AL” de eerste levenswetten voor het goede wilde verstoffelijken, kreeg de mensheid het bezit van God, en betreden wij het begin van menselijk en geestelijk bewustzijn. Maar de prehistorische mens, de eerste mensen, die hun kringloop hadden volbracht, hebben de sferen van licht op eigen kracht bereikt en overwonnen en dat zijn biljoenen zielen als kinderen en vonken van God. Daardoor kunnen wij vaststellen en hebben wij te aanvaarden, dat álle godsdiensten straks zullen oplossen, alléén het woord van „Christus” blijft eeuwigdurend bestaan! Al die eigen gedachten die de mens voor zijn geloof en levenswetten verstoffelijkt heeft, verdwijnen van de Aarde

om plaats te maken voor de geestelijke wetenschap van de „Universiteit van Christus”! En dát kunnen wij en kan de mensheid nu reeds aanvaarden!

De mens nu, die verdergaat, voelt zich sterker worden. Jubelend is thans zijn leven. Hij gaat voelen, wat hij zelf te betekenen heeft voor al de ruimten door de „Almoeder” geschapen. Kijk, mijn broeders, de plaats en de sfeer, waar Mozes de stem van God heeft gehoord. Tussen het land van haat en het schemerland in, heeft hij contact gekregen met de meesters als ziel en als geest, omdat hij wilde dienen! En zijn leven kennen wij, wij behoeven zijn ontvangen en beleven nu niet te volgen. In het boek de „Volkeren der Aarde” kan de mens van Moeder Aarde zijn wedergeboorte beleven.

Maar waarin wij thans leven, is geluk, het weten, dat wij hoger kunnen gaan voor ons zelf en voor al het leven van God. En vanzelf is dat de geestelijke ontwaking voor de mens en zijn tweelingziel.

Zeven overgangsstadia heeft de mens als de astrale persoonlijkheid te overwinnen, voordat hij de eerste lichtende sfeer betreden kan. En dan volgen er zeven sferen van licht en geluk en liefde, om zich gereed te maken voor de „Vierde Kosmische Graad”. Elk mens in de eerste sfeer verlangt om te mogen dienen en dat is nu mogelijk, doch wij zijn nog niet zover. Eerst moet de mens zich van de lagere eigenschappen vrijmaken, voordat de meesters uit de sferen van licht hem een taak kunnen geven. Maar dat is mogelijk. Wij hebben ook die mogelijkheden gevolgd, mijn broeder André ... en gaan dus verder! De „trilogie” een „Blik in het Hiernamaals” overtuigt de mens op Aarde van deze werkelijkheid.

Eindelijk komt de mens zover, dat hij God leert danken voor het eigen leven. Nu staat hij voor de eerste sfeer, de grens is het, waar elke verkeerde gedachte vergeestelijkt is. En dat is het wonder van de ruimte en voor de mens.

Van de Maan af, hebben wij nu de mens voor zijn ontwikkeling kunnen volgen en mogen ontleden. Thans staan wij voor de eerste gelukkige sfeer in het leven achter de kist. Welke weg heeft de mens, hebben man en vrouw moeten afleggen? Ontzagwekkend is hetgeen zij hebben beleefd en nóg heeft de mens zijn eindstadium niet bereikt. Eerst hier begint hij aan zijn geestelijk begin, doch dat wil betekenen, dat hij zijn „Derde Kosmische Levensgraad” overwonnen heeft!

Wat heeft de „Almoeder” nu gewild?

De mens, die zich vrij heeft gemaakt van hartstocht en geweld en het leven van God dient, staat voor zijn geestelijke ontwaking. Ondanks alles, hij is zover gekomen! Hij heeft zich van de dierlijke levensgraden vrijgemaakt. Hij heeft zich vrijgemaakt van de duisternis, zoals dat ook de eerste mensen hebben gekund, hij begrijpt thans wat „Christus” heeft gewild en hij weet ook, dat de mens op Aarde bewust bedrogen wordt door de kerk en de Bijbel. En

daarvoor zet hij thans zijn eigen leven in, dat moet van de Aarde verdwijnen.

Wij hebben dus verschillende tijdperken vast te stellen. Moeder Aarde is zo ver gekomen, ook zij heeft die tijdperken beleefd. Langzaam maar zeker kwam er op Aarde bewustzijn. De sferen van licht doen alles om dat bewustzijn op te voeren, doch eerst nu, zal de mens van Moeder Aarde geestelijke wetenschap ontvangen, het verklaren van de Goddelijke wetten. Overzie nu uw eigen leven en dat van de mens op Aarde.

De ziel als mens ging van de Maan weg en heeft dit stadium bereikt. Dat heeft miljoenen jaren geduurd, maar wij zijn zo ver gekomen. Hoe is nu het bewustzijn op Aarde? Wat hebben thans nog miljoenen jaren te betekenen? Niets!! Het spreekt vanzelf, dat de meesters begonnen om de mens op Aarde een geloof te schenken, doch een geloof is nog geen wetenschap! De twintigste eeuw is het waardoor de mens ontwaakt. Dat was eerder niet mogelijk. Thans zijn wij begonnen! Wij zijn het, mijn broeders, die dit Profeetschap hebben ontvangen en heeft André-Dectar te aanvaarden!

Wij naderen thans de eerste sfeer. U ziet het, er komt licht en bewustzijn in de mens, liefde en weten. De mens heeft de Derde Kosmische Levensgraad overwonnen en gaat nu verder door te dienen. Is alles niet eenvoudig, nu wij voor de eerste sfeer staan en ons leven overzien? Had de „Almoeder” zich anders kunnen vergeestelijken en verstoffelijken? Hoe zijn nu de levenswetten? Wij moeten ons hoofd buigen voor deze ónfeilbare zekerheid! Kijk, mijn broeders, wij betreden de „Eerste Sfeer” aan Gene Zijde!

Hier leven miljoenen geliefden van ons, vaders en moeders, zusters en broers, wij allen bezitten nu de Universele liefde! Wij hebben ons vrijgemaakt van de duisternis, de ónbewuste levensgraden, die niet anders zijn dan overgangsstadia.

Keer nu terug naar de Aarde, mijn broeders, en maak voor dit leven uw vergelijkingen. Onder ons bevinden zich de zeven onbewuste overgangen, doch wij leven in de eerste lichtende sfeer, de wereld van liefde. Hoe voelt zich nu de mens op Aarde? Man en vrouw kunnen God beleven. Nu weten wij, dat de mens door te bidden géén sferen van licht betreden kan, daarvoor heeft hij zich in te zetten en de levenswetten te overwinnen. Man en vrouw hebben de kerk kunnen aanvaarden en zij dienen de kerk en het leven van Christus, zoals zij dat voor zichzelf denken. Maar waar leeft nu de werkelijkheid? Hoe is de waarachtigheid?

De mens, man en vrouw, die nu de kerk dient door voor geestelijke te spelen, staat stil en moet ónherroepelijk naar de Aarde terugkeren om mens te worden. Dat zijn géén moeders, noch vaders, zij hebben zich voor de wetten van God afgesloten en keren terug om het moederschap te beleven. Anderen keren terug om goed te maken en vanuit deze sfeer om geestelijke kunst en

wetenschap te brengen, zoals Moeder Aarde in de eeuwen die voorbijgingen heeft beleefd.

De mens, die de eerste sfeer heeft bereikt, is vrij van elke disharmonische gedachte. Voor deze ziel bestaat er geen psychopathie meer, géén krankzinnigheid, niets van alles, waardoor de mens van Moeder Aarde zichzelf heeft verduisterd. Dat is overwonnen! En dat is niet door het bidden geschied, doch door het beleven van de wetten van God.

Een kerk van de aarde kan de mens nu niet helpen. Natuurlijk, ook dat hebben wij te aanvaarden, voert de kerk de mens tot God en legt de kerk de mens aan vele wetten vast, doch wanneer wij de eerste sfeer beleven, blijft er niet veel van dat kerkse bewustzijn over.

Thans kunnen wij terugkeren naar de Maan, doch dat is niet nodig, wij hebben al die ruimtelijke wetten overwonnen. Hier bevinden zich de eerste Tempels, mijn broeders. Van hieruit begon de mens aan zijn geestelijke taak op Aarde. Hier is het bovendien, waar hij zijn eigen ziel zal ontmoeten, voor zover dat op Aarde nog niet is geschied. Hier is de mens met al het leven in harmonie, doch bezit eerst de geestelijke afstemming en gaat verder, want hij moet tot het „AL” terugkeren!

Hoe zuiver is nu het leven. Dalen wij af, dan beleven wij narigheid en onbewustzijn. En in dat gevoelsleven bevinden zich miljoenen mensen op Aarde en aan Gene Zijde. Eens lost dat op. Doch ook het Universum en dan heeft het leven van God deze sfeer bereikt. Wat zal Moeder Aarde nog beleven? Wat heeft Moeder Aarde nog voor haar leven te schenken? De Aarde is eerst aan haar taak begonnen!

Het is dus duidelijk, dat de mens doordat hij vader en moeder is, deze ruimte overwinnen moet. En dat hebben wij mogen volgen en beleven. Miljoenen malen hebben wij op Aarde geleefd. Onder alle volken! Steeds weer waren wij vader en moeder en baarden en schiepen voor het verdergaan, doch daarnaast ontwaakte ons innerlijk leven, onze persoonlijkheid. En die is voor de mens uit deze sfeer thans geestelijk, hij heeft zich vrijgemaakt van de stoffelijk ellende, de eigen afbraak, hij gaat verder. Hij heeft elke gedachte goedgemaakt. Wat wil de kerk nog langer vertellen en beleven? Kan „Christus” de mens z'n zonden vergeven? God en Christus hebben niets te vergeven, dat behoort tot de menselijke evolutie. Alles is evolutie, waar de mens leeft, daar staat hij voor zijn eigen ontwaking!

Waarom kwam Christus nu naar de Aarde? Wie de eerste sfeer beleven en vertegenwoordigen wil, staat nu voor Golgotha! Thans heeft de mens liefde te geven of hij kan de eerste sfeer niet betreden. Wie dat niet aanvaarden wil, staat op een dood punt. Wie niet beleven wil, dat God liefde is, kan niet verder! Wie dus de wetten van God volgens de levensgraden kan aanvaarden,

bouwt aan het Universele licht en het ontwaken, die mens is zich bewust van het „AL” bestaan!

Vanzelfsprekend staan wij nu voor het hoogste bewustzijn aan Gene Zijde. En dat is het bewustzijn van de Derde Kosmische Levensgraad, maar wij kunnen verder en hoger. Doordat de „Almoeder” steeds voor nieuw leven zorgde, ging de mens verder. Man en vrouw hebben dat te aanvaarden als tweelingzielen, zij dragen God en Zijn werelden en vertegenwoordigen „HEM” voor al de stadia.

Doe thans op Aarde mee aan afbraak en gij staat stil! Word katholiek priester en gij staat op een dood punt!

Doe mee aan aards bezit en gij vervloekt u zelf! Al het leven is nu liefde! De eerste sfeer bezit die afstemming!

Word een katholiek zuster en gij smoort uw moederschap!

Wat wij voor de Universiteit van Christus hebben vast te leggen, mijn broeders, is het volgende.

Aan Gene Zijde lossen de Volken der Aarde op!

Aan Gene Zijde heeft de mens niets meer met talen uit te staan, hier staat hij voor het gevoelsleven open en is één met al het leven van God!

Aan Gene Zijde lossen godsdiensten volkomen op!

Aan Gene Zijde beleeft de mens zijn Universele éénheid!

Eerst in de eerste sfeer is de mens geestelijk ontwaakt! Maar verdoemdheid is er niet!

De mens, mijn broeders, dat hebben wij mogen beleven, heeft overgangsstadia moeten beleven, doch doordat hij stoffelijk bewust werd, ontstond ook het bewuste kwaad, waardoor hij zijn eigen Goddelijke afstemming verduisterde. Iets anders valt er niet te beleven.

Nu beginnen de hemelen. Dit is de eerste hemel achter de menselijke kist en het leven na de dood. Er zijn thans zeven hemelen te beleven, voordat de ziel als mens de „Vierde Kosmische Graad” betreden kan. Mens en dier gingen verder. Het dier uit de prehistorische tijdperken, heeft als het leven van Moeder Natuur de sferen van licht bereikt. De voordierlijke soorten losten op! Al het leven van God ontwaakt en kreeg geestelijk bewustzijn!

Mens, dier en natuur, hebben de Derde Kosmische Levensgraad overwonnen en gaan thans bewust verder!

Hoe hoger wij nu komen, des te schoner wordt het leven en is de mens, het dier en het leven van Moeder Natuur! Het boek, mijn broeder André: „Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven” ... de boeken „Het Ontstaan van het Heelal” geven de mens op Aarde een beeld hoe nu de tweelingzielen weer tot elkaar komen. Gij ziet nu eerst, dat wij voor elke levensgraad de boeken hebben beleefd en mochten schrijven, waardoor wij de mens op Aarde

kunnen opvangen en ons vanuit de „Universiteit van Christus” opgedragen werd. Hoe voelt de mens zich nu op de „Vierde Kosmische Levensgraad”? Zeven sferen en werelden moet hij nu nog overwinnen, voordat hij die wereld betreden kan, doch nu reeds is de mens vrij van stoornissen, hij gaat nu bewust geestelijk hoger! Wat hij daarvoor te beleven heeft, dat vertellen de boeken: „Een Blik in het Hiernamaals” en de andere werken, zodat wij deze wetten niet weer behoeven te volgen, want ál onze boeken behoren bij de „Kosmologie”!

Gij kunt nu aanvaarden, dat wij steen op steen hebben gelegd voor de „Universiteit van Christus”. Wij legden door de meesters geestelijke fundamenten. Hierdoor krijgt de mens zichzelf te beleven en te zien en moet hij zijn Goddelijke afstemming aanvaarden. Wij kunnen daarbij vaststellen, dat wij de mens voor de twintigste eeuw niets ontnemen, integendeel, wij schenken hem alles, Goddelijk geluk is het!

De mens dus, die hier leeft, gaat verder, doch eerst in de „Vierde Sfeer” zal hij het ééNZijn met de kosmos op geestelijke afstemming beleven, hij moet zich ook nu de geestelijke levenswetten van zijn sfeer eigen maken. En eerst dán is hij kosmisch bewust!

Is man en vrouw gereed gekomen om deze wijsheid op te nemen, dan komt de meester om hen van de Goddelijke waarheid te overtuigen en volgen zij tezamen wat wij voor de „Universiteit van Christus” moesten volgen. Wat de mens dus voor de sferen van licht en op Aarde te beleven krijgt, is hetgeen wij ons eigen mochten maken. Niemand kan eraan ontkomen, want dat wordt het bewustzijn van de mens, voor man en vrouw, voor de tweelingzielen!

Golgotha vangt dus al het leven op!

Golgotha dwingt de mens om liefde te geven voor al het leven!

Golgotha is ontwaking!

Golgotha ... „Christus” dus ... ís liefde!

De mens moet „Golgotha” verdienen!

De mens moet Golgotha overwinnen!

Door Golgotha leert de mens zichzelf kennen!

En dát is „Christus”!

Golgotha verbiedt de mens te moorden!

Golgotha voert de mens tot het geestelijk geluk!

„Golgotha leert de mens op Aarde en aan Gene Zijde om te dienen!

Golgotha voert de mens vanuit de duisternis naar het eeuwigdurende licht!

Golgotha leert de mens dat er géén dood is en géén verdoemdheid.

Golgotha is bewustwording!

Golgotha is vader- en moederschap!

„Golgotha is eeuwigdurend verdergaan!

Golgotha kent alléén het leven!

Golgotha trekt al de Volken der Aarde in zich op en ál het leven van God heeft Golgotha te beleven!

Golgotha heeft niets te vergeven, Golgotha gaf alles aan de mens en dat is „Christus”!

Christus is liefde!

Christus is álles, is licht leven en geluk!

Christus is het hoogste „Leven” voor al de ruimten van God!

Christus voert de mens tot de „AL” ontwakning!

Christus moet men verdienen ... ook „HIJ” heeft de wetten van God moeten aanvaarden!

Christus is „ZIEL” ... is „GEEST” ... is ... „VADER” ... en is „MOEDER” ... ook Christus ging van de Maan af en bereikte het bewuste „AL”!

Christus eist van de mens, dat hij zijn eigen kruis draagt, omdat de mens zijn kruis geschapen heeft!

Golgotha kan de mens het eigen kruis niet ontnemen, de mens moet zichzelf vergeestelijken en vrijmaken van al het kwaad!

Golgotha is rechtvaardigheid!

Golgotha schiep géén duisternis!

Golgotha heeft niets met de kerken uit te staan, de mens kán alléén door de levenswetten te beleven en lief te hebben, Golgotha overwinnen!

En dat hebben de sferen van licht te beleven gekregen, mijn broeders, dat heeft élke ziel van God moeten aanvaarden!

Wie heeft nu de Bijbel geschreven? Wat vertegenwoordigen de kerken op Aarde van al deze wetten? Niets! Wat is een godgeleerde? Een dominee? Wat wil het hoogste bewustzijn op Aarde beginnen voor God, voor Christus? Wat is het doel van „Golgotha”? Dat hebben wij nu leren kennen en is voor de mens van Moeder Aarde.

In deze sferen, mijn broeders, leven miljoenen moeders en vaders van ons, voor elk mens is dat. Niet één vader en moeder, doch miljoenen. Wat wil dat nu betekenen? Dat de mens de „Universele Liefde” heeft te overwinnen en nu moet aanvaarden, dat wil zeggen, dat wij miljoenen malen op Aarde hebben geleefd, doch dat wij straks, hier reeds, volkomen één zijn met al het leven van God, doch door Golgotha!

Voordat wij verdergaan, hoger dus, om de „Vierde Kosmische Graad” en de andere levensgraden te betreden, vraag ik u: zijn er nog vragen die wij voor het kind van Moeder Aarde moeten beleven? Wat moeten wij doen, meester Zelanus? Kunt gij mij antwoorden?”

„Ik voel, mijn meester, dat wij verder kunnen gaan. Ik weet echter wat wij later moeten ontleden, doch dat is nu de bedoeling niet. Wij volgen het ont-

staan en het bewust worden voor de ziel. Later beleven wij haar persoonlijkheid voor de Aarde en ontleden dan al haar eigenschappen, voor het vaderenmoederschap, haar kunsten en wetenschappen, haar krankzinnigheid en duizenden andere karaktertrekken, die zij bezit. Wij mogen verdergaan tot het bewuste „AL” en gaan dan door tot de onzichtbare „Almoeder”, zodat wij leren hoe het leven van God de Goddelijke kringloop heeft volbracht.”

„Inderdaad, dát is het, mijn broeders. Doordat de mens zijn kringloop op Aarde heeft kunnen volbrengen, overwon hij dus de Derde Kosmische Levensgraad. Dat zijn de levenswetten van God! Wat de aarde en de maatschappij opgebouwd heeft, is een machtige éénheid geworden, doch het leven van God is nog geestelijk onbewust. Wij volgen thans de „Universele stelsels” en kunnen ook nu verdergaan.”

André krijgt thans eerst gelegenheid even voor zichzelf te denken. Jeus is nu in zijn leven bewust en hij praat met zijn persoonlijkheid. Néén, om even Crisje en zijn vader, Miets te ontmoeten, daar hebben wij geen tijd voor. Maar hij ziet waar zij zijn, hij praat even tot hun persoonlijkheid en geeft zich daarna aan de ruimte van God over.

André-Dectar weet!

Hij is één van de grootste Profeten ná „Christus” die de Aarde zal leren kennen en hij begint dat te aanvaarden. Dat leren hem de wetten, het bewustzijn spreekt tot zijn leven, de sferen van licht kunnen hem dat vertellen en al het leven van God. Wij gaan thans door de sferen, de zeven overgangen voor de geestelijke ontwaking van de mens en bereiken spoedig de zevende sfeer. Ik weet reeds, dat meester Alcar contact heeft gekregen met het „AL” en dat hij nu regelrecht verder gaat, om het bewuste „AL” voor de ziel als mens te betreden, waarna wij onze Goddelijke „Kringloop” leren kennen! André ziet reeds, dat meester Alcar één is met het „AL” en hij kan vergelijkingen maken voor de Aarde én de sferen van licht. André heeft die reizen beleefd en hij kent al de levenswetten voor de sferen van licht, die boeken worden reeds lang op Aarde gelezen.

Machtig, voelt hij nu, waren de reizen naar de hellen en toen later naar de sferen van licht. Hij wist niet en geloofde niet, dat hij zover, zo diep zou komen en het leven van God zou leren kennen. Aan deze mogelijkheid heeft hij nimmer geloofd en was ook niet mogelijk. Maar wij komen zover. Wat hij daarvoor te beleven heeft gekregen, weet hij ook, daarvoor heeft hij alles van zijn persoonlijkheid moeten inzetten.

Onder ons ligt de vierde sfeer, wij gaan verder. Wij kennen de sferen van licht. De meester gaat sneller dan op de vorige reis en ook dat begrijpen wij, omdat André, voordat het licht op Aarde komt, daar terug moet zijn. Wij weten thans bovendien, dat wij dit boek, deze reis nog zullen afmaken voor-

dat de oorlog op Aarde eindigen zal, doch later beginnen wij aan de volgende reizen, waarvoor André zich gereed zal maken.

Nu overzien wij ons leven. Wij weten precies wat wij nog voor de „Universiteit van Christus” moeten beleven. Wij weten ook, dat wij al die boeken niet af krijgen, doch dat komt later. Maar wij dienen de mensheid en eens zal de mensheid óns moeten aanvaarden. Jazeker, André-Dectar is de grootste Profet ná Christus!

En dat geluk komt er nu tot zijn leven en persoonlijkheid en heeft hij te aanvaarden. Wij zijn bewust! Wij zijn Kosmisch bewust! Wij kennen élke levenswet door de „Almoeder” geschapen, ook André! Dát is ons geluk, ook voor uw leven op Aarde, lezer! Aan u om uw leven te openen voor de liefde!

Meester Alcar gaat verder, wij zijn aanstonds reeds ín de zevende sfeer. Wij zien de meesters en zij sturen ons hun liefde toe. En dan betreden wij de Mentale Gebieden, doch nu gaan wij verder, ook blijven wij niet langer op de Vierde Kosmische Graad, wij kennen daar het leven en wij weten, hoe de mens ook die ruimte overwinnen zal. Het menselijke leven dijt uit, de ziel als mens ontwaakt kosmisch bewust, zij gaat naar het „AL” bewustzijn!

Hoe nu de levenswetten zijn, dat hebben wij op de vorige levensreis leren kennen. Wij weten, dat wij nog miljoenen levenswetten hebben te beleven voordat wij de Vierde Kosmische Graad bezitten. Maar de mens ontwaakt in de sferen van licht, hij maakt zich hier gereed voor hoger bewustzijn.

Meester Alcar gaat verder, het leven en bewustzijn uit de zevende sfeer spreekt tot ons. Wat zullen wij daar beleven? In ons komt er, het gevoelsleven van de Derde Kosmische Graad te peilen en in ons leven en bewustzijn op te trekken. Wij vliegen in gedachten terug waar wij tezamen zijn geweest, wij beleven de ruimte en élke menselijke, dierlijke en „Natuurlijke” levensgraad, waarna wij opnieuw de Aarde betreden, doch vanuit de sferen van licht. Wij zien thans, wat de meesters tot Moeder Aarde hebben gebracht. Wij begrijpen het éénzijn van de mens, zowel stoffelijk als geestelijk en wij staan thans open voor de geestelijke wetenschappen van de mens op Aarde en in de sferen.

Reeds hier is de mens licht, leven en liefde, aan Gene Zijde leven miljoenen kinderen van God. Man en vrouw zijn één en tweelingzielen van één levensgraad en bewustzijn. Mijn hemel, waarin leeft de mens op Aarde? Hoe ontzagwekkend is het verschil van bewustzijn. Hoe arm is de mens op Aarde in vergelijking met de mens in de sferen van licht. Wat is nu nog een kerk, nu wij deze machtige Tempels bewonderen? Wat zijn thans nog godsdiensten, in vergelijking met dit machtige weten? En wij gaan verder, wij moeten verder! De mens gaat tot God terug!

Wij voelen, dat wij ons gereed moeten maken voor de Vierde Kosmische

Levensgraad. Daar ligt de zesde sfeer voor de mens. Zeven overgangen om te ontwaken, voordat de mens een ander en hoger Universum betreden kan. De mens beleeft graad na graad, ruimte na ruimte, lichaam na lichaam, voor geest en zijn persoonlijkheid en overwint zijn ruimten!

André heeft de sferen leren kennen. Indien meester Alcar die wetten nog niet had gevolgd, dan hadden wij deze boeken nog moeten beleven, doch nu is dat niet meer nodig. Jazeker, de meesters legden steen op steen en zij gingen niet dieper, omdat het instrument die diepte nog niet had bereikt. Zó heeft André de levenswetten beleefd en ze zich eigen kunnen maken. Hierdoor werden er geen werelden over geslagen en bleef zijn persoonlijkheid in harmonie, ook al is hij meermalen bezweken.

Ik zie, dat hij aan zijn geliefden denkt, ook ik volg mijn geliefden, ook dat is mogelijk. Maar voel dit beleven eens aan, geachte lezer? Hier leven miljoenen vaders en moeders van ons en van u, mensen, waarmee wij op Aarde te maken hebben gehad. Zij hebben ons en wij hebben hen gebaard. Hoe voelt gij u thans op Aarde? De mens staat vreemd tegenover het leven van God, de mens haat zijn eigen ziel, zijn vader en moeder en wij hier zijn in alles volkomen één!

Nog spreekt meester Alcar niet, maar wij voelen waaraan hij denkt. Tot ons komt er vanuit de ruimte: „Maak u gereed, gij zult nu uw Goddelijke Kringloop beleven!

Wat is dat? Hoe is dat? Kan de mens dit aanvoelen? Beleven de sferen die genade? Néén, dat is alléén voor ons, omdat wij de „Universiteit van Christus” op Aarde dienen. De mens in de sferen kan zich van zijn eigen sfeer niet vrijmaken, dat is nu niet mogelijk of hij moet die ruimte overwinnen!

Daar is de zevende sfeer! En thans? Wij voelen, André en ik, dat meester Alcar zich op het „AL” ingesteld heeft. Aanstonds zal het gebeuren, en dan horen wij wat het „AL” wil van ons leven. Zeker, wij gaan verder, steeds hoger en tot machtiger ruimten. Ruimten van bewustzijn. De Derde Kosmische Levensgraad ligt reeds achter ons. Wij zijn thans zover!

Wij openen ons leven en ontvangen!

En wat wij beleven is liefde!

Is licht, is ziel en geest, álles!

Wij gaan tot het „AL” terug!

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

-0-0-0-0-0-0-

-0-0-0-

-0-0-

-0-0-

-0-

De Mens en zijn Goddelijke kringloop

Nu wij de Mentale gebieden betreden, de „Vierde Kosmische Graad” ons overstraalt, is het de eerste levensgraad die tot ons leven spreekt. Wat wij onmiddellijk in ons opnemen is, dat de mens het Uitdijende Heelal heeft beleefd en mocht overwinnen. Ook het innerlijke leven van de mens dijde uit en kreeg bewustzijn, de mens gaat tot het eeuwigdurende Goddelijke en zal thans zijn Goddelijke kringloop zien, waarvan hij zich de wetten eigen heeft gemaakt. Het spreekt vanzelf, dat elke stoffelijke levenswet overwonnen is en dat de mens eeuwen in één organisme leeft en eerst dan overgaat om zijn leven voort te zetten. Wij voelen nu, dat wij die levenswetten moeten volgen. Hoe ontzagwekkend is het verschil met het leven van Moeder Aarde. Meester Alcar daalt op de eerste levensgraad af, opnieuw leven wij op een stoffelijke planeet, in een ander en hoger Universum, doch door de Derde Kosmische Levensgraad geschapen. Weer wandelen wij in deze wonderschone natuur rond en hebben dit ontzagwekkende geluk in ons op te nemen. André kijkt naar de mens die hier leeft. Ook wij, en wij voelen dit moederschap. Zie die machtige gewaden toch. Bezie dit machtige wezen, de „Mens”, man en vrouw zijn reeds Goden.

Had de mens, komt er in ons leven en bewustzijn, op Aarde de organische én de geestelijke levenswetten niet bezoedeld, dan had hij voor het hoogste stadium, het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) en de mens, die dat stadium heeft bereikt en eerst nu mogelijk is, omdat Moeder Aarde dat bewustzijn heeft bereikt, de leeftijd ontvangen van honderdvijfenzeventig jaar. Doordat de mens dus de levenswetten bezoedeld heeft, heeft hij zijn vroegtijdige overgang te aanvaarden, doch wanneer hij over duizenden eeuwen die harmonie terug heeft, ontvangt hij die leeftijd, omdat dit het kosmische ogenblik is om verder te gaan. De wetten spreken reeds tot ons leven en hebben wij te aanvaarden.

Wat wij thans moeten beleven is het bewustzijn van de eerste planeet. Hierdoor stellen wij straks het ruimtelijke gevoelsleven van één graad vast en gaan dan verder. Hoe voelt zich de mens, komt er tot ons, in dit Universum? Wat heeft de mens hier te doen, nu hij zijn Goddelijke harmonie beleven kan? Voelt gij, komt er in ons leven, dat wij dit alles dragen? Dat wij de ruimte en ál ons leven rondom ons vertegenwoordigen? Voelt gij, dat wij het leven schenken aan Moeder Natuur? Dat wij het leven hebben geschonken aan de dierenwereld?

Wij denken en mediteren thans, wij hebben dit woord te verwerken. Doch even later ontvangen wij opnieuw:

„Dit is de Eerste Kosmische Levensgraad. Gij ziet, de „Zes” overgangen hebben zich thans in één wereld tot de Universele éénheid gevoerd. Wat gij hebt te beleven is, dat gij voelt, dat de „Mens” nú zijn Goddelijke Kringloop gaat voelen, zal beleven en dat wij als Mens één zijn met al het leven. Gij zult u afvragen: wat doet gij thans? Wij léven! Wij leven en hebben niets anders te doen, waardoor wij ons Goddelijk bewustzijn tot de allerhoogste ontwaking voeren.”

„Já, mijn broeders, wij leven! Dát is het doel van de „Almoeder”. Gij ziet mensen en het leven van Moeder Natuur, maar dat is de „Almoeder”! Dat zijn, zoals gij mocht beleven, vonken van „HAAR” zelfstandigheid en Persoonlijkheid. Wat gij te beleven en te aanvaarden krijgt is, dat de mens van Moeder Aarde te aanvaarden heeft, dat hij een godheid is, dat de mens door het eigen leven de „Almoeder” vertegenwoordigt. Wij zijn Goden! Ook het dier en het leven van Moeder Natuur, is Goddelijk.

Ons leven als Mens heeft de vertegenwoordiging gekregen om de ruimten die zich mochten verstoffelijken en vergeestelijken te dragen. En dat is nu alléén mogelijk, omdat wij de Maan als moeder hebben beleefd, omdat wij de Derde Kosmische Levensgraad mochten overwinnen. Gij ziet dus ál het leven van de Derde Kosmische Levensgraad hier terug, dát is dezelfde ziel! Dezelfde Geest en hetzelfde „leven”!

Dát nu is God!

Dit alles is de „Almoeder”!

Dit is de „Algeest” en het „Allicht”, door óns, door al het leven in deze ruimte, is de „Almoeder” zichtbaar bewust geworden. Voelt gij dit wonder?

Ook wij zijn vader en moeder!

Ook wij zijn één en verzorgen dus daardoor ons terugkeren! Totdat wij tezamen verdergaan en worden wij door de „Tweede Levensgraad” aange-trokken.

U ziet, ook wij bezitten hier „zeven” overgangen, voordat wij het hoogste stadium betreden. Die zeven stadia bezit ook Moeder Aarde, ook wij gaan dus vanuit de eerste levensgraad hoger, totdat wij de planeet hebben beleefd en eerst nu worden wij door het verhoogde bewustzijn aangetrokken, doch wij hebben vanzelfsprekend die afstemming bereikt.

Daarvoor behoeven wij alléén te leven!

Voelt gij dit?

Dat wij van gevoel tot gevoel éénzijn, weet gij, doch dat is voor ál het leven één wereld, één voelen en denken, zoals ook God is!

Wij spreken niet meer van God, dat hebt gij te aanvaarden, wij spreken alléén over de „Almoeder”. Alles is baring en vanzelfsprekend schepping, doch door de „M O E D E R” van al deze ruimten, kreeg het vaderschap de eigen

persoonlijkheid. Wat ons leven u te schenken heeft wil zeggen, dat gij u op de „ALmoeder” moet afstemmen, want het „AL” is alléén „Moederschap”!

Voelt gij thans, kinderen van dit leven, dat ons organisme licht is, geest is, doch voor alles moeder- en vaderschap? Dat het licht van de ruimte zich heeft verstoffelijkt en vergeestelijkt, doch wij daardoor „léven”? Maar wat is het leven?

Almoederlijk plasma!

Het levensbloed van haar gevoelsleven!

En dat is werking, is kracht, doch dat werd evolutie!”

Wij, geachte lezer, gaan verder. Wij beleven deze planeet en kijken naar al deze Goden als Mens op deze afstemming. Néén, wij kunnen géén disharmonie meer beleven en dat hebben wij reeds op de vorige reis vastgesteld. De Mens als een Goddelijk wezen. Hoe is het mogelijk, denkt André, maar wij hebben dit ontzagwekkende wonder te aanvaarden, dát is het, het geschenk voor de Mens!

Wij weten hoe de gewaden ontstaan en wij weten, omdat wij dit éénzijn beleven, dat de mens zijn eigen Tempel optrekt, zoals dat de sferen van licht voor Gene Zijde aan kracht en bewustzijn bezitten, doch het bezit is van de mens. En dit is wonderbaarlijk. Wij zien machtige Tempels, Universele gebouwen zijn het, doch de stof is als geestelijk verdicht plasma. Van technische opbouw is er géén sprake meer, die menselijke denkkraft behoort bij de Aarde en niet tot deze wereld. De ziel als Mens is een Tempel en haar bewustzijn is Universeel diep en heeft afstemming op de ruimte. Dat wil zeggen, dat deze Tempels in stand worden gehouden door de sfeer waarin de mens leeft, door het machtige bezit van deze persoonlijkheid. Dat kan men op Aarde niet meer begrijpen, doch de sferen aan Gene Zijde bezitten reeds deze afstemming en aanvaarden wij.

Wat wij moeten volgen is, hoe de mens thans ontwaakt, willen wij zijn Goddelijk verdergaan voor het „AL” bestaan kunnen begrijpen. Het leven voert ons hoger, nu wij de zeven levensgraden beleven. Wij betreden de tweede planeet en nu zien wij, dat de mens dit Universum reeds overwonnen heeft. En die overwinning voert hem tot al de andere planeten, tot de hemellichamen, waarvoor hij leeft.

Wat wij op de vorige reis waarnamen, dringt eerst thans tot ons leven door en is nu ontzagwekkend. Immers, de mens leviteert zichzelf met zijn tweelingziel. Hij maakt reizen door het Universum en heeft contact met zijn afgelegde en beleefde bestaan, zoals wij dat aan Gene Zijde beleven. Aan Gene Zijde zijn wij in staat om het stoffelijke Universum te beleven en bereizen, wij kunnen terugkeren tot de Aarde en al de andere planeten, dat voor deze ruimte vanzelfsprekend is en alléén de „Almoeder” als hoogste planeet bezit.

Dat is dan het hoogste stadium dat de mens voor dit Universum beleven kan. De Tweede Levensgraad keert dan ook terug tot de Eerste, de Zevende tot de Eerste, doch de Eerste Levensgraad als Mens moet zich de verhoogde levensgraden eigen maken. Ook die levenswetten hebben wij aan Gene Zijde leren kennen en moeten aanvaarden!

De Mens dus op de Vierde Kosmische Levensgraad bezit de geestelijke levenswetten van Gene Zijde, doch vertegenwoordigt eveneens een stoffelijke ruimte. Dat hebben wij voor het stoffelijke organisme mogen beleven, doch nu voor de ziel als Mens!

Ontzagwekkend is het, te zien, dat de mens zichzelf leviteert. Ongelooflijk is deze persoonlijkheid! Nacht is er niet, géén slaap meer, niets van het onbewuste voelen en denken, dat de mens van de Derde Kosmische Levensgraad nog bezit, die werelden werden overwonnen.

Schoon is het leven, onfeilbaar zeker en bewust, de Mens gaat tot zijn „Albewustzijn”! terug ...!

Op de tweede graad is het leven weer verruimd, duurt het langer, totdat deze tweelingzielen als man en vrouw duizenden jaren in één leven deze machtige Natuur beleven. Wij voelen nu, dat wij juist de Vierde Kosmische Levensgraad moeten beleven, zoals voor de vorige reis geschiedde, omdat de Vierde Kosmische Graad als universum reeds het „AL” voelen en denken in zich draagt en omdat wij hierna niet meer in staat zijn om aardse vergelijkingen te maken. Nóg kunnen wij en zijn wij in staat om voor de menselijke „Ziel” vergelijkingen te maken, doch voor het verhoogde „AL” gevoelsleven is dat niet mogelijk, wij zijn dan nog alléén in staat om waar te nemen. Daardoor weten wij, dat, wat wij straks voor de menselijke ziel en het leven in de Natuur te beleven krijgen, géén menselijk voelen meer bezit, doch waarvan de Goddelijke ijtheid toch tot ons bewustzijn spreken zal.

De mens baart hier slechts tweemaal. En dat is voor de wedergeboorte. Nu is het Menselijke éenzijn voor het vader- en moederschap een Goddelijk gebeuren! En dat hebben wij te aanvaarden en kunnen wij begrijpen, omdat wij die levenswetten reeds in de sferen van licht voor Gene Zijde mochten leren kennen. Maar wij moeten niet terugdenken aan het menselijke kind van Moeder Aarde. Nu zinken wij weg in een vreselijke-duistere wereld en dat heeft de mens zélf geschapen.

Wat wil de mens eigenlijk op Aarde, nu wij dit alles zien en mogen beleven? Wat is het doel van God? Wij moeten van een „GOD” spreken, omdat het tot het bewustzijn op Aarde behoort, maar wat willen wij daar op Aarde nog beginnen? Wat willen wij daar doen, wanneer wij het leven van God vertegenwoordigen? Welke levenswetten voor ziel en geest en voor het organische leven, moet de ziel als mens nog overwinnen? Ook dit beeld is ontzag-

wekkend. Meester Alcar en André gaan hand in hand voort, ik moet mijn vergelijkingen maken voor de Aarde, dat is thans, ik voel en zie dat, in mijn handen gelegd. Tot zover en dan gaan wij weer verder en spreekt er wellicht een ander en hoger bewustzijn tot onze persoonlijkheid.

De „Almoeder” ... geloof het, geachte lezer, als de „Albron” heeft niet gewild, dat de mens op Aarde zo ploetert, zich zo vergeten heeft, doch dat gebeuren behoort tóch bij de menselijke evolutie. Wij weten thans, dat de mens ééns de Derde Kosmische Levensgraad moet overwinnen en dat er ook op Aarde een ander en gelukkiger bewustzijn komen moet, omdat het Universum voor de Aarde die eigen bewustwording bezit. Of wij hadden géén ander Universum kunnen beleven en was dit Universum dus niet geboren. Maar wij gaan steeds verder en wij hebben het „Alstadium” nog niet bereikt.

Indien u dit zweven van deze mensen zou kunnen beleven, geachte lezer, valt ge neer aan de voeten van het „leven” om het te danken. Mijn God, wat is de mens machtig! Wat is de mens ontzagwekkend mooi en schoon. Hoe ongelooflijk is alles. En toch, waarheid, wij zijn Goden!

Meester Alcar heeft zich vrijgemaakt van de tweede levensgraad en wij beleven nu vanuit de ruimte de derde en de volgende levensgraden. Waar wij kijken, daar zweven mensen als man en vrouw. Hoe moet André zich voelen, nu hij deze levensgraden als mens van de Aarde beleven kan? Wat hij hierdoor op Aarde moet inzetten, dat grenst bovendien aan het ongelooflijke, doch dat ligt in zijn handen en moet hij bewijzen. Já, mijn meester, ik heb géén gedachten meer, ik bezwijk niet, dat voel ik, maar ik weet nu, waarom u mij in uw bewustzijn getrokken hebt, stuurt André tot zijn meester en begrijp ik. Ontzagwekkend is het geluk, dat wij te beleven krijgen. Waar moeten wij eigenlijk beginnen om dit leven te bevoelen en te beleven? Wij weten het niet. En toch zijn wij één en één met mens, dier en bloem, de ruimte waarin wij zijn. Miljoenen levenswetten willen beleefd worden en dat is te begrijpen, ze spreken tot ons bewustzijn en maken ons voelen en denken wakker. En dat gebeuren hebben wij als astrale persoonlijkheden in de sferen van licht beleefd, doch ook voor het kind van Moeder Aarde zijn deze levensmogelijkheden, het leven is niet anders te beleven!

Dáár bevindt zich de „Moeder-Planeet”. Zes levensgraden als planeten, liggen verspreid om dit hoogste stadium. Is dit te beleven? Zie dit onmenselijke levenslicht, dit éénzijn van mens, dier en plant, dit ontzagwekkende gevoelsleven, de „Mens”! De mens als man en vrouw bezit álles, já, nu zijn wij zover, hier is dat stadium al bereikt!

Wij zien dit paradijs, maar wij kunnen het leven al niet meer verwerken, de ziel als mens is bovennatuurlijk bewust en tóch? Straks in het „AL”?

Ik kan bijna niet meer denken, ik ben niet in staat om aardse vergelijkin-

gen te maken en toch moet ik stoffelijk menselijk denken. Ik heb de taak te beleven, die voor de mens van de Aarde niet meer te beleven is. Mijn broeder André, het is alles zo verheven en schoon, zó ónmenselijk hier; de godheid is voor en ín de Mens ontwaakt, doch op deze afstemming.

Hoe is de ziel als mens hier? Hoe voelt de mens zich op de Vierde Kosmische Levensgraad? Nu hij ál de stoffelijke levenswetten overwonnen heeft? Dat moet gij als mens van Moeder Aarde kunnen voelen, om dit gevoel in woorden te verstoffelijken, dat is niet meer mogelijk!

Dit hebben wij voor het organische leven niet beleefd. Ik voel nu, dat wij het uiterlijke ervan ondergingen, thans spreekt de ziel als de persoonlijkheid tot ons als mens van de Derde Kosmische Graad. Mijn „AL”, wat moet ik doen om dit te verwerken?

André kijkt en aanvaardt alles, hij kan géén vergelijkingen meer maken. Hoe is deze mens, André? Tot mij komen zijn gevoelens, wij zijn één en spreken tot elkaar, ook van meester Alcar ontvang ik gedachten. Zie deze machtige mensen toch, zie deze wonderschone mensen en gewaden, alléén de zevende sfeer kan ons staande houden, indien dat houvast er niet was, zouden wij bezwijken van geluk, bezwijken door deze ontzagwekkende liefde!

Já, wat wil ik eigenlijk beginnen? Wie en wat ben ik eigenlijk, nu ik toch kan zeggen, ik ben kosmisch bewust! En dan André. Mijn hemel, wat moet André thans verwerken. Ik voelde het verleden reeds, de ziel als mens is ontzagwekkend, deze persoonlijkheid is niet te peilen, niet te beleven voor de mens die haar bewustzijn niet bezit, doch nu de „Albewuste Mens als God?” Wat willen wij daar beleven? Hoe voelen wij ons dan? Wij weten het nu, de ziel als mens en haar persoonlijkheid is te beleven, jazeker, doch door de krachten van het bewuste „AL” en dan nog bezwijken wij. Wij zinken in een bewusteloosheid, zoals André het heeft moeten aanvaarden, toen wij het „AL” beleefden, ook voor ons, voor meester Alcar en mij gelden deze wetten en wij hebben ons hoofd te buigen.

Zie deze bomen en zie de vogels. Zie de bloemen en zie het water. Ontzagwekkend is het. Ik kan deze vormen niet meer begrijpen en toch, élke levensvorm bezit de levenswijsheid en is te ontleden. Ik voel, dat het „AL” bewustzijn ons optrekt, ons het eigen bewustzijn geeft of wij zouden moeten terugkeren.

Op de vorige reis hebben wij reeds gezien, dat élke gedachte een bloem geschapen heeft, een ruimte en een wereld is, zowel stoffelijk als geestelijk. En nu deze miljoenen soorten? Het lijkt, dat het water als het licht in het menselijke oog is, zo helder, néén zo stralend! Zó lieflijk, zo rein, zó schoon, als vloeibaar levensplasma is hier het levenswater voor de mens.

Wat wil ik nu nog beleven? Wat ik wil ontleden, dat leeft er niet meer in

mijn bewustzijn, doch ik kan dat leven aanvoelen en nu houd ik mij staande. Zo is het ook voor meester Alcar en André.

De ziel als mens is Goddelijk!

De ziel als mens bezit álles!

De ziel als mens is Universeel diep! Já, wij weten het nu! Wat gaan wij doen? Moeten wij de „Moeder” van deze ruimte beleven? Dan kan André op Aarde niet meer verder. Dan zal hij daar uiteenspatten, het „Moederschap” van deze ruimte zal hem daar kastijden, totdat hij lichamelijk én geestelijk bezwijkt. Dát voel ik nu en hebben wij, heeft André te aanvaarden. Ik weet nu, wat de meesters willen. Zij voeren ons door dit bewustzijn en geven ons even dit bezwijken, dit bezit te zien en te beleven, dit ontzagwekkende álles van de ziel als mens, zodat wij het kind van Moeder Aarde een beeld kunnen geven, hóe straks het leven voor ál de ruimten wordt! En dat weten wij nu! Dat voelen wij thans! En daarvoor buigen wij ons diep!

Mijn God, de God ín mij, kom tot ontwaking!

André ontvangt Goddelijke wijsheid!

André beleeft Goddelijke Mensen als man en vrouw!

André beleeft ontzagwekkende schoonheid en levensgeluk!

Já, mijn broeder André, dit is waarheid, rechtvaardigheid. Ik weet wat je voelt en ik zal je, indien mogelijk voor mijn bewustzijn, dáár op Aarde helpen dragen.

De „Moederplaneet” spreekt nu onder ons hart. Hier leeft de mens al duizenden jaren volgens aardse berekening, doch wat is dat, wanneer wij zostraks het eeuwigdurende beleven? Ruimte en mens zijn volkomen één en leven ís bewustzijn, het is vader- en moederschap, de menselijke ziel heeft dit bereikt. Dít is menselijk ontwaken, menselijk bezit, omdat de levensgraden die ruimte vertegenwoordigen en de „Almoeder” ís! Groot is het leven. Diep en machtig. Als ik zover ben gekomen, kan ik géén wet meer bedenken en komt meester Alcar tot mijn leven terug. Ik geef mij nu aan zijn bewustzijn over.”

Maar wij blijven met het leven één en mediteren. Ik ga nu hand in hand met André verder, wij zweven over de „Moeder-planeet” zoals wij dat op Aarde hebben gekund. Zie die Tempels, het leven ís één Tempel! De ruimte is één Tempel! En ál het leven bezit die Tempel, is ontzagwekkend! Dan zegt meester Alcar tot ons:

„Wat wij hebben te volgen en moeten beleven, mijn broeders, is de diepte van de menselijke ziel en haar persoonlijkheid. Hierdoor beleven wij haar Goddelijke kringloop en dat willen de meesters.

De Vierde Kosmische Levensgraad heeft dus die Universele Goddelijke afstemming bereikt, de volgende levensgraden kunnen als ruimte niet meer

veranderen en zullen wij straks waarnemen. Ik weet het, mijn broeders, dit is niet meer te beleven, niet voor de mens van Moeder Aarde, want wij bevinden ons nu reeds ín de Goddelijke harmonie. De wetten van Moeder Aarde zijn hier vergeestelijkt. Maar voelt gij, dat Moeder Aarde voor de Derde Kosmische Levensgraad tóch deze wetten te beleven krijgt? En dat de menselijke ziel haar persoonlijkheid overwinnen zal? Dat is hetgeen wij moeten volgen, want daardoor beleven wij die Goddelijke kringloop. De zeven sferen van licht voeren de mens tot deze zelfstandigheid.

Wat er in mij komt, mijn broeders, is de éénheid voor de ziel als mens met het Universum en dat haar lichaam die afstemming ook bezit. Dat wil dus zeggen, dat het stoffelijk organisme de lichtende uitstraling van de „Albron” heeft ontvangen en daardoor de mens zijn „Alstadium” betreden kan. Zó overwint de menselijke ziel haar werelden.

Kom nu, wij gaan verder. Hand in hand gaan wij verder om onze Goddelijke Kringloop te beleven. Wij maken ons vrij van dit Universum en wij weten welke uitstraling ons wacht. Het licht verandert en de mens ontwaakt, al het leven keert tot het „Alstadium” terug. Wij behoeven géén aardse vergelijkingen te maken, omdat dit al niet meer mogelijk is, maar wij kennen de levensgraden. Wij weten nu, hoe de ziel als mens haar „AL” stadium zal bereiken. In snelle vaart gaan wij verder en regelrecht door tot het bewuste „AL”, om daar het oplossen van het „Goddelijke stadium” te beleven en tot de Aarde terug te keren. Kijk nu, wij hebben de Vierde Kosmische Levensgraad al verlaten, de meesters trekken ons tot hun bewustzijn op.”

Even later, geachte lezer, betreden wij het „AL” bewustzijn, waar wij „Christus” hebben gezien en gesproken. Nu komen wij tot éénheid met het „AL” stadium van de mens. Maar wij gaan verder. Het „AL” leven is gereed! De ruimten van God zijn gevuld, de mens als ziel en als Goddelijke persoonlijkheid kent zichzelf. Ik kan weer denken. Wij zijn één met de „Zeven” graden, voordat de mens kan zeggen: „IK” ben als God is”!

Ook in het „AL” heeft de ziel als mens zeven levensruimten te beleven. Dat zijn verschillende werelden, waarvan wij het hoogste als „Christus” zien en kennen. En ook dat is nu een Planeet, een ontzagwekkend lichaam, dat ál de ruimten in zich opgenomen heeft, die door de verdichtingswetten aan het eigen leven konden beginnen. De mens draagt dit alles, vertegenwoordigt al dit leven, als „Mens”, als Goddelijke zélfstandigheid! Wat willen de meesters dat wij beleven en volgen?

Hier leven biljoenen mensen als Goden. En al het leven van God zal tot het „AL” komen en hier de eigen Goddelijkheid, als:

Licht!

Leven!

Ziel!

Geest!

Als een Persoonlijkheid en als Vader en Moeder ... beleven en vertegenwoordigen, maar bovendien als:

Kracht!

Als Bewustzijn ... en hiernaast als de voedende kracht, het eeuwigdurende bestaan aanvaarden en liefhebben!

Dat hebben wij vele malen moeten aanvaarden en kunnen thans zeggen:

De „Mens” is alléén „Léven”!

Door zijn persoonlijkheid, het overwinnen van al deze ruimten, is hij „Goddelijk bewust”! En dat is zijn taak, iets anders valt er niet te beleven en werd het doel van de „Almoeder”!

Maar wij gaan verder en gaan door het „AL”, steeds dieper, totdat wij ook deze ruimte zien veranderen. Jázeker, hier leeft „Christus” en met Hem miljoenen Goden.

En wij zien het „AL” veranderen, wij beleven, dat het „Gouden Licht” zal verduisteren. Wat is dit? Nu horen wij:

„Gá verder! Gá tot de Aarde terug! Thans zult gij uw Goddelijke Kringloop voleindigen, doch terugkeren tot het ogenblik, dat de „Almoeder” aan „HAAR” evolutie begon. En dat zijn wij en is al het leven van haar zelfstandigheid!

Ziet gij, dat ons „Gouden Licht” reeds begint te verduisteren? Gij keert nu terug tot de „Albron” voor ál het leven en van élke stoffelijke én geestelijke zelfstandigheid.

Gij keert terug tot uw eigen Evolutie! En dat hebt gij en hebben wij te aanvaarden!

Wij volgen u! Ook in het „AL” hebben wij zeven overgangen te beleven, totdat het licht oplost en zijn wij teruggekeerd tot de „Almoeder”, als levensbron, als de „ALmoeder” voor ál dit leven.

Kent gij thans uw „Goddelijke Kringloop”? Ik ga tot het bewuste stadium terug. Gij zult ál het bewuste en zichtbare leven zien oplossen. Wij kunnen dus de Goddelijke Kringloop volgen, omdat wij de wetten mochten beleven. Dát heeft de mens zich eigen te maken! Nu kunt gij voor élke persoonlijkheid tevens de stoffelijke en de geestelijke harmonische levenswetten verklaren. Dat legt gij vast voor de „Universiteit van Christus”! Voor Mens en dier, bloem en plant, já, voor al het leven van de „Albron”!

Ons leven en bewustzijn verduistert, omdat gij het bewuste en bestaande hebt verlaten. Gij komt terug tot de „Almoeder” vóórdát „ZIJ” zichzelf manifesteerde. Eerst nu kunt gij aanvaarden, dat de „Albron” álles is of wij hadden deze hoogte nimmer bereikt. Wij zijn nu aan de grens van de zevende

graad gekomen, ik neem afscheid van uw leven. De „Mens” uit het „AL” wenst, dat gij verder gaat. Gij kunt ervan verzekerd zijn, dat wij u dienen!

Weet nu, wij zijn „Liefde”!

Weet thans, wij zijn „Leven”!

Wij zijn „Goden”!

Vaarwel, mijn broeders ... schenk Moeder Aarde al onze wijsheid, deze blijheid en levensvreugde, ons éénzijn!

Het „Albewustzijn” zegent u allen!”

Dan valt de duisternis. Waar leven wij nu? Aan de stilte die ons overvalt herkennen en beleven wij de „Albron”. Waarachtig, wij zijn door de „Goddelijke Kringloop” gegaan voor de mens. Nu stellen wij ons op de „Almoeder” in en wij voelen haar leven. Dát is dus de bedoeling geweest van die levensbron, voordat de eigenlijke scheppingen begonnen. Dat zijn nu géén mensen meer, maar Goden!

De mens op Aarde is een godheid!

De mens op Aarde en waar de mens zich ook bevindt, is de vertegenwoordiging van de „Albron”!

De mens bezit die afstemming en heeft die evolutie te beleven!

„Mijn broeders, dit is de „Goddelijke Kringloop van de Mens”. Hier zijn wij aan onze eerste reis begonnen en zijn er terug gekeerd. Hier hebben wij de „Goddelijke Stem” gehoord, en opnieuw komt het woord tot ons leven.

„Geef u thans aan Mijn leven over, mijn broeders. Sluit uw ogen en gij zult beleven, dat ál deze ruimten één leven vertegenwoordigen, waarvan de Mens

Ziel

Leven

Geest

Vader- en moederschap, maar boven alles „Liefde” is! Wij zullen u met al het leven van de „Almoeder” verbinden.”

Wij voelen nu, dat wij door het „Albewustzijn” worden verplaatst, doch dan komt er tot ons:

„Waar zijt gij nu?”

Nu wij de ogen openen, bevinden wij ons op de Maan. Onmiddellijk stellen wij ons „Maan” bewustzijn vast, door het licht van de ruimte en het éénzijn met de wetten van ons leven. En opnieuw voert het „AL” ons verder en vraagt:

„Waar zijn wij thans?”

„Op Mars, meester.”

„Inderdaad en nu?”

„In de „eerste sfeer” aan Gene Zijde, meester.”

„En waar zijn wij thans?”

„In de wereld van het „Onbewuste” ... meester.”
„En waar zijt gij nu, kinderen van God?”
„In het hart van Moeder Aarde, meester.”
„Waarlijk, gij hebt het Kosmische bewustzijn, gij zijt één met Moeder Aarde. Maar waar leven wij nu, mijn broeders?”
„Op de „Vierde Kosmische Levensgraad” ... meester.”
„En thans?”
„In het oerwoud op Aarde, meester.”
„En nu, waar leven wij?”
„In „Jeruzalem” ... meester.”
„Gá nu tot Golgotha. Blijf één met het leven van „Christus”. Verklaar de levenswetten van Zijn Leven:

Ziel

Geest

Licht

Vader- en Moederschap

Zijn „Rechtvaardigheid” voor élke levenswet, voor álle kerken en godsdiensten, voor het vader- en moederschap op Aarde, voor „Dier en Moeder Natuur”. Gá verder, mijn broeders, het kwaad zal overwonnen worden! Bouw aan de „Universiteit van Christus”. Zet uw leven in voor „ZIJN” Goddelijkheid, doch weet, wij allen gingen Zijn weg. Er ís géén onrechtvaardigheid te beleven, de levenswetten zullen spreken, waardoor de „Mens” ontwaakt! Gá verder, het „AL” zegent uw taak!”

Wij, geachte lezer, liggen neergeknield op „Golgotha” en beleven onze Goddelijke Kringloop.

„G O L G O T H A” bezit rechtvaardigheid!

„G O L G O T H A” is leven én „L I E F D E”

„G O L G O T H A” ís „Ziel en Geest”, ís de overwinning van élke levenswet.

„G O L G O T H A” voert ál het leven tot het „AL” terug!

„G O L G O T H A” ís de „Mens” en is „God” ...!

Christus, komt er tot ons, werd hier door de mens vernietigd.

Golgotha wíl, dat de mensheid ontwaakt. Gij zult ál de levenswetten ontleden, de „Universiteit van Christus” spreekt!

De werelden liggen ín elkaar, wáár de mens zich ook bevindt, dáár leeft het „AL” bewustzijn. Alle godsdiensten lossen op en ontvangen de „Universiteit van Christus”! Door het vader- en het moederschap zal de ziel als mens de ruimten overwinnen en één zijn met al het leven van de „Almoeder”! Het „AL” bewustzijn waakt, doch stelt vast, dat de mens een eigen „wil” bezit, waardoor hij de levenswetten beleven zal, doch hij moet zich in liefde geven.

Hoe is nu het leven op Aarde? Dat, mijn zuster en broeder op Aarde, stellen wij nu vast en is hetgeen wij voor ons eigen bewustzijn beleven. Thans kunnen wij stoffelijke vergelijkingen maken, ook André is daartoe in staat. Hierdoor kan hij zich gereedmaken om aanstonds terug te keren tot zijn organisme. Hoe hij nu zijn leven beleven moet, is de strijd op leven en dood, géén Oosterling, hoe heilig dat bewustzijn ook is, heeft beleefd, wat hij als mens van Moeder Aarde heeft ontvangen.

Op Golgotha overzien wij de wereldlijke stelsels, de Tempels en de godsdiensten, de kunsten en wetenschappen, élke menselijke gedachte kunnen wij nu ontleden ten opzichte van de Goddelijke harmonische levensgraden voor:

De "L I E F D E"

Het Menselijke Huwelijk.

Het Menselijke geluk.

Het vader- en moederschap. Wij kunnen thans antwoorden op miljoenen levensvragen, niet alléén voor de mens, ook voor het dier en de kinderen van Moeder Natuur, voor nacht en licht, voor:

Normale en abnormale gevoelens.

Voor de krankzinnigheid en de psychopathie, voor een kinderloos huwelijk, de mens, die zich af vraagt, waarom heeft de één alles en het andere leven niets, voor duizenden levenswetten meer, geeft de „Universiteit van Christus” het Goddelijke antwoord!

Wij bezitten de „Universele Alwetendheid”!

En dat bewustzijn heeft André-Dectar ontvangen tijdens deze afschrikwekkende jaren. Wat voor miljoenen mensen afbraak en ellende betekende, is voor zijn leven en persoonlijkheid geluk, dat gaf hem de „Alwetendheid” voor de Aarde en het leven aan Gene Zijde, voor dit Universum waarin u leeft! Wie zal hem op Aarde kunnen aanvaarden? Hier, waar het „Geestelijke Kruis” van „Christus” staat, krijgt hij zijn ruimtelijke zegen te beleven. De hemelen spreken tot zijn leven en wezen, élke levensgraad voelt zich gelukkig en schenkt hem de eigen ruimte, de reine onbaatzuchtige liefde, het „weten”! Het is het éénzijn met al het leven van God.

„Wat bezit het Oosten? Wat heeft het oosterse kind zich eigen kunnen maken, komt er tot André? Gij zijt het! Gij alléén zijt het! Maar men zal ook uw bewustzijn niet willen aanvaarden. Gij zult tegen een overmacht van hovaardij, laagte en leegte, hartstocht en geweld, afbraak en vernietiging, moeten vechten. Gij zult de strijd moeten beleven tegenover het kerkse gevoelsleven, de ónbewuste mens op Aarde. Wéét, gij zijt ’n éénling op Aarde en voor miljoenen mensen, want gij bezit de "Goddelijke Waarheid"!

Overzie dit alles en gá dan tot uw organisme terug! Wéét echter, al het

leven van God helpt u dragen. Maar men zal u nóg niet kunnen aanvaarden, dat komt later, doch dan zijt gij tot de sferen van licht teruggekeerd en kunt gij uw taak voortzetten.

Zie het leven op Aarde. Voel aan, hoe dat bewustzijn nog is en gij weet, dat de „Eeuw van Christus” is begonnen!

„Golgotha” zal u antwoorden!

„Golgotha” zal uw weg bepalen!

„Golgotha” zal u de kracht schenken uw taak af te maken en voort te zetten, er is géén Tempel op Aarde die uw bewustzijn bezit! Hoor toch, wat de hemelen zeggen en gij zijt gereed om deze wijsheid te dragen!”

Hier komt André tot zichzelf terug. Hij ziet nu, welke levenswetten meester Alcar nog te ontleden heeft. Dan kan hij zeggen:

„Kom, mijn meester, ik ben zover, ik zal nu niet meer bezwijken.”

Hand in hand gaan wij terug tot zijn gewaad, André daalt erin af. En dan horen wij hem zeggen:

„Mijn „Christus”!”

„Ik zal dienen!”

„Mijn meester Alcar?”

„André-Dectar.”

„Hoe kan ik u danken, mijn meester.”

„Mijn broeder Zelanus?”

„André, ik dien je leven.”

„Voelt gij, meester Alcar, weet u, wat die laatste reis wil betekenen, toen Christus óns met Zijn ruimten verbond? Dát is door Golgotha te verdienen, door „Liefde”, door al het leven van God lief te hebben. Dát is de Goddelijke „Mens”! Dat bent u en is meester Zelanus, en dat zijn alle mensen en is ál het leven van God, van de „Almoeder”! Ik ben sterk. Wanneer wilt gij beginnen, meester Zelanus? Komen wij gereed, voordat de oorlog eindigt?”

„Ja, André.”

„Hij valt even in diepe slaap, het organisme krijgt weer voeding en daarna wordt hij voor de Aarde wakker. Wat nu? Tóch begint hij te denken. Hij kan bijna niet meer voor de Aarde denken, toch moet het. Drie uur later zijn wij al bezig om dit boek vast te leggen, wij laten hem nu niet vrij, onder het schrijven zal hij tot de Aarde terugkeren en het leven weer kunnen beleven. Hij blijft al die tijd in handen van zijn meester, dus gesplitst of wij hadden géén letter meer op het papier gekregen.

André wandelt nu op Aarde en is er niet! Maar wij schrijven hard en vlug - elke dag leggen wij zo'n twintig pagina's vast, waar de krachten vandaan komen, dat weten wij. Néén, wij zijn niet bezweken, doch wij weten het, door de wil van het Hoogste kind van God, keerden wij naar de Aarde terug!

André praat nu niet, hij zwijgt al die dagen, hij kan nog niet praten. Week na week gaan voorbij. De mensen bezwijken lichamelijk, doch het sterven is geluk, doch dat weet men op Aarde nog niet.

Hij ziet nog even zijn bedelaar, de man kan niet meer, die haalt het niet. Hij stopt dat bewustzijn zijn laatste centjes in handen, maar hij weet, dit leven ziet hij aan Gene Zijde terug. Wie gaan er nog meer? O ja, die ook en die haalt het ook niet. Mensen bezwijken, maar het einde van de strijd nadert!

Wij zijn nu zo ver gekomen. Het machtige werk is gereed en wij hebben die levenswetten beleefd. André krijgt nu even rust, hij moet zich stoffelijk herstellen. Maar wij beleefden miljoenen levenswetten in slechts enkele maanden tijds. En dat is voor het kind van Moeder Aarde! Voor het bewustzijn van deze eeuw, de „Eeuw van Christus”!

Is er nog iets? Néén, André krijgt rust en wij leggen de boeken in handen en aan de voeten van „Christus”!

Dan komt het einde van de oorlog. De demonen werden verslagen. Onze voorspellingen werden bewaarheid! Het nieuwe leven kan beginnen. Heeft de mens nu iets geleerd? Bewustzijn wil zeggen, zich één te voelen met elke levensgraad. Maar wat voelt de mens hiervan? Deze mens, die deze oorlog heeft beleefd en meedoet aan afslachting? Die zich openstelt voor afbraak en algehele vernietiging? Niets, doch hij zal zich de levenswetten eigen maken!

Voorlopig is dit alles. Straks gaan wij verder, doch dan beginnen wij aan de lezingen, aan mij is opgedragen om door André te spreken! Ook die wetten zullen wij overwinnen!

„Dag, mijn meester?”

„Dag, André-Dectar?”

„Ik zal sterk zijn, ik zal niet bezwijken.”

„De „Hemelen” weten het!”

Voor deze boeken, de eerste voor de „Kosmologie” ... sprak de „Almoeder” het ... „Amen” uit en kan André-Dectar aanvaarden; ons levenswerk werd op „Golgotha” aanvaard!

Mens – ontwaak!

Mens word „Liefde”!

Mens ... heb lief alles wat leeft!

Voor nú en uw eeuwigdurend verdergaan!

En op dat ogenblik had Adolf Hitler zijn strijd tegen het goede verloren! Wie tegen het goede wil vechten, verliest hét onherroepelijk, omdat de Mens het „AL” heeft bereikt! Thans kán het kwade het goede niet meer overwinnen, want de „Universiteit van Christus” is op Aarde gebracht en de éérste Mentor is nu „André-Dectar”!

Wie hém en zijn léér aanvaarden kan, krijgt „licht, leven én liefde”! Wie

hem volgen wil, betreedt de sferen van licht, voor die mensen is er géén dood meer.

De mens is één met al de werelden!

De mens stijgt eens boven alle stof uit en kan zeggen:

„Sluit uw ogen en gij zult Mij herkennen en dan vragen: wáár zijn wij?”
Wáár ge dan zijt, is het bewustzijn van het „AL” bezit, dat is het voelen en denken van „Christus”. Wáárin leeft gij nu? Bent u reeds in staat om het leven van God op uw schouders te nemen en het tot het „AL” terug te brengen? Hebt u iets van dit gevoelsleven?

Bent u als mens gereed om licht te zijn?

Bent u gereed om te weigeren om te doden?

Bent u nog steeds in staat om de verdoemdheid te vertegenwoordigen?

Praat u nóg over een God van wraak?

Voelt gij u nog alléén en verlaten?

Doet gij nóg mee aan leugen en bedrog?

Dacht gij nóg uw tweelingziel te verdienen, te ontvangen, door er niets voor in te zetten? Dán zijn het eigen verlangens, nú kunnen de levenswetten van God niet spreken en dat heeft André moeten beleven en aanvaarden.

Bent u nog in staat om het leven van God te martelen en te vervloeken?

Is nóg het kind van een ander volk een vreemde voor uw leven?

Wilt gij nóg jammeren om hen die heengingen in rust? Jammer om hen, die haten, die nog in staat zijn het leven van God te vernietigen, want zij zijn de ongelukkigen van geest.

André heeft door deze reizen beleefd, dat de mens zijn leven moet verdienen en dat hij géén hemelen kan kopen!

Hoe luidden thans uw „Tien Geboden”?

Zijt gij nog in staat, te aanvaarden, dat God u verzoekt? De mens zal zichzelf voor het kwaad moeten beschermen en afsluiten, want de mens kreeg álles, hij is een „godheid”!

Die verzekering geven u de eerste „Vijf” delen van de „Kosmologie.” Wij moeten er nog een vijftigtal schrijven, maar dat doen wij later, wellicht vanuit Gene Zijde, ook die levenswetten en technische wonderen zijn u bekend.

Hoe is nu de persoonlijkheid van André? Wie wil hem op Aarde evenaren? De sferen van licht staan voor uw persoonlijkheid open, voor al het leven van God, aan u zich daarop af te stemmen.

Géén verkeerde gedachte wordt u geschonken!

Wie dit afbreekt breekt zichzelf af!

Wie dit verloochent, versnippert zijn godheid en verloochent Christus!

Zon, Maan en sterren zullen het u zeggen! Dank dat leven, daardoor hebt gij op Aarde het levenslicht ontvangen!

„Moeder Water?”

„André?”

„Wayti?”

„Mijn lieverd?”

„Ik ben zo ver!”

„Wij allen weten het!”

Toen kon André zich sluiten en met al de mensen op Aarde de ogen-schijnlijke „Vrede” beleven, want hij weet het, miljoenen mensen moeten nog voor het geestelijke denken en voelen ontwaken! Maar ook die tijden zullen bewustzijn ontvangen, deze menselijke, doch Goddelijke „Evolutie” gaat verder!

Die morgen stond héél zijn kamer vol met „Geestelijke Bloemen”, kinde-ren van „Christus”, ze waren van „Wayti, Zon en Maan”, Crisje, Miets en zijn Lange Hendrik, van de meesters, van élke levensgraad als ruimte, waren er geestelijke bloemen. Ze zijn er nu altijd! Wáár hij zich ook zal bevinden, déze bloemen zijn door bloed en tranen verdiend!

En déze worden door „Christus” aanvaard!

Mens der Aarde, gij zijt een Godheid!

Maar wáár is úw tweelingziel?

Einde Vijfde Deel

